

„Complex, inteligent, neașteptat.”
The New York Times Book Review

CINEVA TE URMĂREȘTE

LISA JEWELL

Autoarea bestsellerului
NOAPTEA ÎN CARE A DISPĂRUT

LITERA

BUZZ
BOOKS

buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

LISA JEWELL

CINEVA TE URMĂREȘTE

Traducere din limba engleză
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

Watching You

Lisa Jewell

Copyright © 2018 Lisa Jewell

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cineva te urmărește

Lisa Jewell

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este
destinat

exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală

sau

parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet

sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe

dispozitive

sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a

fost

descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,

fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mihaela Serea

Corectori: Cătălina Călinescu, Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9645-8

ISBN EPUB 978-606-33-9826-1

*Pentru Selina și Jonny
Cu dragoste*

JURNALUL MEU

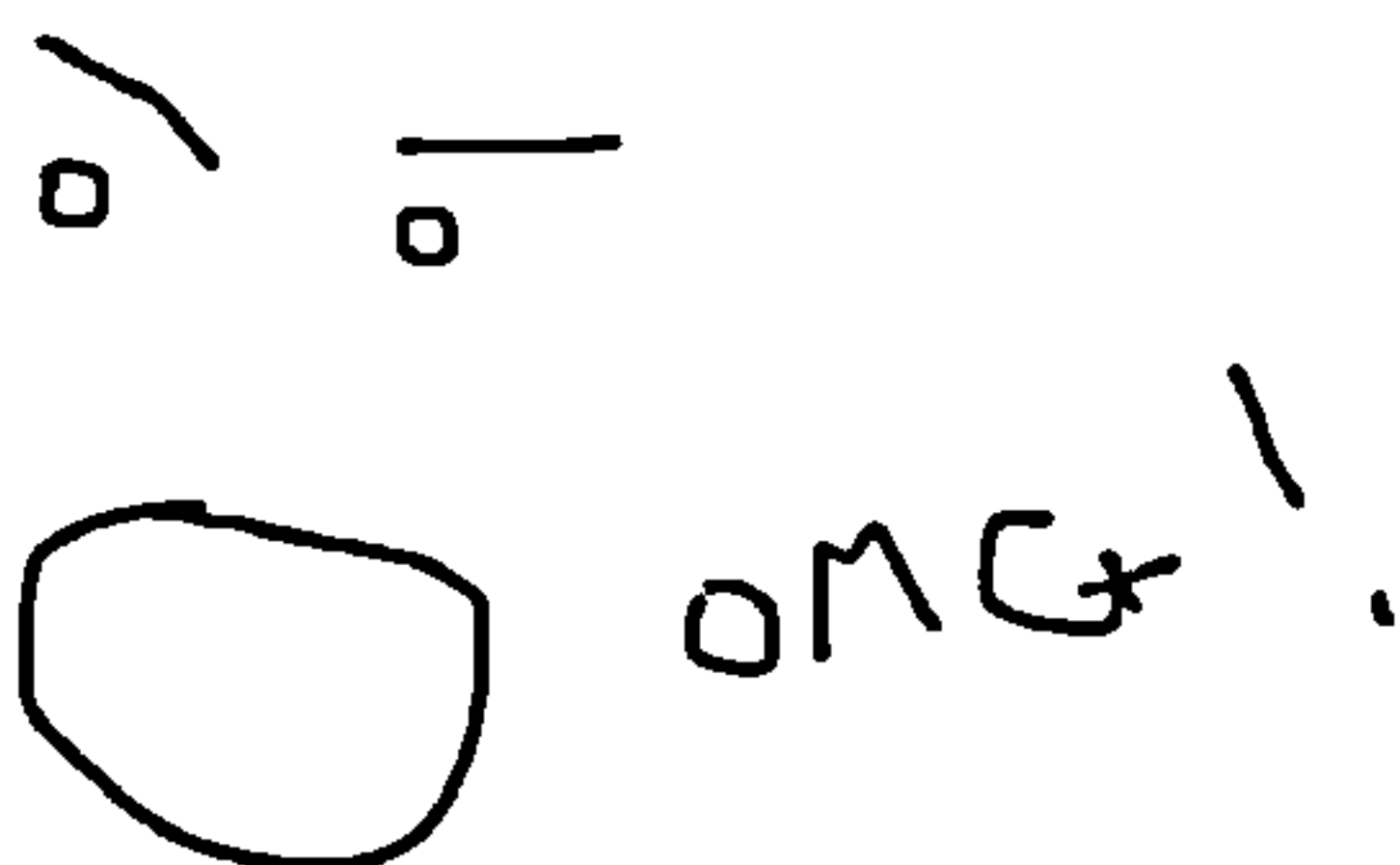
20 septembrie 1996

Nu știu ce să cred. Nu știu ce să simt. E normal?
E adult. E de două ori mai în vârstă decât mine.
Nu se poate... Nu. Nu se poate. Dar... O,
DOAMNE!

Aș vrea să se poată.

Dragă jurnalule,

**Cred că m-am îndrăgostit de
profesorul meu de engleză.**

PROLOG

24 martie

Agenta de poliție Rose Pelham se așază în genunchi; vede ceva după ușa de la bucătărie, chiar în fața coșului de gunoi. Preț de o clipă, are impresia că e un șervețel răsucit și pătat de sânge, poate, sau un bandaj vechi. Apoi se gândește că poate e o floare ofilită. Dar când se uită mai bine la el, vede că e un ciucure. Un ciucure roșu din piele întoarsă. Unul care poate să fi fost prins odată de o poșetă sau de o botină.

Stă chiar deasupra unei mici bălți de sânge, care sugera cu tărie că se afla acolo în urma crimei. Îl fotografiază *in situ* din mai multe unghiuri, apoi, cu degetele înmănușate, ia ciucurele de pe podea și îi dă drumul într-o pungă pentru probe pe care o sigilează.

Se ridică și se întoarce ca să treacă în revistă scena crimei: o bucătărie neîngrijită, corpuri demodate din lemn de pin, un aragaz verde plin cu tigăi și cratițe, o masă mare din lemn, acoperită cu suporturi de farfurii, și cărți de exerciții, și ziare, și rufe împăturite; o mică extensie în spate, cu un acoperiș ieftin din cherestea și sticlă, uși duble ce dau spre grădină, o zonă de studiu cu un laptop, o imprimantă, un tocător de hârtie și o lampă de birou.

Este o cameră inofensivă; ba chiar anostă. O bucătărie la fel ca un milion de alte bucătării din toată țara. O bucătărie în care să-ți bei cafeaua, să-ți faci temele, să iei micul-dejun și să citești ziarele. Nu o bucătărie în care se ascund secrete întunecate sau crime pasionale. Nu o bucătărie în care să omori pe cineva.

Dar acolo, pe podea, se află un cadavru, întins cu fața în jos într-o baltă mare de sânge, care pare să aibă forma unui rinichi. Cuțitul folosit este în chiuvetă, spălat bine cu un burete cu detergent.

Atacul asupra victimei a fost sălbatic: cel puțin douăzeci de plăgi de cuțit pe gât, spate și umeri. Dar în celelalte zone ale bucătăriei nu s-a întins prea mult sânge – nu sunt pete lăsate de mâini, nici urme, nici stropi –, ceea ce o face pe Rose să conchidă că atacul a fost neașteptat, iute și eficient și că victima nu a avut cine știe ce șanse să lupte.

Rose scoate un marker din buzunarul jachetei și scrie pe punga în care a pus ciucurele roșu din piele întoarsă.

Descriere: „Ciucure roșu piele întoarsă/imitație piele întoarsă”.

Amplasare: „În fața frigiderului, imediat după ușa care dă în hol”.

Data și ora colectării: „Vineri, 24 martie 2017, 23.48”.

Probabil nu e nimic, se gândește, doar un mărunțiș căzut de la o poșetă elegantă. Dar în criminalistică, nimic înseamnă deseori totul.

Deseori, s-ar putea ca nimic să fle răspunsul la toată povestea.

I. CU TREI LUNI ÎN URMĂ

1

2 ianuarie

Joey Mullen așeză florile pe piatra funerară și mângâie cu degetul cuvintele gravate în granitul cu vene roz.

SARAH JANE MULLEN

1962–2016

SCUMPA MAMĂ A LUI JACK ȘI A LUI JOSEPHINE

– La mulți ani, mama, spuse ea. Îmi pare rău că n-am venit ieri să te văd. Alfle și cu mine am avut o mahmureală de groază. Am fost la o petrecere în Frenchay, la noul apartament al lui Candy. O mai ții minte pe Candy? Candy Boyd? Era în același an cu mine la școală, avea părul blond, lung de putea să se așeze pe el. Ți plăcea mult de ea pentru că te saluta mereu dacă te întâlnea pe stradă. În fine, o duce foarte bine, e fizioterapeut. Sau... *chiropractician*? Oricum, ceva de genul ăsta. A plâns când i-am zis că ai murit. Toți plâng când le spun. Toată lumea te-a iubit atât de mult, mamă. Toți își doreau să fli mama lor. Am fost așa de norocoasă să am o mamă ca tine! Acum mi-aș dori să nu fi fost plecată atât timp. Dacă aș fi știut ce-o să se întâmple, n-aș fi plecat deloc. Și îmi pare rău că n-ai apucat să-l cunoști pe Alfie. E adorabil. Momentan lucrează la un bar de vinuri din oraș, dar vrea să fie zugrav-decorator. Acum e acasă la mama lui, de fapt, îi zugrăvește bucătăria. Sau cel puțin asta ar trebui să facă! Probabil că l-a pus să se așeze și să se uite la televizor împreună, după cum o știu. Și după cum îl știu și pe el. Îi cam place să tragă de timp și durează ceva până se urnește. Dar ți-ar plăcea de el, mamă. E tipul cel mai drăguț, cel mai dulce și cel

mai amabil și e atât de îndrăgostit de mine, și se poartă așa de bine cu mine, și știu cât de multe griji ți-am făcut când eram mai tânără. Știu prin ce te-am făcut să treci și îmi pare tare, tare rău. Dar mi-aș dori să mă poți vedea acum. Mă maturizez, mamă. În sfârșit mă maturizez!

Joey oftă.

– În fine, ar trebui să plec. O să se întunece curând și atunci o să mi se facă tare frică. Te iubesc, mamă. Mi-e dor de tine. Mi-aș dori să fi în viață. Mi-aș dori să vin la tine acasă și să bem un ceai împreună, să bârfim ca lumea, să ne văităm de Jack și Rebecca. Aș putea să-ți povestesc despre bateriile aurii. Sau poate aș putea să-ți povestesc acum despre bateriile aurii? Nu, o să-ți povestesc data viitoare. Să ai ceva ce să aștepți. Somn ușor, mamă! Te iubesc!

Joey urcă aleea abruptă ce ducea din Lower Melville spre șirul de case de deasupra. Chiar și în lumina mohorâtă și plumburie a unei după-amiezi de ianuarie, casele din Melville Heights ieșeau în evidență ca un șir de cuburi de construit pentru copii: roșu, galben, turcoaz, mov, verde-limetă, verde-salvie, fucsia, din nou roșu. Stăteau pe un rambleu terasat și priveau în jos, la străduțele din Lower Melville, ca niște oaspeți la o petrecere privată la care nu mai fusese invitat nimeni.

„Emblematic“ era cuvântul pe care îl foloseau oamenii ca să descrie acest șir de douăzeci și șapte de vile victoriene: „emblematicile case colorate din Melville Heights“. Joey le văzuse de la distanță cea mai mare parte din viață. Ele reprezentau semnul că mai aveau mai puțin de douăzeci de minute până acasă în timpul drumurilor lungi cu mașina din copilăria ei. O urmăreau până la muncă; o orientau din nou spre casă. Fusese odată la o petrecere în casa roz, pe când era studentă. Împărțită simplist în apartamente și garsoniere, mirosind a umezeală și a carne tocată gătită, pe interior nu-ți dădea impresia de roz-aprins. Însă priveliștile de aici îți tăiau răsufarea: râul Avon se oprea ca să se arcuiască pitoresc în călătoria de un kilometru și jumătate

până în oraș, câmpurile ca o tablă de șah dincolo de apă, protuberanța peisajului la orizont, care forma un deal rotunjour încoronat de copaci care înfloreau în flecare primăvară și arătau ca niște pământufuri verzi care-ți dădeau speranță.

Când era mică, visase să locuiască acolo, sus, oscilând între casele pe care și le-ar fi dorit: cea liliachie sau cea roz. Mai târziu, cea azurie sau cea verde-salvie. Iar acum, la douăzeci și șase de ani, s-a trezit că locuiește în casa albastru-cobalt. Numărul 14. Nu vreun semn al unei vieți de muncă grea cu recompense bogate, ci un beneficiu marginal al vieții de muncă grea cu recompense bogate a fratelui ei mai mare.

Jack era cu zece ani mai mare decât Joey și lucra ca medic primar de chirurgie cardiovasculară la Spitalul General din Bristol, unul dintre cei mai tineri din istoria comitatului. Cu doi ani în urmă se căsătorise cu o femeie pe nume Rebecca. Rebecca era amabilă, dar instabilă și destul de lipsită de umor. Joey se gândise întotdeauna că fratele ei cel minunat va ajunge să se însoare cu o asistentă sinceră și amatoare de distracție sau poate cu o pediatră voioasă. Însă, din cine știe ce motiv, alesese o analistă de sisteme puritană din Staffordshire.

Cumpăraseră casa cobalt cu zece luni în urmă, când Joey încă pierdea vremea în Baleare organizând petreceri cu spumă. Nici măcar nu-și dăduse seama că era una dintre casele colorate până ce Jack nu a dus-o să o vadă când s-a mutat înapoi în Bristol, cu trei luni în urmă.

– Ai cumpărat o casă colorată, zisese ea, cu mâna la inimă. Ai cumpărat o casă colorată și nu mi-ai spus.

– N-ai întrebat, răspunsese el. Și oricum, n-a fost ideea mea. A fost ideea Rebeccăi. Practic a mituit-o pe bătrâna care locuia acolo ca s-o vândă. A zis că e literalmente singura casă din Bristol în care vrea să locuiască.

– E frumoasă, spusese ea, dând roată cu privirea în interiorul amenajat cu bun-gust, în nuanțe de

gri-marونی, și albastru-verzui, și cupru, și gri. Cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

– Mă bucur că îți place, spusese Jack, pentru că eu și Rebecca ne întrebam dacă nu vreți să locuiți aici o vreme. Doar până vă găsiți și voi ceva.

– O, Doamne, zisese ea, cu mâinile la gură. Vorbești serios? Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur, răspunsese el, luând-o de mână. Vino să vezi camera din mansardă. E complet independentă – perfectă pentru doi *proaspeți însurăți*.

Îi dăduse un ghiont în joacă și îi zâmbise larg. Și Joey îi zâmbise atunci. Nimeni nu fusese mai surprins decât ea când se întorsese din Ibiza cu un soț.

Numele lui era Alfie Butter și arăta foarte bine. Mult prea bine pentru ea. Sau cel puțin așa crezuse în zăpăceala turcoaz a nopților din Ibiza. În mohoreala de un gri-metalic a iernii din Bristol, ochii albaștri, albaștri erau niște banali ochi albaștri, părul roșu Tițian era doar un simplu păr roșcat, bronzul auriu era doar o piele arsă de soare. Alfie era doar un tip obișnuit.

Se căsătoriseră pe plajă, în picioarele goale. Joey purtase o rochie furou din șifon roz și ținuse în mână un buchetel de lantana roz și galben-verzui. Alfie purtase un tricou alb și un șort roz, iar în păr avea flori albe de bougainvillea. La căsătorie au fost martori managerii hotelului la care lucrau amândoi. După aceea au cinat pe o terasă împreună cu câțiva prieteni, au luat pastile, au dansat până la răsărit, și-au petrecut a doua zi în pat și abia atunci și-au sunat familiile ca să le spună ce au făcut.

Joey ar fi avut parte de o nuntă în toată regula dacă mama ei ar mai fi fost în viață. Însă ea era moartă, iar tatăl ei nu era tocmai genul care să vină la nunți, nici genul care să ia avionul până în Ibiza. Părinții lui Joey se căsătoriseră ei înșiși în secret la Gretna Green când mama ei era însărcinată în patru luni cu Jack.

– Asta e, zisese el, cu o notă de ușurare în glas. Presupun că e tradiție de familie.

– Bună, strigă ea în hol, căutând prezența cumnatei sale.

Rebecca îi tot dădea întruna despre cât de încântată era să cazeze doi porumbei de douăzeci și ceva de ani în apartamentul ei imaculat, nou-nouț pentru oaspeți – „E absolut minunat că am avut loc pentru voi! Chiar e minunat să vă avem aici. Absolut minunat!” –, însă purtarea ei spunea altă poveste. Se ascundea de ei. Tot timpul. De fapt, se ascundea de Joey chiar acum, prefăcându-se că aranjează lucrurile în cămara uriașă, în care intrai cu totul.

– Ah, bună! zise ea, întorcându-se ipocrit la salutul lui Joey, cu un borcan de hrean în mână. Nu te-am auzit când ai intrat!

Joey zâmbi vesel. Sigur o auzise când a intrat. Pe masa din bucătărie era o cană de ceai proaspăt, încă aburind, un ziar citit pe jumătate, o cutie de sushi de la supermarket mâncată parțial. Joey și-o imagină pe Rebecca Mullen tresărind la sunetul cheii lui Joey în broască, apoi căutând o scăpare, fugind în cămară și luând de acolo la întâmplare un borcan cu hrean.

– Scuze, am strigat „bună”.

– E în regulă. E în regulă. Făceam...

Flutură borcanul cu hrean într-un arc vag în jurul cămării.

– Îți făceai cuibul?

– Da! zise Rebecca. Da. Exact. Îmi făceam cuibul.

Privirile amândurora căzură pe burta bombată a Rebeccăi. Primul ei copil urma să se nască peste patru luni. Era o fetiță care, pe 1 mai sau în jurul acelei date, avea să devină nepoata lui Joey. Unul dintre motivele pentru care Rebecca fusese de acord să le dea ei și lui Alfie apartamentul pentru oaspeți, bănuia ea, era că Joey era asistentă medicală de pediatrie ca formare. Nu că ar fi pus mâna pe vreun bebeluș de la optsprezece ani încoace. Dar chiar și așa, avea toate abilitățile necesare. Teoretic, putea schimba un scutec în patruzeci și opt de secunde pe ceas.

La jumătatea scării din lemn de stejar care urca în partea din față a casei se găsea o fereastră cu vitralii. Joey se oprea deseori acolo ca să-și lipească nasul de porțiunile transparente ale modelului, bucurându-se că poate vedea afară și nimeni nu poate vedea înăuntru. Era după-amiază devreme, aproape amurg în perioada aceasta a anului; copacii de pe dealurile de dincolo de râu erau golași și ușor stângaci.

Privi cum o mașină neagră lucioasă întoarce de pe strada principală din satul de mai jos și începe să urce pe povârniș spre terasă. Singurele mașini care urcau aici erau cele ale localnicilor și ale vizitatorilor. Mai așteptă o vreme să vadă cine poate fi. Mașina parcă pe cealaltă parte a străzii și văzu cum iese o femeie de pe locul din față, o femeie băiețoasă, la vreo treizeci și ceva de ani, cu părul șaten-deschis, tuns până la bărbie, care purta un hanorac și blugi. Rămase lângă ușa din spate cât timp a coborât un băiat, la vreo paisprezece ani, bucătică ruptă din ea. Apoi, de pe locul șoferului, ieși un bărbat mai în vârstă, destul de arătos, înalt și cu picioare lungi, într-un tricou polo azuriu și blugi închiși la culoare, cu părul scurt și negru, cărunt la tâmpile. Se duse la portbagajul mașinii și scoase două valize medii, cu o anumită ușurință atrăgătoare. Îi dădu una fiului său, nevestei îi întinse un morman de paltoane și o sacoșă, apoi traversară și intrară în casa galbenă.

Joey urcă scările, iar imaginea atrăgătorului bărbat mai în vârstă care se întorcea din vacanța de Crăciun petrecută cu familia i se estompa deja în minte.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Acest interviu este înregistrat. Sunt inspectorul de poliție Rose Pelham din cadrul Secției de Poliție Trinity Road. Lucrez cu echipa responsabilă de infracțiunile grave. Ne puteți spune numele dumneavoastră complet?

JM: Josephine Louise Mullen.

POLIȚIA: Și adresa?

JM: Melville Heights nr. 14, Bristol BS12 2GG.

POLIȚIA: Mulțumesc. Ne puteți povesti despre relația dumneavoastră cu Tom Fitzwilliam?

JM: Locuiește la două case distanță. Mă conducea cu mașina la muncă uneori. Stăteam de vorbă dacă ne întâlneam pe stradă. Îi cunoștea pe fratele meu și pe cumnata mea.

POLIȚIA: Mulțumesc. Și acum ne puteți spune unde ați fost aseară, aproximativ între orele 19 și 21?

JM: Am fost la hotelul Bristol Harbour.

POLIȚIA: Și ați fost acolo singură?

JM: În mare parte.

POLIȚIA: În mare parte? Cine a mai fost acolo cu dumneavoastră?

JM: [Tăcere.]

POLIȚIA: Doamnă Mullen? Ne puteți spune cine a mai fost acolo? La hotelul Bristol Harbour?

JM: Dar a fost acolo doar câteva minute. Nu s-a întâmplat nimic. A fost doar...

POLIȚIA: Doamnă Mullen. Numele acestei persoane. Vă rog.

JM: A fost... a fost Tom Fitzwilliam.

2

6 ianuarie

Joey îl văzu pe Tom Fitzwilliam din nou câteva zile mai târziu. De data asta era în sat. El ieșea din librărie, îmbrăcat la costum și discutând cu cineva la telefon. Își luă la revedere de la persoana de la telefon, atinse ecranul cu degetul ca să închidă apelul și își strecură telefonul în buzunarul sacoului. Îi văzu chipul când acesta ieși din librărie și o luă la stânga. Păstra urma unui zâmbet. Gura lui cu colțuri ridicate îi schimba forma feței. Îi ridica o parte mai mult decât pe cealaltă. O sprânceană făcea la fel. Duse o mână la părul cu vârfuri argintii când vântul i-l zburli. Zâmbetul se prefăcu într-o grimasă și îi schimbă din nou forma feței. Maxilarul i se încordă. Fruntea i se adună între sprâncene. O clipire lentă din ochi. Apoi se îndreptă spre mașina lui neagră, parcată peste stradă, *bip-bip* făcu sistemul de blocare, luminile clipiră, picioarele lungi se strânsură pe locul șoferului. Dispăru.

Însă umbra lui îi rămase în minte.

Alfie fusese o pasiune. Luni de zile îl urmărise prin stațiune, inventase povești despre el pe baza unor frânturi minuscule de informații pe care le strânsese de la oamenii care interacționaseră cu el. Nimeni nu știa de unde e. Cineva credea că s-ar putea să fie scriitor. Altcineva zicea că e veterinar. Pe vremea aceea avea părul lung, roșcat-închis, strâns în coadă sau, uneori, într-un coc bărbătesc. Avea o barbă mică și roșcată și un corp masiv și în formă, un tatuaj cu un trandafir urcător ce i se înălța pe tot trunchiul, altul cu o pereche de aripi pe umeri. Deseori avea o chitară care îi atârna de curea la piept. Rareori purta ceva în partea de sus când nu

lucra. Avea un zâmbet pentru oricine, un mers țănoș și tupeu.

În imaginația lui Joey, Alfie Butter era oarecum nepământean; îi atribuia un fel de imagine supranaturală și încerca să-și închipuie despre ce ar vorbi dacă drumurile li s-ar întâlni vreodată. Apoi el a oprit-o într-o zi în spatele complexului de agrement, lângă spălătorie, iar ochii lui albaștri, albaștri i-au fixat pe ai ei și a zâmbit spunându-i:

– Joey, nu-i așa?

Ea a spus că da, ea e Joey.

– Cineva îmi zice că ești din Bristol. Așa e?

– Da, a spus ea, da, așa e.

– Cam de pe unde?

– Frenchay?

El a lovit aerul cu pumnul.

– Știam eu! a zis. Știam eu! Știi când ai senzația aia în stomac? Apoi cineva a zis că ești din Bristol și m-am gândit: „E din Frenchay. Trebuie să fie din Frenchay“. Și am avut dreptate! Și eu sunt din Frenchay!

– Uau, a spus ea, uau! Ce lume mică, mică de tot! La ce școală ai învățat?

Și Alfie s-a dovedit a nu fi nici supranatural, nici nepământean, nici veterinar, nici poet, nici măcar prea bun la chitară, dar spectaculos de bun la pat și excelent la îmbrățișat. Și-a tatuat numele ei pe gleznă la două săptămâni de la prima lor întâlnire. A spus că nu a mai simțit niciodată așa ceva pentru nimeni, în toată viața, niciodată. Îi înconjura umerii cu brațul lui greu oriunde se plimbau împreună. O trăgea pe genunchii lui ori de câte ori trecea pe lângă el. A spus că o va urma până la capătul lumii. Apoi, când a murit mama ei și ea a zis că vrea să vină acasă, a spus că o va urma înapoi în Bristol. A cerut-o de nevastă după ce s-a întors de la înmormântarea mamei. S-au căsătorit două săptămâni mai târziu.

Dar ce faci cu o pasiune inaccesibilă când ajunge să fie a ta și poți s-o păstrezi? În ce se transformă? Ar trebui poate să existe un cuvânt care s-o descrie? Pentru că asta e faza când primești ceea ce vrei: tot

dorul, și visatul, și fanteziile lasă un gol mare care nu poate fi umplut decât cu și mai mult dor, și visat, și fantezii. Și poate că asta se găsea la baza obsesiei bruște și neașteptate a lui Joey față de Tom Fitzwilliam. Poate că apăruse tocmai în clipa în care golul din viața interioară fantezistă a lui Joey trebuia umplut.

Și dacă n-ar fi fost el, poate că ar fi fost altcineva în locul lui.

3

23 ianuarie

Tom Fitzwilliam avea cincizeci și unu de ani și era, potrivit lui Jack, *un tip minunat, minunat*.

Nu că Joey i-ar fi cerut fratelui ei părerea despre vecinul lor – aceasta îi fusese oferită spontan în legătură cu un articol din ziarul local despre un premiu pe care tocmai îl câștigase școala din localitate.

– Ia uite, zise el, cu ziarul deschis în fața lui pe masa din bucătărie. E vecinul nostru, stă la două case mai încolo. A bătut cu degetul arătător în fotografie. Tom Fitzwilliam. Un tip minunat, minunat.

Joey trase cu ochiul peste umărul lui Jack, cu o tigaie spălată pe jumătate într-o mână și cu un burete de vase în cealaltă.

– A, zise ea. L-am văzut, cred. Mașină neagră?

– Da, exact. E directorul școlii de stat din cartier. Un „superdirector“, zise și făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer. L-au adus după o evaluare proastă a școlii. Iar școala lui tocmai a câștigat ceva și acum toată lumea îl adoră.

– Ce drăguț! zise Joey. Atunci, îl cunoști?

– Da. Oarecum. El și nevasta lui au fost foarte săritori când am renovat. Ne trimiteau mesaje în timpul zilei ca să ne spună ce se mai întâmplă și îi calmau pe alți vecini nu prea drăguți pe care îi apucau pandaliile că e praf și zgomot. Niște oameni de treabă.

Joey ridică din umeri. Jack credea că toată lumea e de treabă.

– Deci. Închise ziarul și îl împături în două. Cum a fost la interviu?

Joey aruncă prosopul de bucătărie pe marginea chiuvetei.

– A fost OK.

Își depusese CV-ul pentru un post la Melville, celebrul hotel boutique și bar din sat: manager front office. Femeia plăcută cu care a susținut interviul și-a dat seama din clipa în care a intrat că nu e potrivită pentru post și Joey nu a făcut nici un efort să o convingă că nu e așa.

– Receptioneră glorificată, spuse ea. Plus patru ture de noapte pe săptămână. *Nu, mersi.*

Nu se uită la Jack, nu vru să fie martoră la reacția lui la încă o dovadă că sora lui mai mică e o ratată în toată regula. De fapt își dorise postul; hotelul era frumos, proprietarul era amabil și salariul, bun. Problema era că nu se putea vedea în postul respectiv. Problema era..., ei bine, problema era ea. Avea aproape douăzeci și șapte de ani. Peste trei ani urma să aibă treizeci. Era o femeie măritată. Și totuși, din cine știe ce motiv, încă se simțea ca un copil.

– Corect, zise el, întorcând mecanic paginile ziarului. Sunt sigur că o să apară ceva în cele din urmă.

– Trebuie, spuse ea, însă nici ea nu credea ce spune. Apoi: Jack, e în regulă că eu și Alfie stăm aici? Serios, adică?

Îl privi pe fratele ei cum își dă ochii peste cap, binevoitor.

– Joey! Pentru numele lui Dumnezeu! De câte ori trebuie să-ți spun? Ador că ești aici. Și Alfie. Îmi face plăcere.

– Dar Rebecca? Ești sigur că nu regretă?

– E în regulă și pentru ea, Joey. E în regulă pentru amândoi. E totul bine.

– Pe cuvânt?

– Da, Joey. Pe cuvânt.

Joey își găsi o slujbă trei zile mai târziu. Era o slujbă groaznică, groaznică, dar o slujbă: coordonatoare de petreceri la un loc de joacă pentru copii din centrul orașului, pe nume Whackadoo,

cunoscut pentru cât de haotic era totul acolo. Uniforma era un tricou polo galben fosforescent și pantaloni roșii cu elastic. Salariul era rezonabil, iar programul, acceptabil. Managera era o femeie masivă și bărbătoasă, cu o freză de marinar, pe care o chema Dawn și pe care Joey a plăcut-o imediat. Putea să fie mai rău, sigur că da. Orice poate fi întotdeauna mai rău. Dar nu cu mult.

Angajații de la Whackadoo își petreceau prima săptămână la munca de jos.

– Aici nimeni nu ajunge să stea într-un birou până ce n-a spălat toaletele la jumătatea unei petreceri pentru treizeci de băieți de opt ani, spusese Dawn, cu un licăr sumbru în ochi.

– N-are cum să fie mai rău decât să speli vomă, cola și bombe Jäger de pe bar după o petrecere de burlaci de paispe ore, răspunsese Joey.

– Probabil că nu, recunoscuse Dawn. Probabil că nu. Poți să începi mâine?

Joey se opri în sat în drumul de la interviu spre casă și își comandă un gin tonic mare la barul intim de la hotelul Melville. Era devreme pentru gin tonic. Bărbatul care stătea la două mese distanță încă lua micul-dejun. Își spuse că sărbătorește, dar de fapt avea nevoie de ceva care să înmoaie muchiile groazei și urii de sine pe care le simțea.

Whackadoo.

O cavernă lipsită de ferestre, plină de zgomote inimaginabile și mirosuri urâte. O cocină ridicată din bolțari, plină de băuturi vărsate și crize de furie, unde câte un copil făcea caca în piscina cu bile cel puțin o dată pe zi, aparent. Se cutremură și mai luă o înghițitură de gin. Bărbatul care lua micul-dejun o privea curios. Ea clipi din ochi autoritar spre el.

De aici, de jos, vedeai casele colorate, un val de culoare ce se întindea peste partea de sus a ferestrelor georgiene înguste. Iat-o pe cea albastru-cobalt a lui Jack și Rebecca, pe cea galben-canar a lui Tom Fitzwilliam. Acolo, sus era altă lume. *Rarefiată*. Iar ea, o femeie formată pe jumătate, care

lucra la un loc de joacă pentru copii, ce naiba căuta acolo, sus?

Se uită în jos la unghiile roase, la cizmele scâlciate, la pantalonii demodați. Se gândi la chiloții uzați pe care îi purta, la sutienul decrepit. Știa că depășise cu două luni data când ar fi trebuit să facă o vizită la coafor. Bea gin singură într-un bar de hotel într-o zi de joi și nici măcar nu era ora prânzului. Apoi se gândi la ea cu doar cinci luni în urmă, bronzată și zveltă, ținându-și în mână buchetul, cu nisipul ca pudra de talc între degetele de la picioare, cu soarele strălucind pe un cer de un albastru viu, stând alături de Alfie; tânără, frumoasă, în paradis, îndrăgostită. „Ești cea mai adorabilă ființă pe care am văzut-o vreodată“, spusese șefa ei, ștergându-și o lacrimă de pe obraz. „Atât de tânără, atât de desăvârșită, atât de pură.“

Își deschise telefonul și derulă prin galerie până ajunse la fotografiile de la nuntă. Câteva minute se scaldă în amintirile celei mai frumoase zile din viața ei, până ce auzi ușa barului deschizându-se și ridică privirea.

Era el.

Tom Fitzwilliam.

Directorul de școală.

Își scoase sacoul și îl atârână pe spătarul unui scaun pe care își puse geanta de umăr din piele. Apoi, într-un fel care sugera fie stânjeneală, fie lipsa totală a acesteia, se duse agale până la bar. Barmanul părea să-l cunoască. Îi pregăti o apă minerală cu suc de limetă și îi spuse că-i va aduce mâncarea la masă când va fi gata.

Joey îl privi cum se duce înapoi la masă. Purta o cămașă albastră cu carouri mici. Nasturii din partea de jos, observă ea, erau ușor forțați peste burta moale, iar Joey simți un val straniu de plăcere, o senzație de entuziasm față de contururile corpului care se dezvăluiau fără regrete, sugerând mesele savurate și grijile uitate în fața unei sticle de vin cumsecade. Se trezi că își dorește să-și strecoare degetele printre acei nasturi încordați, ca să atingă, fie și o singură clipă, carnea moale de dedesubt.

Gândul o șocă, o lăsă o clipă cu respirația tăiată. Își întoarse atenția către ginul ei tonic, conștientă că paharul îi era aproape gol, conștientă că era timpul să plece. Dar nu voia să se miște. Nu putea să se miște. Dintr-odată se simți blocată de o dorință teribilă și neașteptată. Se întoarse puțin ca să-i întrezărească labele picioarelor, gleznelor, șosetele gri de bumbac mototolite, pielea uzată a pantofilor negri cu șireturi, doi centimetri de piele goală, palidă, chiar acolo, între șosetă și tivul pantalonilor, pe care remarcase că i-a tras discret în sus înainte să se așeze.

Se afla în strânsoarea puternică a unei atracții fizice șocante. Întoarse privirea de la picioarele lui, înapoi la paharul gol și apoi la fotografiile de la nuntă de pe telefon, care mai avea doar 2% baterie și trăgea să moară. Dar nu putea, pur și simplu nu putea să stea aici și să se uite lung într-un pahar gol de gin. Nu acum. Nu în fața acestui bărbat.

Observă că scoase niște hârtii din geantă, le răsfiră pe masă, scoase un pix de undeva, ținându-l lejer departe de el într-o mână, tăcâni din el iar și iar, tot tăcâni, coborându-l ca să facă un semn pe foaie, îndepărtându-l din nou de el. *Țac, țac*. Un picior i se bălăngănea ușor, lovindu-se de celălalt, care servea drept sprijin. Avea să plece când ospătarul îi va aduce mâncarea. Asta avea să facă. Atunci când va fi atent la altceva.

Ecranul telefonului i se făcu negru, dându-și duhul în cele din urmă. Îl strecură în poșetă și se uită lung la podea până ce, în sfârșit, barmanul dispăru la sunetul unei sonerii de undeva din spatele lui și reapăru o clipă mai târziu cu un fel de sendviș așezat pe un suport din lemn, aranjat lângă o moviliță lucioasă de ierburi aromate și frunze crețe. Îl văzu pe Tom cum își mută hârtiile într-o parte, zâmbindu-i generos barmanului.

– Mulțumesc, îl auzi că spune în timp ce ea își luă haina și se strecură printre scaun și masă, aproape răsturnând-o în avântul de a pleca fără să fie observată. Arată minunat, spunea el în timp ce ea traversă barul, iar cizmele grele îi bocăneau

zgomotos pe pardoseala din gresie gri-porumbel, cureaua poșetei refuza să-i stea ca lumea pe umăr, iar haina pe care o târa după ea răsturnă un mic suport cu broșuri despre piața din sat când trecu pe lângă el.

Barmanul strigă în urma ei:

– Nici o grijă, le ridic eu.

– Mulțumesc, spuse Joey, întorcându-se vinovată.

Deschise ușa smucind de ea și se grăbi afară în stradă, nu înainte ca, doar pentru o secundă trecătoare, să li se întâlnească privirile și să transfere ceva teribil între ei, ceva ce nu putea fi descris decât ca o fascinație reciprocă.

4

26 ianuarie

Joey se uita lung la Alfie, care stătea pe pat, cu picioarele încrucișate, cu laptopul deschis și ținut în echilibru pe genunchi. Părul lui roșcat, odinioară lung, era acum scurt, în creștere după tunsoarea brutală numărul 2 pe care și-o făcuse când se întorseseră în Marea Britanie și care îi făcuse capul să pară dintr-odată puțin cam mic în raport cu corpul. Jumătatea inferioară a feței era acoperită cu o barbă de patru zile care semăna cu compostul. Purta un maiou gri foarte decupat la subsuori, care lăsa la vedere cea mai mare parte a tatuajelor sale, și o pereche de chiloți bătrânești de la Gap. Era uriaș. Un bărbat ca un zid solid de cărămidă. Chiar și așezat pe un pat ușor fantezist, arăta ca un războinic celt. Un războinic celt care uitase să se îmbrace.

Îi examinează corpul ferm, de bărbat tânăr. Și apoi se gândi la corpul moale și matur al lui Tom Fitzwilliam și se întrebă ce se va întâmpla cu corpul ferm al lui Alfie odată cu trecerea anilor. Se va preface în grăsime sau va rămâne mușchi și tendoane? Va mai fi Alfie Butter, chitarist de rahat, strălucit de priceput la îmbrățișări, zugrav-decorator incompetent, romantic cu sufietul mare, amant atent? Sau va fi altcineva? Cum e posibil ca ea să nu știe? Ca nimeni să nu-i poată spune? Să fie nevoită pur și simplu să aibă încredere în univers să aducă totul la un final mulțumitor? Cum e posibil așa ceva?

Joey simți cum creierul i se umflă și se tulbură. Se gândi la uniforma ei oribilă de la Whackadoo, la mirosul de pui prăjit și toalete de băieți. Se gândi la Tom Fitzwilliam, la *țac-țac-țacul* pixului său. Se gândi la sentimentul care o învăluisese când era în

bar, sentiment de care se descotorosise abia după mare parte din după-amiază și seară. Se gândi la mama ei, la lipsa ei, la pierdere și simți, dintr-odată, îngrozită, că nu deține deloc controlul.

– Ești OK? zise Alfie, privind-o curios.

– Mhm.

– Ești sigură?

– Da, zise ea, silindu-se să zâmbească. Sunt sigură. Probabil am o criză mică, minusculă că am o slujbă de rahat și mi-e dor de Ibiza, dar nimic mai rău decât.

– Vino încoace, spuse el, desfăcându-și brațele mari și pistruiate, te îmbrățișez până o să-ți treacă.

Ea acceptă, deși o parte din ea voia să strige: „O îmbrățișare nu e întotdeauna răspunsul potrivit, să știi!“ Dar când îi simți brațele în jurul ei, răsuflarea caldă pe creștetul capului, se gândi că poate nu e un răspuns, dar era cu siguranță mai bun decât încă o întrebare.

În ziua următoare se opri la magazinul de la colț în drum spre casă. Era sfârșitul primei zile de la noul ei loc de muncă și se simțea iritată de neobrăzarea oamenilor, de gălăgia copiilor, de lipsa luminii soarelui, de simpla lungime a zilei. Voia să se ducă acasă și să facă un duș și să-și pună pe ea pantalonii de trening și un hanorac și să bea un ceai. Dar mai ales voia niște vin. Mult vin.

Când intră la raionul cu băuturi alcoolice din magazin, o văzu pe nevasta lui Tom Fitzwilliam. Cum o chema? Ceva care începea cu „N“, se gândi. Avea mâna în frigiderul cu băuturi reci, era gata să scoată o sticlă cu apă minerală rece. Avea obrații roșii, părul transpirat și legat la spate, purta colanți negri lucioși și un maiou negru mulat care dezvăluia un fizic ușor vânos, prea lucrat. La încheietură avea un ceas de fitness roz ca un ruj. În picioare avea pantofi de sport albi imaculați.

Se întoarse ușor când simți privirea lui Joey asupra sa. Zâmbi rece, apoi duse sticla la casa din cealaltă parte a magazinului. Joey o auzea cum stătea de vorbă cu casiera. Vorbea îngrijit, cu un

ușor accent nordic în unele cuvinte. Îi spunea casierei că tocmai începuse să alerge din nou, o hotărâre de Anul Nou după ce și-a rupt glezna anul trecut și asta a scos-o din ritm. E minunat, spunea, să lovească din nou asfaltul. Mereu se simțea aiurea când nu alerga regulat. Două mile pe zi curăță pânzele de păianjen, zicea ea, pun roțițele în mișcare.

Joey trase cu ochiul pe după colțul raionului cu cereale ca să o vadă mai bine pe femeia pe care Tom Fitzwilliam a ales să o ia de nevastă. Părea imponderabilă, ca un spiriduș. Totul la ea era delicat, sinuos, de parcă ar fi fost desenată cu creioane ascuțite. Joey era minionă, dar nevasta lui Tom era ca o păpușă, cu părul fin ca pânza de păianjen și un nas ca un bumb. Își imagină mâinile acelea minuscule cum îl apucă de mijlocul moale. Se întrebă dacă i-a fost vreodată necredincios. Se întrebă cât de des fac sex. Își imagină, dintr-odată, femeia asta mică precum o jucărie de copil, încălecându-l pe soțul ei masiv și arătos, cu capul dat pe spate.

Luă o sticlă de ceva ieftin cu capac filetat și o duse repede la casă. Pe când mergea înapoi pe deal în sus, spre casele colorate, o văzu pe nevasta lui Tom chiar în fața ei, o siluetă din bețe de chibrit care ținea o sticlă cu apă, cu umerii cocârjați ca să se apere de vântul mușcător de ianuarie.

Iar acolo, sus de tot, în lumina palidă a unei ferestre de la ultimul etaj din casa familiei Fitzwilliam, văzu un fascicul mic de lumină, mișcarea unei persoane, căderea unei draperii grele, întuneric brusc.

5

27 ianuarie

Freddie Fitzwilliam își opri binoclul digital, lăsă draperia să cadă și se duse cu scaunul rotativ înapoi, traversând podeaua dormitorului, de la fereastră la computer. Pe covor era acum o urmă lucioasă care stătea martoră numeroaselor călătorii pe care le făcuse cu scaunul de birou dintr-o parte a camerei în cealaltă. Aici, sus, era căpitanul propriului vas, în camera lui de la mansardă cu priveliștile sale întinse peste sat, și valea râului, și peisajul de dincolo de apă. Binoclul digital fusese un cadou de Crăciun de la mama și tatăl lui. Îi revoluționase viața. Acum vedea bine strada Jennei Tripp de aici. Mai vedea și geamul sablat de la baia lui Bess Ridley, care scânteia și radia ocazional, sugerând pielea goală dincolo de sticlă. Le vedea pe Jenna și Bess întâlnindu-se în fiecare dimineață în fața casei Jennei în uniformele lor de prost gust de la Academie: fuste scurte, scurte și picioarele goale chiar și în frigul de ianuarie, braț la braț, împărțind căștile, bârfele. Vedea până și ce aromă aveau chipsurile Pringles pe care le mâncau.

Freddie nu mergea la Academie, unde era director tatăl lui. Mergea la o școală privată de băieți aflată în cealaltă parte a orașului, până la care făcea jumătate de oră pe jos în fiecare dimineață. Era în Melville de un an și o lună, de când se trezise într-o dimineață în fosta lui casă din Mold și i se spusese că se mută în Bristol și că se mută săptămâna viitoare și că nu, nu se vor întoarce. Tatăl lui era un director de școală important. Guvernul îl trimitea în toată țara la școli supuse unor „măsuri speciale“, școli care erau în pragul închiderii pentru că erau al naibii de proaste. Asta fusese atât de al naibii de

proastă că fuseseră nevoiți să-l dea afară pe fostul director și să-l conducă afară din școală în aceeași zi: ceva legat de deturnarea fondurilor școlii, ceva foarte rău.

La început, lui Freddie nu-i plăcuse deloc aici. Școala lui era de rahat; arăta ca o pușcărie și mirosea și mai rău. Profesorii erau toți foarte bătrâni și foarte britanici, nu ca la fosta lui școală unde fuseseră în parte tineri europeni. Îi plăceau profesorii europeni; îi putea impresiona vorbindu-le în limba lor maternă. Mereu le plăcea asta. Putea scăpa basma curată cu orice dacă îi putea face complimente fluent unui profesor în spaniolă sau în ce-o fi fost.

Freddie vorbea șase limbi străine: franceză, spaniolă, germană, italiană, mandarină și galeză. Galeza o prinsese când locuiau în Mold; restul le învățase singur. De asemenea, putea vorbi cu vreo douăzeci de accente diferite, atât de bine încât localnicii nu își dădeau seama că se prefacă. Urma să intre în MI5 după terminarea facultății. Părinții lui îi spusese toată viața că guvernul abia așteaptă un nemernic isteț ca el, iar băiatul tindea să fie de acord cu ei. Ce altceva putea să facă cu tot creierul ăsta, cu toate datele astea, cu învolburarea și bolboroseala constantă a minții sale strălucite? Trebuia să se ducă undeva. Și, desigur, binoclul digital, și camera spion din ceasul inteligent, și ochelarii spion, și software-ul spion integrat în telefonul lui Samsung Galaxy aveau rolul lor în toată povestea asta cu „Freddie va fi spion” pe care el și părinții lui o scriau de aproape cincisprezece ani.

Și la început, pentru asta le folosise.

În lipsa oricăror prieteni sau a oricărei dorințe reale de a avea prieteni, Freddie își petrecuse ultimul an și ceva întocmind un dosar intitulat *Cronicile din Melville*, un fel de ziar cvasilocal despre comunitatea locală. În el raporta venirile și plecările din Lower Melville, așa cum le vedea din locul lui din vârful casei. Înregistra oaspeții de la hotelul Melville – odată o văzuse intrând pe Cate Blanchett; era foarte, foarte mică. Înregistra oamenii care își plimbau

câinii – „Bărbat cu părul alb cu Schnauzer pitic a plecat de acasă la 20, s-a întors la 20.27“ – și pe cei care ieșeau la jogging – „două femei de vârstă a doua cu funduri mari au plecat de acasă la 7.30 s-au întors la 8.45, au cumpărat chipsuri scumpe de la magazin“. Înregistra contravențiile ocazionale – un om care își plimba câinele și nu strângea după acesta, nenumărate episoade de parcat pe stradă, paralel cu alte mașini deja parcate, sau parcat înaintea trecerii de pietoni, cel puțin trei episoade de furt din magazine, unul dintre ele încheindu-se cu vânzătorul care l-a fugărit pe bărbat până în celălalt capăt al satului, după care aproape a făcut atac de cord.

Însă recent, Freddie descoperise că interesele i s-au schimbat, lăsând în urmă banalul și cotidianul; la urma urmei, de câte ori să notezi bărbatul cu părul alb care își plimba Schnauzerul pitic până să nu mai fie interesant? Acum, Freddie descoperea că mare parte din atenție îi era consumată de înregistrarea fetelor. Era straniu, pentru că lui Freddie nu-i plăcuseră niciodată fetele, niciodată. De fapt, antipatia față de fete fusese una dintre caracteristicile lui definitorii. Bănuise că a nu-i plăcea fetele era setarea lui implicită.

Dar se pare că nu era așa.

Jenna și Bess erau de departe cele mai drăguțe fete din sat. Jenna era înaltă și cu constituție athletică, cu părul negru și fin și un bust destul de mare. Bess era mărunță, cu părul blond aparent natural, pe care îl purta destul de scurt, cu un breton care îi intra în ochi. Erau mai mari decât Freddie, în clasa a unsprezecea, pe când el era într-a zecea. Acum își petrecea cea mai mare parte din timp înregistrându-le în cronici; știa în ce seri mergeau la cluburile de după ore, în ce zile aveau educație fizică la școală, care erau băuturile lor preferate de la Starbucks, cât de des își schimbau cerceii.

Da, Jenna și Bess erau de departe favoritele lui. Dar acum era cineva nou. Se mutase în casa albastră din vecini cu câteva săptămâni în urmă și era foarte drăguță. Prima dată o văzuse în

restaurantul de la Melville din sat când lua cina cu mama și tatăl lui. Ea era cu un bărbat. Era masiv și avea o înfățișare dură, cu părul roșcat tuns foarte scurt și tatuaje care se vedeau prin materialul cămășii. Freddie întâi o auzise, cu accentul ei de Bristol, cu un râs sonor. Fusese intrigat, întorsese capul doar câteva grade ca să o vadă. Dădea pe gât vin, într-o bluză vaporosă. Avea o gură foarte plină, dinți mari și albi, părul blond-deschis prins într-un coc dezordonat, cercei rotunzi de aur, picioare mici în niște cizme din piele întoarsă roșie ca sângele, cu niște ciucuri mici. Și așa îi spunea cât timp încerca să găsească o cale să-i descopere numele adevărat.

Îi spunea Cizme Roșii.

Acum o urmărea; o urmărise cum coborâse din autobuz în sat, apoi o pierduse o vreme până să o regăsească pe deal, la vreun metru în urma mamei sale. Mări mai mult și mai mult până când fu suficient de aproape cât să vadă că arată groaznic, iar acum, când încărca filmarea pe laptop, mări imaginea și mai mult, iar acolo, într-un cadru, văzu un tricou galben purtat pe sub o haină voluminoasă și urâtă. Se duse drept la țintă: iată culorile familiare ale siglei Whackadoo, galben și roșu. Trecea pe lângă Whackadoo în fiecare dimineață în drum spre școală, o clădire mare și galbenă din bolțari, cu un tucan uriaș din plastic în față. Era pentru copii sau așa ceva.

Doamne, se gândi el, Cizme Roșii lucrează la Whackadoo. Ce rahat de slujbă mai e și aia? Salvă filmarea în folderul strict secret pe care nimeni din casă nu era suficient de isteț să-l descopere. Apoi coborî să o întrebe pe mama lui ce pregătește la cină.

6

3 februarie

Jenna Tripp își azvârli din picioare pantofii sport negri, își desfăcu cravata din nailon, își lăsă rucsacul la baza scărilor, își trase bentița din păr, își frecă scalpul dureros cu vârfurile degetelor și o strigă pe mama ei.

– Aici!

Trase cu ochiul pe lângă ușă, în camera de zi. Mama ei era cocoțată pe marginea canapelei din piele, cu laptopul în față, pe măsuta de cafea, cu un carnet într-o parte și telefonul în cealaltă. Părul ei auriu-deschis era prins la spate într-o coadă strânsă. Arăta drăguț cu părul dat la o parte de pe față; îi vedeai unghiurile delicate ale structurii osoase, adânciturile umbrite de sub pomeți, finețea maxilarului. În adolescență fusese fotomodel pentru o scurtă perioadă. Pe peretele de lângă dormitorul Jennei era prinsă o fotografie înrămată cu ea prezentând un costum de baie pe o plajă bătută de vânt. Ținea brațele strâns înfășurate în jurul corpului (era noiembrie, se pare) și zâmbea spre cer. Era întruchiparea bucuriei pure.

– Uită-te afară, te rog, zise ea acum, trăgând din țigara electronică și scoțând un fuior gros de vapori cu aromă de fructe de pădure. Vezi un Lexus albastru? Un hatchback din acela?

Jenna oftă și dădu la o parte o draperie trasă. Se uită în stânga și în dreapta în jurul micii răspântii unde se afla casa lor, apoi se uită din nou la mama ei.

– Nici un Lexus albastru, spuse ea.

– Ești sigură?

– Da, răspunse. Sunt sigură. E un Ford Focus albastru, dar e singura mașină albastră de aici.

– Ah, aia e mașina lui Mike. E în regulă.

Nu o întreabă pe mama ei mai multe despre Lexusul albastru. Știa ce crede mama ei despre Lexusul albastru. Lăsă draperia să cadă și se duse în bucătărie. Puse apă la fiert și își făcu o ciocolată caldă cu puține calorii, în care vărsă câteva *marshmallows* (afiase de curând că *marshmallows* sunt surprinzător de sărace în calorii), apoi luă ciocolata caldă, geanta de școală și telefonul în cameră. Se opri pe drum să studieze fotografia mamei sale. Frances Tripp. Sau Frankie Miller, cum fusese cunoscută în perioada în care fusese fotomodel și actriță. Revenise la Frances după ce împlinise douăzeci de ani, când se măritase cu tatăl Jennei și începuse să promoveze drepturile animalelor. El îi spusese că numele îi va da mai multă gravitate. Jenna își dorea s-o fi cunoscut pe fata din fotografie, pe frumoasa lipsită de griji, cu vântul în păr și cerul reflectat în ochii strălucitori. Se gândea că i-ar fi plăcut de ea.

– Apropo!

Vocea de fetiță a mamei o urmă pe scări până pe palier.

– Da!

– Ai schimbat tu becul oglinzii de la măsuta ta de toaletă?

Jenna făcu o pauză înainte să răspundă, coborând brusc umerii.

– Nu, zise ea, deși în unele privințe ar fi fost mai ușor să spună „da“.

– Aha, spuse mama ei. Ciudat. Foarte ciudat.

Jenna deschise ușa de la dormitor, se strecură în cameră și o închise în urma ei înainte să fie atrasă în altă conversație despre becul oglinzii de la măsuta de toaletă. Avea un Snapchat de la Bess pe telefon. Era o poză cu ea ținând ziarul local chiar lângă față și ținându-și buzele în direcția unei fotografii cu domnul Fitzwilliam de la pagina opt. Desenase o inimioară roz în jurul amândurora. Jenna țâțâi din buze. Serios, ce era în neregulă cu fata asta? Domnul Fitzwilliam era așa de bătrân.

– Are carismă, spusese Bess odată. Și în plus, miroase bine.

– De unde știi cum miroase?

– Am grijă să-l adulmec când sunt aproape. Și face chestia asta...

– Ce *chestie*? zisese Jenna.

– Chestia asta cu pixul. Îl *țacăne*.

Bess mimase țăcănitul unui pix.

– Îl *țacăne*?

– Da. E sexy.

– Ai tras aurolac, frate, să mor eu.

Acum îi răspunse lui Bess la mesaj: „Ești prăjită“.

Bess răspunse cu o serie de emoticoane în formă de cristal. Jenna zâmbi și își puse telefonul pe noptieră la încărcat. Bess era cea mai bună prietenă din lume, cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată. Erau ca două surori. *Gemene*. O cunoștea pe Bess de patru ani, de când mama și tatăl ei se despărțiseră și ea trăsesse bățul scurt și se mutase în Lower Melville cu mama ei, în timp ce fratele ei mai mic, Ethan, rămăsese cu tata în Weston-super-Mare. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu Lower Melville. Cabana (sau cel puțin așa îi spunea mama Jennei, dar era de fapt o casă înșiruită postbelică obosită, cu tencuială mozaicată pe pereți) era de fapt casa în care crescuse mama ei și cu toate că era la fel de neîngrijită ca întotdeauna, satul din jur nu mai era. Copiii de la școală credeau că e rafinată pentru că locuia aici. Se înșelau atât de tare!

– Jen!

Închise ochii la sunetul vocii mamei sale care urca scările.

– Jenna!

– Da!

– Uită-te în spate, te rog. Spune-mi dacă omul ăla mai stă la geam.

Trase aer în piept și-l ținu înăuntru cât de mult fu în stare.

– De ce?

– Știi tu de ce.

Știa de ce, într-adevăr, dar uneori avea nevoie ca mama ei să găsească singură cuvintele care să

explice aceste obsesii, în speranța că ar trezi-o la realitate și i-ar arăta că nu are sens ce spune.

Dădu aerul afară din piept, lăsă jos ciocolata caldă și se așază în genunchi pe pat. Era un bărbat care stătea la geam în spatele terasei care dădea spre fundul grădinii lor. Stătea într-o parte și era cufundat în ceva ce vedea pe ecranul din fața lui. Îl privi cum duce o ceașcă de ceai la gură, ia o înghițitură, lasă ceașca jos, își trece scurt mâna pe la ceafă, apoi începe să miște degetele pe tastatură.

– Nu! strigă la mama ei. Nu e nimeni acolo. Nici un om.

O clipă de tăcere, umplută, bănui Jenna, nu cu sentimente de ușurare, ci de dezamăgire.

– Bine, zise mama o clipă mai târziu. Bine. Să-mi zici dacă se întoarce.

– Îți zic.

– Mersi, draga mea.

Telefonul Jennei bâzâi. Alt Snapchat de la Bess. Fotografia domnului Fitzwilliam din ziar, cu fața acoperită de pupici cu ruj lăsați de Bess.

Jenna zâmbi și mai trimise un mesaj.

„Ești mai țăcănită decât maică-mea.“

Era o fotografie cu Tom Fitzwilliam la pagina opt a ziarului local. Stătea la intrarea în Academie, cu brațele încrucișate peste abdomen, cu o cravată albastră subțire, ușor strâmbată de vânt, privind sever în aparat cu un zâmbet pe jumătate ascuns. Titlul era: „SUPERDIRECTORUL ÎNFRUNTĂ GĂȘTILE“.

Joey nu citi articolul însoțitor. Era prea hotărâtă să absoarbă fiecare mic detaliu al fotografiei: ecusonul de la gât, legat cu un șnur galben. Strălucirea ștearsă a verighetei înguste de aur de pe inelar. Felul în care stătea betelia pantalonilor pe el, fără curea, ușor lăsată, chiar deasupra oaselor bazinului. Proeminența bărbiei. Pantele largi ale umerilor. Părul ușor dezordonat de aceeași adiere care îi strâmbase cravata. Și felul în care stătea, de parcă îi aparținea tot ce se găsea în jurul său.

Școala mea. Copiii mei. Responsabilitatea mea.

Tom Fitzwilliam.

SUPERDIRECTOR.

Atinse conturul abdomenului său cu un deget întins, mângâind gânditoare imaginea în timp ce își amintea privirea intensă pe care o schimbaseră cu o săptămână în urmă, când ea plecase din barul de la Melville. Apoi tresări când simți sugestia unei mâini pe talie și o răsuflare caldă, care îi înflori brusc pe gât, într-o parte. Era Alfie, care mirosea a somn de prânz și a tricou purtat.

– Ce căcat, Alf, m-ai speriat!

– Scuze, îngeraș.

Brațul lui îi înconjură corpul pe la spate, iar el își îngropă fața în umărul ei, lipindu-și ferm gura de pielea ei.

– Mm, spuse el, inspirându-i mirosul. Miroși nemaipomenit.

– Nu miros nemaipomenit. Miros a cartofi prăjiți și a pârturi de băieți.

– Nu, o contrazise el, strecurându-și palma în față, pe sub pantalonii ei oribili cu elastic, până ajunse la marginea chiloților, iar senzația degetelor lui pe pielea ei atât de repede după reveria produsă de fotografia lui Tom aproape o lăsă fără aer. Miroși a hormoni.

Ea îi acoperi mâna cu a ei și i-o apăsă mai tare pe piele.

– Și a ce miros hormonii mei?

– Miros a miere. O cuprinse cu palma mare și uscată, legănându-se cu ea într-o parte și în alta, iar cuvintele lui cădeau în spațiul fierbinte dintre buzele lui și pielea ei. Și a ploaie de vară. Și a petreceri aniversare. Și a lăbuțe de pisici. Și a nisip fierbinte. Și... Făcu o pauză și îi înconjură trupul cu celălalt braț, trăgând-o atât de aproape de el încât erau practic o singură ființă. A tine, încheie el. Pur și simplu, a tine.

Atunci ea se întoarse, se răsuci în brațele lui și-l sărută cu putere. Apoi îl trase în sus pe cele două rânduri de scări dintre bucătărie și camera lor, repede, cu disperare, iar ziarul rămase deschis pe masa din bucătăria de la parter, în timp ce ochii lui Tom Fitzwilliam se uitau drept în sus, spre tavan.

*

– Știi ceva? zise Alfie mai târziu, cu capul lui Joey vârât sub brațul lui, cu degetele întrepătrunse.

– Nu, spuse Joey. Spune-mi.

– Probabil o să crezi că e o nebunie.

Ea își trecu vârful degetului peste lujerii trandafirului urcător care îi acoperea trunchiul, urmărindu-i până la bobocii strânși.

– Încearcă-mă.

Atunci el făcu o pauză și rămase tăcut o bucată bună de vreme.

Joey văzu cum se întinde o îmbujorare ușoară pe chipul lui și se întoarse cu fața la el.

– Ce e, Alf?

– Știu că suntem căsătoriți doar de câteva luni și știu că nu ne cunoaștem de multă vreme și știu că

amândoi suntem destul de tineri, dar ce părere ai de ideea de a încerca să facem un copil?

Ea simți cum din adâncul stomacului îi urcă un hohot de râs dement și îl înghiți la loc.

– Alf, spuse ea, luându-i mâna într-a ei. Doamne! Adică... da. Poate într-o zi. Dar trebuie să ne stabilim noi mai întâi. Să avem niște slujbe ca lumea. Să găsim unde să stăm. Chiar nu mi se pare că e momentul potrivit.

Alfie părea perplex.

– Dar mai ții minte ce ai zis în seara aia când am mers la Cala d'Hort cu iarba aia foarte bună de la francezul ăla, mai ții minte? Când vorbeam despre viitor? Da? Ai zis ceva de genul: „Chiar mi-ar plăcea să fiu o mamă tânără“.

Joey clipi și scutură din cap.

– N-aș fi spus așa ceva.

– Dar așa ai spus. Îmi amintesc *atât* de clar pentru că era ultimul lucru pe care credeam că o să-l spui, pentru că ești așa de, mă rog, *erai*, știi tu, așa de... Se zbătu o clipă să găsească termenul potrivit. ... *nematernă*.

Joey tresări, iar Alfie se opri o clipă și își linse buzele.

– Nu. Nu așa. Nu ești așa. Dar ești pur și simplu, nu știu, nu ești ca toate fetele pe care le știam de acasă, toate fetele alea care cresc și abia așteaptă prima ocazie să rămână însărcinate. Tu mereu păreai că ai lucruri mai importante de făcut.

– Ha! Râsul reprimat scăpă ca un tunet. Eu! Lucruri importante!

El o privi cu ochii albaștri tulburați de nedumerire și dintr-odată îi păru îngrozitor de rău pentru el. Îi duse mâna la obraz și îi luă în palmă partea aceea a feței.

– Nu, spuse ea, nu. Nu prea sunt genul de persoană care are de făcut *lucruri importante*. Încă mai încerc să-mi dau seama care sunt de fapt lucrurile importante.

– Copiii! spuse Alfie triumfător. Copiii sunt importanți. Și eu sunt sută la sută gata să fac asta. Îi învâluie palma cu amândouă mâinile. O *sută zece* la

sută. Serios, *hai să-i dăm bătaie!* Iar tu ai fi o mamă extraordinară. Chiar ai fi.

– Și spui asta bazându-te pe...?

– Pe... pe *tine*. Doar bazându-mă pe tine.

– Alfie, spuse ea, uneori cred... mă tem că tu crezi că sunt ceva ce nu sunt. Sunt dezorientată, Alfie. Complet dezorientată. Nu sunt sigură că aș putea face față responsabilității de a crește o persoană adevărată, în viața reală. Serios.

Îl privi pe Alfie, căutând în ochii lui albaștri, așteptându-se să vadă cum coboară vălul dezamăgirii ca obloanele unui magazin. Dar privirea lui era tot luminoasă, tot plină de speranță.

– Ei bine, spuse el, eu am încredere în tine, Joey Mullen. Am încredere totală în tine și cred că tu și cu mine am putea să facem cel mai frumos copil pe care l-ai văzut vreodată și să-i oferim tot ce-i trebuie unui copil. Măcar o să te gândești la asta?

Ea înclină capul și îl privi. Alfie cel frumos, iubirea vieții ei.

– Da, zise ea. O să mă gândesc.

8

8 februarie

Freddie se uită la ceas: 5.53. Împinse scaunul pe podea până la fereastră și își luă binoclul. Era seară devreme, deja întuneric, dar poate că va reuși să tragă câteva cadre bune cu Jenna când se întoarce de la clubul de netball de miercuri după-amiază, îmbrăcată în fustă-pantaloni și hanorac. Ar trebui să dea colțul străzii principale din clipă în clipă.

Freddie nu era un voyeur. Voyeurismul era o formă de control, precum abuzul psihologic, precum violul sau intimidarea. Nu avea nimic de-a face cu caracterul fizic al acțiunii, ci numai cu sentimentul de putere pe care i-l dădea făptașului, echilibrarea inconștientului și a eului delicat. Însă Freddie nu era un pervers. Nu era un intimidant. Nu era un răufăcător. El urmărea fetele ca să le înțeleagă. Încerca doar să își dea seama de niște lucruri. Era, pur și simplu, încă un proiect.

Își focaliză binoclul și îl îndreptă spre sat. O văzu pe mama lui cum trece cu viteză pe lângă Melville în echipamentul ei de alergat, arătând ca un băiețel cu părul dat de pe față și vârat într-o șapcă neagră de baseball. Îl văzu pe bărbatul cu părul alb care își plimba Schnauzerul pitic. Văzu doi băieți mai mici de la Academie, cu skateboarduri sub braț, îndreptându-se, bănuind el, spre terenurile de joacă de lângă râu, din cealaltă parte a sensului giratoriu unde se găsea un skate park. Și acum, uite-o: Jenna Tripp, cu geanta de sport roz-deschis atârnată pe umăr, cu picioarele lungi și solide, pantofii sport albi, hanoracul bleumarin, căști în urechi, părul negru prins în coadă și un pahar uriaș de plastic transparent, cu vreun rahat de frappé exagerat de scump de la Starbucks, în mâna dreaptă.

O mai filmă puțin cât timp ieși de pe strada principală pe străduța ei laterală, apoi o văzu cum se oprește și întoarse camera ca să vadă la ce se uită. O femeie stătea pe trotuarul din fața casei Jennei. Freddie era destul de sigur că era mama ei. Purta un tricou pe care scria „STOP FRACTURĂRII HIDRAULICE” și ținea în mână un aparat foto pe film de 35 mm pe care îl folosea ca să fotografieze o mașină de peste stradă. Jenna grăbi pasul și se apropie de femeie, care începu să gesticuleze agitată, arătând spre mașină; apoi, brusc, înfiorător, femeia privi în sus și, foarte hotărâtă, arătă cu degetul spre el. Freddie mai făcu o fotografie, apoi sări de pe scaun pe podea. Când trase cu ochiul peste pervaz o clipă mai târziu, Jenna și femeia nu mai erau. Își conectă binoclul la computer și deschise imaginile. Se duse la ultima fotografie pe care o făcuse și mări chipul femeii.

Ochii îi erau mijiți și fixați în totalitate asupra lui, degetul ei arăta spre el și gura ei forma limpede cuvântul „tu”.

9

- Mamă, ce naiba faci?
- Ce ți se pare că fac?
- Te porți ca o persoană nebună, asta mi se pare că faci.

- Nu l-ai văzut?

- Pe cine?

- Acolo sus, în casa galbenă. Iar face poze.

Jenna ridică privirea spre casele colorate de deasupra și o găsi pe cea galbenă.

- Unde?

- Acolo, la fereastra cea mai de sus. Mereu face poze.

Jenna miji ochii spre fereastra cea mai de sus. Nu vedea nimic. Dar nici nu se aștepta să vadă.

- Ei bine, zise ea, cine o fi fost nu mai e acum.

Știa că nu e bine să încerce să-i deschidă ochii mamei sale, arătându-i că observațiile ei sunt bizare. Încercase o veșnicie acea abordare și nu funcționase.

- Haide, zise ea. Hai să intrăm.

Mama miji ochii ei frumoși și albaștri, apoi privirea îi trecu peste umărul Jennei, către ceva ce se afla în spatele ei. Spuse:

- Uită-te la asta. Uite.

Jenna oftă. Transpirația de la sport i se uscaseră pe piele în aerul rece al serii; tremura și era disperată să intre în casă.

Mama se ghemui lângă mașina ei roșie, un Vauxhall Corsa, și indică un punct pe aripa din spate, chiar deasupra roții.

- Uite, spuse ea. Zgârietura asta. Nu era acolo ieri. Și a fost făcută intenționat, îți dai seama. A făcut-o cineva cu cheia. Uite, se văd urmele de zimți.

Jenna se aplecă și examinează zgârietura. Mașina mamei sale era atât de veche încât își amintea că a mers cu ea în prima zi de grădiniță. Zgârietura arăta

cu siguranță mai nouă decât celelalte, dar asta nu însemna nimic.

– De ce? întrebă mama ei. De ce noi? De ce eu? Nu înțeleg.

– Vino. Jenna îi oferi mâna mamei. Hai să intrăm. Am înghețat.

Mama se ridică în picioare.

– Cred că trebuie să sun iar la poliție. Deși știu că e degeaba. Dar sincer, devine ridicol. Și acum se pare că și școala ta e implicată.

Jenna deschise ușa zăvorâtă și intră în casă.

– Cum adică, școala mea?

– Directorul tău. *Superdirectorul* ăla. El stă acolo, sus, și face poze. Sunt convinsă. Și știi cine mai locuiește acum acolo, sus? Femeia aia despre care ți-am povestit, care a fost în excursia aia cu noi la Lake District. Mai ții minte? Totul se leagă. Absolut totul se leagă, Jen. Și se face tot mai mare, și mai mare, și mai mare.

Jenna își lăsă sacul de sport în hol și își atârnă hanoracul pe balustradă.

– O să fac o baie, mamă, zise ea. Vrei să-ți pregătesc și ție apa?

– Da, te rog, dragă. Mulțumesc. Dar să ții minte să clătești cada mai întâi! strigă după ea. În caz că sunt cioburi!

– Da, strigă Jenna. Sigur.

10

11 februarie

Era sâmbătă și Joey stătea în autobuzul 218, în drum spre casă de la lucru, când văzu un bărbat înalt, cu un pulover albastru și jeanși, care ieșea din magazinul cel mare JD Sports, cu o pungă în mână și un aer ușor rătăcit. Reacția ei instinctivă, care veni la o fracțiune de secundă înainte să-și dea seama că bărbatul era Tom Fitzwilliam, fu atracția. O atracție intensă. Genul de atracție care te face să arzi pe dinăuntru.

Autobuzul se opri la semafor și ea îl urmări cum se duce mai întâi într-o direcție și apoi în alta. Părea să caute ceva. Văzu apoi cum grăbește pasul și pornește într-o alergare ușoară, iar brațul i se îndepărtează de corp de parcă – pentru o clipă chiar părea posibil – era gata să o ia spre cer, asemenea lui Superman. Când întinse brațul mai sus deasupra capului, puloverul albastru i se desprinse puțin de burtă și ea zări, preț de o clipă uluitoare, doi centimetri de piele goală, palidă ca smântâna, cu elasticitatea netedă și suplă a cojii de pâine proaspăt coapte. Picioarele lungi îl duseră iute la marginea trotuarului, la taxiul care trăsesse lângă bordură la comanda lui (nu la cererea lui, nu; la comanda lui). Aruncă întâi punga mare înăuntru, apoi intră și el. Taxiul demară din fața autobuzului lui Joey, iar ea îl privi cu un oarecare entuziasm de pe scaunul ei din față. Până ce urcară pasagerii la următoarea stație, Tom și taxiul lui dispăruseră din raza ei vizuală.

Casa era goală când Joey sosi acasă. Alfie era la mama lui, teoretic îi zugrăvea bucătăria, de fapt, cel mai probabil, se uita la sport pe canapeaua ei din piele și mânca ceva pregătit în casă, de pe o tavă pe

care o ținea în poală. Jack era la muncă, iar Rebecca era plecată la Gloucestershire la o petrecere de burlăcițe. O vreme, Joey cutreieră dintr-o cameră în alta, absorbind senzația de spațiu. Încă nu se simțea în stare să se întindă în casa asta și de obicei se ducea din bucătărie direct în dormitorul lor și din dormitor, drept la ușa din față, fără să rămână sau să se așeze pe undeva. Când se așeza ocazional în camera de zi, era ca un oaspete, conștientă să nu stea mai mult decât ar fi fost binevenită. „Simte-te ca acasă“, insista mereu fratele ei. Dar pentru el era ușor de spus. Erau frați. Frate și soră. Unul era prelungirea celuilalt. El nu i-ar fi simțit niciodată prezența ca pe o povară sau o stânjeneală. Însă cu siguranță nu era la fel și pentru Rebecca. Joey era o străină pentru ea, cineva de care să se ascundă și pe care să o evite.

Camerele din casa fratelui ei păreau anonime, în unele privințe deloc diferite de camerele de la hotelul Melville din sat: numai mobilier palid și obiecte de un auriu delicat, fără vreun scop evident. Nu își putea imagina un bebeluș în casa asta. Nu își putea imagina zgomotul, nestăpânirea, spațiul mental nesfârșit pe care l-ar ocupa. Gândurile ei se întoarseră, cum o făcuseră de nenumărate ori, de la declarația neașteptată a lui Alfie din săptămâna precedentă, la conceptul de a avea un copil al ei. „N-ar fi drăguț“, spusese Alfie mai târziu în seara aceea, „ca bebelușul nostru să aibă aceeași vârstă ca bebelușul lui Jack și al Rebeccăi? Ar putea să crească împreună. Să fie cei mai buni prieteni.“

Implicația clară fiind că ar trebui să facă un copil *acum*. Nu curând. Nu la un moment dat. Ci *acum*.

Iar Joey nu își dorea un copil acum.

Categoric, nu acum.

În timp ce se gândea la asta, dădu peste o fotografie cu ea și Jack stând între mama și tatăl lor în fața casei bunicii din Exeter. Ea avea vreo trei ani, purta o bluză de trening roșie și avea părul prins în două codițe. Jack era un băiat de treisprezece ani incredibil de stângaci, cu un breton greu care aproape îi acoperea ochii. Avea mâna așezată

protector pe umărul ei. O iubise cu patimă din ziua în care se născuse. Diferența de zece ani nu îi separase niciodată. De fapt, lipsa rivalității frățești îi adusesese mai aproape unul de altul. Însă părinții ei îi atraseră atenția acum; dacă ea avea trei ani în fotografie, atunci mama ei avea treizeci și unu. Treizeci și unu, măritată și mama unui copil mic și a unui adolescent. Joey vedea încă tinerețea în floare pe chipul mamei sale, în luciul părului ei castaniu. „Tânără“, se gândi, „mama era atât de tânără! Doar cu câțiva ani mai mare decât sunt eu acum.“ Nu se gândise la mama ei ca la o persoană tânără când era copil; apoi mama ei murise înainte ca Joey să apuce să observe că acum era în vârstă.

Pe drum înapoi spre dormitor, trecu pe lângă ușa de la biroul Rebeccăi. Ea lucra de acasă trei sau patru zile pe săptămână, ca analistă de sisteme. Ore în șir nu ieșea din cameră. Joey auzea tonul șoptit al vocii ei prin ușă când trecea pe lângă ea în drum spre camera din mansardă sau țăcănitul tastaturii. Dar cel mai des era liniște, de parcă n-ar fi fost absolut nimeni acolo.

Trase cu ochiul pe scară ca să se asigure că nu se întorsese nimeni acasă fără să facă zgomot, după care împinse delicat ușa de la biroul Rebeccăi. Tresări și își duse mâna la inimă. Un bărbat în colț. Dar nu, nu un bărbat, ci un model din carton în mărime naturală al fratelui ei, într-un șort de baie hawaiian. Și-l amintea din fotografiile de la petrecerea burlacilor dată în cinstea fratelui ei. El și amicii lui căraseră modelul prin tot orașul, convingând fete drăguțe să se fotografieze cu el pe drum.

Era o cameră mică și pătrată. Trei pereți erau acoperiți cu etajere încastate, iar al patrulea găzduia un bovindou adânc ce dădea spre stradă. Avea o cafetieră și un fierbător, o tavă cu căni și cești, un frigider mic, o canapea mică de culoare crem. Tot ce-i trebuia ca să nu fie nevoită să iasă din cameră decât rareori. Pe birou erau trei monitoare mari, două tastaturi, hârtii stivuite ordonat, o

fotografie cu ea și Jack în ziua nunții. Joey o luă și se uită la ea. Abia dacă își amintea nunta fratelui ei. Sosise în Marea Britanie mahmură și practic băuse nonstop în următoarele patruzeci și opt de ore până venise timpul să ia avionul de duminică seară înapoi acasă. Nu ar fi putut spune cu ce era îmbrăcată Rebecca, însă acum, privind fotografia, se pare că avusese o rochie crem de satin, în stil furou. Mai văzu și că Rebecca își lăsase părul liber și pieptănat până strălucea și că în urechi avea cercei mici de diamant în formă de lacrimă. Zâmbise, evident, măcar o dată, și din fericire fotograful fusese acolo să surprindă momentul. Însă amintirea cea mai puternică a lui Joey din acel weekend era faptul că se uitase la proaspăta soție oarecum timidă a fratelui ei minunat și se întrebase de ce *nu* zâmbește.

Lăsă jos fotografia, apoi mâinile ei începură să hoinărească la întâmplare peste obiectele de pe biroul Rebeccăi. Un prespapier verde-aprins. Un tub cu cremă de mâini Cath Kidston. Un cactus din plastic foarte realist într-un ghiveci verde. O brățară din argint Links of London. O fotografie minusculească cu un câine Border Collie îmbrățișat de o adolescentă despre care Joey presupuse că era Rebecca.

În bovindou era construit un loc de stat la fereastră, tapițat cu perne verzi de dril. Joey se așează o clipă ca să măsoare cu privirea peisajul de peste vale. De aici vedea dincolo de vârfurile copacilor de vizavi. Vedea hornurile caselor din sat, și râul, și dealurile voluptuoase de dincolo de apă. Iar din partea stângă a bovindoului vedea direct în partea dreaptă a bovindoului în oglindă al casei lui Tom Fitzwilliam. Vedea sugestia unei veioze, o oglindă neclară, un profil de femeie.

Nicola Fitzwilliam. Dându-se cu cremă de față. Masându-și pielea de porțelan cu vârfurile degetelor.

Freddie auzi ecoul ispititor al unor tocuri pe pietrele pavajului de afară și își împinse iute scaunul până în cealaltă parte a podelei dormitorului ca să investigheze situația. Era duminică, după-amiază târziu. Cerul se întuneca, vinișoare gri se strecurau pe cerul palid al serii, iar dincolo de râu abia se vedea o urmă de lună. Era ea. Cizme Roșii. Și purta cizmele roșii. Cizme roșii, blugi skinny, jachetă de piele, un fular mare, părul blond umflat tot în vârful capului, ruj. Arăta la fel de drăguță cum își amintea că arătase prima dată când o văzuse la Melville. Își luă aparatul foto și se duse înapoi la fereastră.

Cizme Roșii ajunsese deja la jumătatea dealului. Făcu stânga spre sat la poalele dealului, iar el o urmări cu obiectivul peste stradă, până la stația de autobuz. Verifică aplicația de transport public și văzu că următorul 218 avea să sosească abia peste opt minute. Ea își scoase telefonul și se jucă o vreme cu el. Din când în când se uita în sus – direct spre casele colorate, se pare. Mări imaginea și văzu că își ținea buza de jos prinsă între dinți. Ce aștepta? La ce se uita? Apoi, dintr-odată, când 218 era la doar două minute distanță, se ridică brusc și o luă pe jos spre sat. O clipă mai târziu o văzu cum traversează strada. Autobuzul venise și plecase, iar ea avea o sticlă de ceva într-o pungă albastră cu care urcă înapoi pe deal.

Ajunse la casa albastră și o ocoli, oprindu-se în fața casei lui. Ce făcea? Oare îl văzuse că o urmărește? Nu avea cum. Se pricepea de minune să urmărească oamenii fără ca ei să-și dea seama. Dar se gândi apoi la mama Jennei săptămâna trecută, la degetul acuzator, la cuvântul „tu“. Poate că nu era atât de nedetectabil pe cât credea. Se retrase în

umbrele camerei sale, așteptând ca ea fie să bată la ușa din față, fie să se întoarcă și să se ducă înapoi la casa ei. Dar ea nu făcu nici unul dintre aceste lucruri. Rămase acolo exact trei minute și optsprezece secunde, până ce se auzi sunetul unor pași care urcau dealul și apărău un bărbat, ascuns de umbra felinarelor stradale care tocmai se aprinseseră. Freddie întredeschise geamul și își apropie urechea de el.

– Ce pui la cale, frumoaso? întrebă bărbatul.

Era el. Soțul.

– Nu prea știu, răspunse Cizme Roșii. Voiam să iau autobuzul până în centru ca să ne vedem undeva, dar n-ai răspuns la telefon. Așa că am luat o sticlă de vin și m-am întors acasă.

– Scuze, iubi, spuse tipul. Am rămas fără baterie și n-aveam încărcătorul la mine.

– Nici o grijă, răspunse ea. Era o încercare cam fără tragere de inimă să ieșim; oricum nu sunt sigură că aveam chef, de fapt. Iar acum ești aici, așa că se pare că oricum era prea târziu.

– Da, zise tipul. Sunt stors. Ghici ce?

– Ce?

– Am terminat.

– Bucătăria mamei tale?

– Da. E gata. Mai trebuie doar să mă întorc să dau a doua mână pe plinte. Dar în rest e gata.

– Doamne, în sfârșit!

– Îți arăt pozele după ce-mi încarc puțin telefonul. Arată foarte bine.

– Deci după toate săptămânile astea de pierdut vremea, s-a dovedit că ți-a luat doar o zi.

– Da. Știu. Mă gândeam că, după ce am vorbit zilele astea, ar fi timpul să fiu mai serios.

Se lăsă o liniște scurtă. Freddie nu vedea ce fac. Apoi Cizme Roșii spuse:

– Ei bine, ești un soț foarte, foarte bun, Alfie Butter. Sunt foarte impresionată.

– Iar tu ești o soție foarte bună, Joey Mullen, și cred că ar trebui să intrăm și să bem vinul ăla și să facem lucrurile pe care le fac soții și soțiile buni sâmbătă seara.

- Netflix?
- Posibil.
- Hai atunci.

Apoi Freddie auzi sunetul unei chei în broasca de la numărul 14 și ușa trântindu-se în urma lor. Dădu drumul respirației pe care și-o ținuse și se gândi la două lucruri: primul, că acum știa numele lui Cizme Roșii; al doilea, că deși acum avea o explicație pentru faptul că stătuse în stația de autobuz șase minute și apoi se întorsese acasă, *nu* avea o explicație pentru faptul că rămăsese în fața casei lui timp de trei minute și optsprezece secunde, prefăcându-se că nu face asta.

PARTEA A II-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Doamnă Mullen, ne puteți spune cu ce erați îmbrăcată seara trecută?

JM: Da. Eram îmbrăcată cu o rochie albastră de jersey de la Primark.

POLIȚIA: Și ce fel de pantofi?

JM: Cizme. Cizme roșii din piele întoarsă.

POLIȚIA: Aveau un ciucure?

JM: Da. Cred că da. Da. Au ciucuri.

POLIȚIA: Mulțumesc. Și erați îmbrăcată cu aceste haine când v-ați întâlnit cu Tom Fitzwilliam la hotel?

JM: Da.

POLIȚIA: Bun, ne puteți spune o oră aproximativă a acestei întâlniri de la hotelul Bristol Harbour?

JM: Da. Eu am ajuns acolo în jur de șapte, imediat după, și m-am cazat folosind cardul meu. Apoi Tom a sosit peste vreo jumătate de oră.

POLIȚIA: Și ce s-a întâmplat atunci?

JM: Nimic. Doar am stat de vorbă.

POLIȚIA: Într-o cameră de hotel de 180 de lire pe noapte?

JM: Da.

POLIȚIA: Și apoi?

JM: Tom a plecat.

POLIȚIA: La ce oră?

JM: Presupun că era în jur de șapte patruzeci și cinci.

POLIȚIA: Și după ce Tom Fitzwilliam a plecat?

JM: Am rămas în cameră.

POLIȚIA: Și de ce ați rămas în cameră?

JM: Pentru că... Nu știu. Doar ca să-mi adun gândurile. Am mai rămas vreo zece minute sau așa ceva, apoi am plecat. Am luat un taxi spre casă.

POLIȚIA: Și pe urmă ce ați făcut?

JM: Nimic. M-am uitat la televizor cu soțul meu. M-am culcat.

POLIȚIA: Deci nu ați bătut la ușa lui Tom la opt și cincisprezece minute?

JM: [Tăcere.]

POLIȚIA: Deci, ați bătut sau nu?

JM: Nu. N-am bătut. Aproape am bătut. M-am gândit să o fac.
Dar m-am răzgândit. M-am dus acasă.

POLIȚIA: Mulțumesc, doamnă Mullen. E suficient deocamdată.

12

17 februarie

La sfârșitul săptămânii, după o zi deosebit de grea la muncă, managera lui Joey, Dawn, spuse:

– Hai să mergem în pub.

Joey aproape refuză; era lefteră și mirosea urât și voia să stea în cadă două ore, să bea Baileys și să se uite în tavan. Dar se gândi la Alfie și la felul cum o tot privea de parcă se întreba la ce se gândește și își aminti că în seara asta nu lucrează la bar și hotărî că un pahar cu o tipă pe care abia o cunoștea și care, din câte știe, nu avea nici un interes să facă un copil cu ea ar fi varianta preferabilă.

Luară cu ele un băiat de la cafeneaua de la Whackadoo, pe nume Krstyan, care stătea cu degetele mari pe telefon, luând înghițituri ritmice dintr-o halbă de bere, și abia le remarca existența. Câteva clipe mai târziu sosi partenera lui Dawn, Sam, cu o prietenă de la muncă, apoi li se alătură prietenul acelei prietene și se procurară scaune de la alte mese, pe care le aduseră la masa mică de la care porniseră și curând erau un grup, toți niște străini, dar cu atât mai bine. Joey făcu față situației ciudate dând pe gât două pahare cu vodcă tonic, apoi o halbă de bere pe care i-o cumpără cineva fără să întrebe. Muzica din fundal era zgomotoasă, ceva heavy metal, iar clientela, formată în mare parte din studenți și rockeri în vârstă. Barul și pardoseala erau vopsite în negru-tăciune, iar în camera din spate se pregătea o trupă, în timp ce doi câini Lurcher stăteau cu capul pe labe, arătând de parcă ar mai fi văzut totul înainte și acum doar voiau să meargă acasă.

– Mă duc să comand ceva de mâncare la bar, strigă Dawn peste muzică. Vrei ceva?

Joey scutură din cap.

– Nu, mersi, n-am nevoie.

Se bucura de senzația alcoolului care îi ardea stomacul gol, de ușoara învolburare a acestuia, de redistribuirea psihicului ei în bucăți mai ușor de controlat. Nu voia ca mâncarea să-l absoarbă. Sam se întoarse către Joey când Dawn porni spre bar. Era o fată cu un chip adorabil, cu părul cu vârfuri roz și un cerceș roz în nas, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

– Cum te descurci în al șaptelea cerc al infernului?

– O, zise Joey. Whackadoo?

– Exact, clipi Sam.

– E destul de sinistru, spuse ea. Dar Dawn e o șefă tare. Și uneori chiar e un pic distractiv. De cât timp sunteți căsătorite?

– Puțin mai mult de un an, zise Sam. Și nu-ți face griji. Sunt mai în vârstă decât par. De fapt, am douăzeci și șapte de ani. În caz că te-ai gândit că am fost o mireasă minoră. Dar tu? Ești căsătorită?

– Da, zise ea, iar conceptul încă i se părea neobișnuit de improbabil. Da, sunt.

– De cât timp?

– O, doar de câteva luni, de fapt.

– O, mamă! Vă știți de multă vreme?

– Ha! Nu. Tot de câteva luni. A fost ceva foarte rapid.

– Uau, spuse Sam. Multă baftă!

Iar în clipa în care ea spuse acest lucru, Joey aruncă o privire în jurul barului și se opri asupra cefei unui bărbat care stătea la bar. Un bărbat înalt, bine făcut, cu părul scurt și negru, argintiu la tâmpile, care purta o cămașă de lucru mototolită, cu mânecile suflecate. Se întoarse, mâinile lui mari formară un triunghi în jurul a trei halbe de bere, colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet crispat, iar Joey îngheță.

Era Tom Fitzwilliam.

Duse cele trei halbe în încăperea din capătul pubului și le așeză pe o masă în fața a doi bărbați cu barbă și vestă, cei cu câinii. Trase un scaun și li se

alătură, cu picioarele lungi întinse fără efort în fața lui. Întinse o clipă mâna ca să atingă capul câinelui care stătea cel mai aproape de el. Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați spuse ceva, iar Tom Fitzwilliam dădu capul pe spate și râse.

Telefonul lui Joey bâzâi pe masă în fața ei și își dezlipi privirea de la Tom Fitzwilliam ca să se uite la ecran. Era un mesaj de la Alfle: „Când vii acasă?”

Începu să compună un răspuns, dar nu se putu gândi la nimic ce să spună, așa că închise telefonul. Când ridică privirea din nou, Tom Fitzwilliam se uita în direcția ei. Inima îi bătu cu putere o secundă, iar răsufarea i se opri în gât, până ce își dădu seama că nu se uita la ea, ci privea spre ușa pubului, unde sosiseră încă doi bărbați cu barbă. Toți cei trei bărbați din cealaltă cameră se ridicară în picioare ca să-i salute pe nou-veniți și se cumpărară mai multe halbe, și se mutară scaune, și se mângâiară câinii, și se strânseseră mâini.

Dawn veni cu băuturile de la bar – o vodcă tonic pentru Joey.

– E dublă, zise ea și îi făcu cu ochiul. Arăți precum cineva care vrea să se facă praștie.

Joey rânji și spuse:

– Ești foarte perspicace.

Termină băutura în trei minute, timp în care prietenii bărboși ai lui Tom Fitzwilliam își goliseră și ei halbele și porniseră spre scenă, unde începură să-și ia instrumentele muzicale și să zăngănească la chitară. Cel cu căciulă se așeză călare pe un scăunel în spatele tobelor și frecă două bețe de tobe laolaltă. Prietenii lui Tom Fitzwilliam erau trupa. Trupa, potrivit autocolantului de pe toba bas, se numea Lupine. Cum naiba, se întrebă Joey, cunoștea Tom Fitzwilliam, superdirector lăudat de guvern, tată de vârstă a doua, iubitor de sacouri, o trupă de rock pe nume Lupine?

– O, Doamne, zise Sam și înclină capul în direcția camerei din spate. Nu din nou ăștia.

Joey se uită la ea curioasă.

– Au cântat și săptămâna trecută. O gălăgie de nedescris.

Dawn ridică privirea din plăcinta ei cu pui și scoase un geamăt.

– O, Doamne, da. Îmi aduc aminte. Mâțe torturate.

– Măgari măcelăriți, fu de acord Sam.

– Cu drujba, adăugă Dawn.

– Îi cunoașteți? întrebă Joey.

– Pe ăia din trupă? zise Dawn. O, nu. Dar se pare că doi dintre ei sunt profesori la școala din sat. Profi de geografie care se joacă de-a starurile rock în seara lor liberă, râse ea. Cam tragic, aș zice.

Joey se duse la toaleta femeilor. Ca toate celelalte lucruri din pub, era vopsită în negru mat și mirosea a bere stătută și a mopuri vechi. Prin peretele subțire auzea bubuitul tobelor mici, un zbârnâit izolat al chitarei bas. Își măsură cu privirea reflexia din oglindă. Arăta oribil. Căută frenetic în poșetă un ruj, o perie, un vârf de creion negru de ochi. Se aranjă, își umflă vârful uscat și decolorat al cozii, se studie din nou în oglindă. Era suficient. Trebuia să fle.

Tom Fitzwilliam se îndreptă spre toaletă tocmai când ea veni de după colț în direcția opusă. Spațiul îngust fu umplut imediat de el, de soliditatea existenței sale. Primul instinct al lui Joey fu să se facă mică la perete și să-i facă loc ca să treacă. Dar ochii lui o priveau deja; zâmbi pe jumătate și spuse:

– A! Te cunosc. Cred... Te cunosc?

Ar fi putut să spună „Nu, cred că greșești“, să-și ridice haina de pe scaun, să-și ia la revedere de la toată lumea și să plece. Dar nu făcu asta. Se îndreptă de spate, îi întoarse surâsul și zise:

– Am senzația ciudată că s-ar putea să fim vecini. Cred că te-am văzut în bar la Melville.

El își încrucișă brațele peste burtă și o cântări din cap până în picioare, vizibil, apoi zise:

– Da. Cred că asta e. Mi-aduc aminte de tine. Ai răsturnat broșurile.

Ea zâmbi și simți fluturi în stomac. O văzuse. O remarcase. Bărbatul acesta înalt, important și arătos.

– Sună cunoscut, zise ea.

– Iar dacă nu greșesc, continuă el, te-am văzut în Melville Heights. Ieșind din casa lui Jack și Rebecca Mullen.

– Da! spuse ea. Jack e fratele meu.

– Uau! Habar n-aveam! Nu că l-aș cunoaște pe Jack atât de bine. Am vorbit doar de câteva ori.

– E un tip grozav, nu-i așa? zise ea.

Mereu făcea asta într-un fel subconștient, anticipa îndrăgirea lui Jack.

– Pare un tip grozav, așa-i. Însă felul în care privirea lui o căuta pe a ei îi spuse că era mai interesat să vorbească despre ea decât despre fratele ei perfect. Ești aici cu prietenii?

– Da. Mă rog, oarecum. Sunt aici cu șefa mea și soția ei și câțiva alți necunoscuți. Joey făcu o pauză. Tu cu cine ești aici?

– Ah, păi, destul de bizar, eu sunt aici cu trupa. Făcu un gest cu capul în spatele lor. Sunt profesor, zise el, la Academia Melville...

Joey dădu din cap aprobator, cu ipocrizie, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee cine era.

– ... și vreo doi profesori sunt în trupă și m-au invitat și pe mine. Așa că iată-mă. Nu-i locul unde m-ai găsi de obicei într-o vineri seară. Dar mi s-a părut grosolan să refuz doar pentru că sunt bătrân și mai degrabă aș sta acasă și m-aș uita la *Narcos*.

Amândoi se întoarseră atunci când două femei intrară pe coridor și se strânsură la perete ca să le facă loc să treacă. Mâna lui Tom se lipi o clipă de piciorul lui Joey și ea se gândi: „Știam eu că o să se întâmple asta“.

Se întoarseră unul către celălalt, iar ea zâmbi.

– Bine, zise Joey. Mi-a făcut plăcere, spuse ea exact în același moment în care Tom întreabă:

– O să urmărești concertul?

Ea făcu o pauză ca să-și cântărească răspunsul. Era o intenție acolo, în cuvintele acelea inofensive. Era o invitație. O invitație pe care ar fi trebuit să o ignore.

– Prietena mea spune că sună ca niște măgari măcelăriți cu drujba.

Tom râse.

– Vai, dragă, spuse el conspirativ. Bănuiam eu, apoi zâmbi. Păi, spre deosebire de mine, tu ești liberă să pleci. Dar dacă rămâi, vino să ne saluți după și o să te prezint trupei.

Ea zâmbi și încuviință.

– Eu sunt Tom, apropo.

Îi oferî mîna.

– Bună, Tom. Eu sunt Jo... Se opri o fracțiune de secundă. Josephine.

– Josephine, zise el. Ce nume frumos!

Joey se gîndi: „Știam eu că o să-ți placă“.

– Mulțumesc.

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, zise el.

Joey se așeză lângă Sam și se prefăcu atentă la conversația lor în timp ce stătea cu privirea îndreptată spre toalete. Când Tom reapăru, îi surprinse privirea și zâmbi. Ea își scoase telefonul din geantă și răspunse la mesajul lui Alfie.

„Sunt în oraș cu Dawn și niște prieteni, e un concert. Vin acasă în câteva ore.“

13

Mama lui Freddie tricota ceva. Nu o mai văzuse niciodată tricotând.

– Ce e?

– O păturică, zise ea. Pentru doamna din casa albastră. Doamna însărcinată. O să aibă o fetiță în mai.

Freddie văzu acum că modelul de pe foaia scoasă la imprimantă, care stătea pe masă în fața mamei lui, avea rățuște și iepurași.

– De ce ai tricota ceva pentru o persoană pe care abia dacă o cunoști?

– Pentru că... Trase de firul crem și făcu o grimasă. Habar n-am. Așa.

Mama lui încerca mereu lucruri noi. Făcea parte din psihicul ei. Dacă nu cultiva legume, făcea tai chi, iar dacă nu făcea tai chi, învăța să cânte la pian. Spunea că are un prag scăzut al toleranței la plictiseală. Spunea că e din cauză că nu stătea niciodată undeva destul de mult cât să-și ia o slujbă și că nu a fost pusă pe acest pământ ca să fie casnică și are nevoie de o ocupație. Alerga mult în ultimul timp, două sau trei ore pe zi, dar era clar că asta nu mai era de ajuns cât să-i țină mintea într-un singur loc. Așa că acum tricota. Probabil că în ziua aceea făcuse un drum special la magazin ca să cumpere tot ce îi trebuia. Probabil se uitase la un tutorial pe YouTube. Probabil făcuse din întreaga activitate un proiect.

Se uita lung la creștetul capului ei, la luciul intens al părului șaten-deschis, pieptănat cu un ulei scump și ceva ce se apropia de furie în fiecare dimineață, în oglinda din dormitor. Petrecea o oră în fața oglinzii în fiecare zi. Își tampona pielea cu dischete uriașe de vată și loțiuni și poțiuni care costau cincizeci de lire o sticlută. Amesteca pe pleoape culori care erau

aceeași culoare ca pielea ei, ca să nu vezi că sunt acolo. Voia să arate „natural“, spunea ea, aruncând mici înțepături în direcția femeilor care preferau să arate fals. Se mândrea cu constituția ei micuță și se îmbrăca în haine micuțe, deseori de la magazinele pentru copii. Înfațișarea ei era extraordinar de importantă pentru ea; era obsedată de imaginea ei. Dar chiar și Freddie își dădea seama că habar nu are ce face.

Purta genul de tocuri nepotrivite cu genul de blugi nepotriviți, apoi stătea de vorbă cu vreo femeie undeva – la poarta școlii, la centrul de arte marțiale, la *magazinul de fire* – și Freddie vedea ce se întâmplă; vedea cum poleiala ei aplicată cu atenție începea să crape și să se cojească, vedea cum ochii mamei sale o măsurau pe femeia în cauză, îi priveau pantofii, pielea, unghiile, examinând ca un criminalist fiecare centimetru al prezenței sale vestimentare. Apoi tocurile nepotrivite erau înlocuite de pantofi sport în tendințe. Unghiile roșii, de unghii scurte, fără ojă. Vesta matlasată, mulată pe corp, de o jachetă parka largă. Dar erau pantofii sport nepotriviți. Mama lui tot era nepotrivită din cap până în picioare. Apoi se mutau într-o localitate nouă și se aplica un nou set de reguli, în funcție de zonă, iar mama lui trebuia să înceapă din nou să încerce să se potrivească în peisaj.

Nu că ar fi reușit vreodată. Mama lui, la fel ca el, nu avea prieteni. Parcă și-ar fi dat seama, se gândea el, că ea nu va fi niciodată una dintre ei. Mereu avea să încerce, nu să fie.

Freddie oftă.

– Când se întoarce tata?

– Din clipă în clipă, presupun. Depinde cât de repede poate să scape politicos de acolo.

Freddie nu putea cuprinde cu mintea ideea că tatăl lui se află în barul Weaver's Arms la un concert al unei trupe rock. Era ceva prea bizar de procesat. Tatăl lui era pur și simplu prea... ei bine, *plictisitor*.

La ora zece căscă și se ridică în picioare.

– Te duci la culcare, dragule? zise mama lui pe un ton absent, cu mâinile subțiri încă manevrând andreelele, păturica nefiind încă mai mult decât o fâșie subțire de lână crem.

– Da. Mă duc. Se uită la ea o clipă. Ești în regulă? întrebă. E totul OK?

– Da, spuse ea vesel. Bineînțeles!

Freddie mai voia să spună ceva, dar nu își putea găsi cuvintele. Voia să întrebe dacă e fericită. Dacă ea și tata sunt OK. Dacă o să rămână căsătoriți mereu. Dacă era bucuroasă că s-a măritat cu tata. Dacă era bucuroasă că l-a făcut pe Freddie. Dacă zgomotele pe care le auzea uneori noaptea din camera lor erau vreun motiv de îngrijorare.

În schimb, îi depuse un sărut pe creștetul capului. Faptul că putea să depună săruturi pe creștetul capului mamei sale era unul dintre cele mai bune lucruri la puseul lui de creștere, fiindcă depășise în sfârșit un metru șaizeci, înălțimea la care se temuse că va rămâne, iar acum se apropia de un metru șaptezeci. Nu va fi niciodată la fel de înalt ca tatăl lui, dar cel puțin era mai înalt decât mama.

Pe geamul de la dormitor îi urmărea pe oamenii buni din Lower Melville cum se comportă într-o seară de vineri. Restaurantul thailandez la modă dădea pe dinafară, la fel și pizzeria la modă. Urmărea oamenii care intrau și ieșeau din barul de la Melville. Își focaliză binoclul pe geamul de la baia apartamentului lui Bess și nu văzu nimic; apoi se mută la strada Jennei, unde era liniște și pace. Era gata să tragă perdeaua și să se întoarcă la birou când văzu farurile unei mașini cum cresc peste culmea din Melville Heights. Când farurile ajunseră la creasta povârnișului, mașina se opri și Freddie privi cum mai întâi tatăl lui și apoi Cizme Roșii ieșiră dintr-un taxi.

Întâi se gândi că greșește. De ce ar fi tatăl lui într-un taxi împreună cu Cizme Roșii? Apoi, în timp ce privea, o văzu pe Cizme Roșii cum își împinge fața în spinarea tatălui său, apoi acesta se întoarce și îi înconjoară umerii cu brațele, iar Cizme Roșii arată de parcă încearcă să-l sărute pe tatăl lui, apoi tatăl

lui se retrage și ea se împinge înainte, un dans straniu cel pe care-l făceau, până când, în sfârșit, tatăl lui îi înconjoară talia cu brațele și o conduce ferm la ușa casei albastre.

Freddie întredeschise geamul ca să lase sunetul să intre și abia auzi cuvintele „scuze“, „pub“, „băut cam mult“, „nici o problemă“ și „somn ușor“.

Apoi îl văzu pe tatăl lui cum stă, o clipă sau chiar mai mult, pe stradă, în fața casei albastre, cu mâinile în buzunarele hainei, cu ochii la ușa din față a casei lui Cizme Roșii, după care se întoarce încet și pornește spre casa lor.

14

18 februarie

– Ce s-a întâmplat aseară? îl întreabă Freddie pe tatăl lui în dimineața următoare.

Tatăl lui făcu o grimasă. Purta halatul de casă și mirosea ciudat, avea acel miros de zahăr și drojdie al unui bărbat de vârstă mijlocie murat în așternuturi umede.

– Poftim?

Freddie scoase un croasant dintr-o pungă de pe masă.

– Tu și femeia aia.

Tatăl lui se opri o clipă din unsul pâinii prăjite cu unt, apoi continuă.

– A! Josephine, zise el, printr-un căscat destul de teatral care nu păcălea pe nimeni, cu atât mai puțin pe Freddie. A fost la aceeași cântare ca mine aseară. Se pare că locuiește la două case mai încolo. Căscă din nou zgomotos. Mergea cam pe șapte cărări, așa că am adus-o acasă cu un taxi.

– O, tată! Ce cumsecade ești tu, nu salvezi doar școlile, ci acum salvezi și domnițele la ananghie!

Freddie nu se putea abține uneori. Tatăl lui era al naibii de perfect. Sau cel puțin asta era impresia generală. Minunatul Tom Fitzwilliam. Nu-i așa că-i arătos? Nu-i așa că-i deștept? Nu-i așa că-i fermecător? Nu-i așa că-i înalt? Nu-i așa că are o sculă enormă? Mă rog, nimeni n-a spus vreodată asta de fapt, dar așa era. Freddie o văzuse.

Și mama lui era de acord cu povestea asta. Părea uimită și recunoscătoare de fiecare dată când tata intra pe ușă la sfârșitul zilei; îl lua de mână când erau în public ca să arate lumii că îi aparține. Așadar, în absența oricăror controale periferice sub forma unor frați, Freddie simțea oarecum că e de

datoria lui să-l facă pe tatăl său să-și cunoască lungul nasului, să-i aducă aminte că nu e buricul pământului. Tatăl lui lua totul cu bunăvoință. Chiar părea să-l placă pe Freddie. Dar e posibil ca asta să fi fost fiindcă nu-și dădea seama cât de profundă era antipatia pe care o simțea uneori acesta.

Tatăl lui ignoră sarcasmul lui Freddie și porni filtrul de cafea. Curând, bucătăria se umplu de mirosul cafelei fierbinți. Tatăl lui stătea cu mâinile în buzunarele halatului și se uita prin ferestrele franțuzești, spre capătul grădinii. Părul de la ceafă îi era turtit și încurcat unde dormise pe el.

– Cum e?

– Cine?

– Domnița. Cea pe care ai salvat-o de la a fi violată într-un taxi ilegal?

Se lăsă o liniște prelungită și Freddie nu era sigur dacă tatăl lui l-a auzit sau nu. Dar pe urmă, acesta se întoarse încet și se sprijini de blat.

– E simpatică.

– Simpatică?

– Da. Perfect simpatică. N-am prea stat de vorbă cu ea. Ascultam trupa. Apoi a devenit limpede că e oribil de beată, așa că am luat un taxi. A dormit cea mai mare parte din drum.

– Părea că vrea să o săruți.

– Poftim?

– Când ați coborât din taxi. Părea că încearcă să te sărute pe gură.

Tatăl lui se strâmbă.

– Ăă, nu. Mă îndoiesc sincer.

Freddie ridică sardonice dintr-o sprânceană și nu mai spuse nimic. Știa ce văzuse. Încă o femeie tragică sucomba în fața farmecelor excesive ale tatălui său. Încă o femeie care se lăsa orbită de iluzia sclipitoare a unei monede de aur pe fundul unui puț.

Mama intră cu părul umed, cu fața curățată, proaspăt ieșită din duș după alergarea din zori.

– De ce te îndoiești sincer? Întrebă.

– De nimic, spuse tatăl lui, trimițându-i lui Freddie o privire de avertizare din cealaltă parte a

bucătăriei. Cum a fost la alergat?

– A fost superb, zise ea, luând o cană de pe o poliță și turnându-și o cafea din filtru. E frumos afară. Ar trebui să facem ceva.

Freddie ar fi preferat de departe să nu facă nimic la sfârșitul săptămânii. Ideea de a face *ceva*, cu subînțeleșurile ei legate de plimbări iuți, și galerii de artă liniștite, și prânzuri incomode în restaurante elegante, îl umplea de o groază care-l îngrețoșa.

– Am o tonă de teme, zise el. Trebuie să stau acasă azi.

Mama lui făcu o față tristă, bosumflată.

– Poate ar trebui să facem ceva tu și cu mine? Îl luă pe tata de braț și îl privi plină de speranță. Să luăm prânzul la pub?

Tata o bătu ușor pe mână și îi zâmbi de sus.

– Da, spuse el. Prânzul la pub e exact ce trebuie.

Freddie văzu cum pe chipul mamei sale înflorește o bucurie pură, apoi se gândi la taxiul care trăsese în fața casei aseară, la Cizme Roșii care îl apucase pe tatăl lui și la privirea severă de pe fața lui în timp ce o mâna spre ușa casei sale. Se gândi la toate celelalte dăți, la celelalte femei și fete care îl priviseră pe tatăl lui cu puțin cam mult drag sau care îl ținuseră de braț puțin cam mult. Se gândi la mirosul de bere care emana din el în dimineața asta, mirosul acru de secrete și minciuni.

Dădu din cap o singură dată în direcția tatălui său, cu un gest cunoscător, și îl văzu cum tresare.

15

20 februarie

Jenna trase fermoarul în jurul geamantanului și îl ridică în picioare. Cântărea o tonă: pensule de machiaj, și perii de păr, și palete cu farduri în nuanțe petrol, și sticlute cu fixator de machiaj, și primere, și tonere. Abia dacă avea și haine înăuntru. Doar produse de machiaj.

Clasa a unsprezecea mergea într-o excursie de patru zile la Sevilla. Autocarul care urma să-i ducă la aeroport trebuia să sosească în fața Academiei la 5.45. Acum abia trecuse de cinci și cerul încă era luminat de stele și de strălucirea sidefie a lunii. Jenna trase cu ochiul în dormitorul mamei sale și văzu conturul corpului ei adormit și șoapta respirației sale nocturne. Nu avea de gând s-o trezească. Mama ei era ca un copil – te înțelegeai cu ea mult mai ușor când dormea. Băgă un pachet de batoane de cereale Nature Valley în rucsac, verifică de două ori în buzunarul din față să simtă marginile solide ale pașaportului, îl scoase, verifică de două ori că era al ei, îl strecură la loc, se dădu cu balsam de buze și părăsi casa în liniște.

Bess stătea la colț cu un geamantan hărtănit de metal la picioare, cu mâinile vârâte în mânecile hanoracului albastru de la Academia Melville, cu picioarele goale strălucind alb-albăstrui în lumina zorilor. Căscă larg când se apropie Jenna.

– 'Neața, zise Jenna.

Bess scoase un geamăt și ridică geamantanul. Nu avea roțile și trebuia să-l care cu amândouă mâinile. I se lovea de fluierul piciorului în timp ce mergea.

– Călătoriile internaționale sunt de căcat, zise ea.

– Nici măcar n-am urcat încă în autocar.

– Da. Exact.

– Ai prefera să mergi la școală azi?

– Da, spuse Bess. De fapt, da. Chiar aș prefera.

Jenna zâmbi ironic. Știa că peste câteva minute Bess va fi cea de pe ultimul rând de scaune, care le va face cu mâna șoferilor de camion.

În fața școlii, autocarul huruia și trotuarul se umplu încet de adolescenți adormiți. Bess o lovi în fluierul piciorului și zise:

– O, Doamne. Uite!

Când se întoarse, îl văzu pe domnul Fitzwilliam venind în pas vioi spre ei, cu un rucsac aruncat peste umăr. Purta o jachetă cu glugă închisă la culoare și blugi.

– *Buenos días*, tuturor, strigă el. Soția lui *señor* Delgado a intrat în travaliu mai devreme decât se aștepta și eu sunt singurul vorbitor fluent de spaniolă din școală, în afara lui, așa că am fost scos din patul meu minunat, și cald, și confortabil ca să vă însoțesc pe toți la Sevilla, o veste care sunt convins că vă va încânta.

Jenna simți cotul osos al lui Bess între coaste și o plesni peste braț. Nu se auzi nici un geamăt colectiv din partea copiilor, practic fiindcă nimănui nu-i plăcea de fapt de *señor* Delgado și, la fel, nimeni nu-l displăcea de fapt pe domnul Fitzwilliam.

Simți răsuflarea fierbinte a lui Bess în ureche.

– Să-mi. Trag. *Una*.

Jenna oftă.

– Să-mi trag *una*, repetă Bess. O să mor. Jur. Mor în secunda asta. Efectiv. Am murit.

– Șșș, zise Jenna. E chiar acolo.

– Nu-mi pasă. Dar... dar...

– Te rog eu să nu te faci de căcat, zise Jenna. Promite-mi.

Bess o privi îngrozită.

– Vai, Jen... drept cine mă iei?

Jenna se întoarse spre sat, iar lumina slabă a felinarelor stradale abia se vedea de unde stăteau. Se gândi la mama ei, cuibărită la căldură sub pilotă. Își închipui cum se trezește și își aduce aminte că Jenna a plecat. Își imaginează cum se ridică din patul cald și uită să ia micul-dejun în graba compulsivă de a

verifica semnele lor prin casă, ale găştii de necunoscuţi îngălaţi a căror activitate în viaţă era să o urmărească, să o hărţuiască şi să o chinuie, care veneau noapte de noapte în casa ei ca să-i mute ornamentele, să-i deşurubeze becurile, să dea găuri mici în pereţi şi să scrijelească hieroglife minuscule în suprafeţele de lucru. Apoi se va retrage la computer ca să noteze toate modificările din timpul nopţii, după care se va autentifica într-una din numeroasele camere de chat pe care le frecventa împreună cu alte „victime” ale aşa-zisei hărţuiri în grup pentru a-şi da reciproc credibilitate nebuniei.

Jenna nu o mai lăsase singură pe mama ei de când se îmbolnăvisese ca lumea, nu mai mult de o petrecere în pijamale ocazională. Tatăl ei o convinsese să meargă în excursie; i-o plătise şi spusese că o va vizita pe mama ei în fiecare zi, că trebuie să meargă şi să se distreze şi să nu privească înapoi. Jenna era sigură că tatăl ei nu avea s-o viziteze în fiecare zi; era un drum de nouăzeci de minute dus-întors de la casa lui din Weston-super-Mare, unde conducea aproape singur un atelier de fierărie foarte aglomerat, iar pe deasupra mai avea şi grijă de fratele mai mic al Jennei, Ethan. Însă acum, în timp ce îşi depozita geamantanul în burta autocarului şi se aşeza lângă Bess, era mult prea târziu ca să-şi mai facă griji.

Autocarul porni şi Melville se estompă în urmă, până ce rămase doar un punctuleţ neclar la orizont şi Jenna îşi îngădui o clipă de entuziasm la perspectiva a cinci zile de sănătate mintală. Apoi se întoarse să-i zâmbească lui Bess şi o văzu cum fixează dement cu privirea ceafa domnului Fitzwilliam.

16

Când Freddie se trezi în acea dimineață de luni, își dădu seama imediat că e ceva diferit. Auzise telefonul cum sună târziu în noaptea precedentă, auzise dulapuri care se deschideau și se închideau, voci când în mod normal n-ar fi fost voci.

– Tati a trebuit să plece în Spania, zise mama lui, turnând apă prin ciocul fierbătorului. Excursie cu școala. Nevasta profesorului de spaniolă a intrat în travaliu mai devreme, aseară. E abia în treizeci de săptămâni, e foarte înfricoșător.

– De ce el? zise băiatul. Sigur e prea *important* ca să se ducă în excursii cu școala.

– Tati e singurul profesor de la școală care mai vorbește spaniolă.

– Tata nu vorbește *spaniolă*, murmură el cu scepticism.

– Ei bine, vorbește destul cât să se descurce.

Freddie mormăi. Acesta era exact genul de lucruri care îi plăceau tatălui său. Să petreacă timp de calitate cu elevii lui. *Să-i cunoască mai bine*. Îi pria intimitatea. Sigur s-ar fi oferit primul la ocazia asta.

– Când se întoarce?

– Vineri.

Dădu din cap aprobator, dar se simțea neliniștit. Lui Freddie nu-i plăceau schimbările în rutină; nu-i plăcea când se întâmplau lucruri neprogramate. Nu-i plăcea felul în care se deschideau mici orificii în țesătura existenței sale și lăsau să intre alte lucruri, neașteptate.

Se duse la școală pe traseul mai lent ca să poată să treacă pe lângă Whackadoo tocmai când își deschidea ușile. Își cumpără o sticlă cu apă minerală și se așează pe o bancă vizavi, ca s-o urmărească pe Cizme Roșii. Sau Joey. Sau Josephine. Sau cum naiba se numea de fapt. Își așează telefonul în poală, cu

butonul de video chiar sub degetul mare, și așteptă. La 8.55, autobuzul 218 opri în stație și ușile se deschiseră cu un şuierat. Iat-o. Apăsă butonul de înregistrare și o filmă în timp ce aproape alerga spre locul de joacă. Părul ei blond era prins la spate într-o coadă. Joey se uita încruntată în telefon. Îl vârî brutal în rucsac când se apropie de uși, apăsă soneria și rămase cu mâinile în buzunare până ce o femeie masivă cu părul foarte scurt și o grămadă de chei atârinate la cureaua veni să îi dea drumul înăuntru.

Freddie se uită la filmare și mări imaginea pe chipul lui Joey. Arăta umflat și înroșit. Arăta de parcă ar fi plâns. Se întreba dacă are vreo legătură cu seara de vineri, dacă are vreo legătură cu tatăl lui.

– Bună, mamă!

Joey scoase o cârpă din buzunarul hainei și șterse cu ea praful iernii care se adunase pe piatra funerară a mamei sale. Florile pe care le lăsase în a doua zi a anului încă erau acolo; de asemenea, un alt buchetel: narcise de la Asda, la 50 de penny buchetul, pe care probabil le adusese tatăl ei.

Joey nu își dăduse seama că tatăl ei vine în vizită atât de des. El nu era tipul gesturilor mărețe sau al afișării emoțiilor. Își păstrase o detașare rece în zilele și lunile de după moartea mamei. Vorbeau să se despartă de vreun an de zile înainte de accident. Nici unul dintre ei nu fusese fericit. Însă în ziua accidentului le fusese bine. Au mers în vizită la Jack și Rebecca, să vadă cum merge renovarea casei. După aceea, Jack i-a scos la prânz la Melville. Au băut vin; mama și tata au împărțit o budincă lipicioasă cu caramel. A fost o zi bună. Jack a spus că s-a gândit că poate nu se vor mai despărți până la urmă. Dar mai târziu în ziua aceea, mama ajunsese la jumătatea drumului spre magazinele de la capătul străzii, să cumpere un bilet la loto, când un bărbat de nouăzeci de ani pe nume Roger Davies a urcat pe trotuar cu Fordul lui Fiesta și a strivit-o de o cutie de scrisori. A murit zece zile mai târziu.

Tata nu vorbea mult despre asta. Jack a încercat să-i găsească un terapeut specializat în doliu. S-a dus la o ședință și atât. A golit casa de lucrurile mamei într-o săptămână de la moartea ei, a rearanjat lucrurile peste spațiile goale, ca să nu știi niciodată că au fost acolo. Și, spre groaza absolută a lui Joey și Jack deopotrivă, avea deja o iubită. O chema Sue și Jack era convins că fusese în peisaj cu mult înaintea morții mamei lor. Ziua în care tatăl lor le-a spus despre Sue a fost una din cele mai

urâte pe care și le putea aminti și nici ea, nici Jack nu l-au mai văzut pe tatăl lor de atunci.

Însă aici, cu narcisele astea ieftine, dar așezate cu grijă, era dovada că el nu trecuse cu totul peste. Joey încercă să și-l închipuie pe tatăl ei aici. Încercă să-și imagineze ce făcea, dacă vorbea cu ea, cât stătea. Se întrebă dacă plângea. Spera că da.

– Deci. S-au întâmplat multe de când am venit ultima dată. Mi-am găsit de lucru. E cumva genul de loc de muncă tipic Joey. Adică, știi tu, *de rahat*. Dar măcar câștig niște bani. Alfie e tot la barul din oraș, dar încearcă să-și găsească mai mult de lucru ca zugrav-decorator. Așa că, suntem cumva pe drumul cel bun. Dar... Făcu o pauză și se uită o clipă peste umăr, de parcă vreo persoană pe care o cunoștea ar fi stat să piardă vremea într-un cimitir într-o după-amiază de luni. Am făcut ceva tare rău. Adică, tare, tare, tare rău. Mai rău decât orice am făcut până acum și știu că am făcut o grămadă de lucruri rele. Nici măcar nu sunt sigură că pot să-ți spun ce-a fost, pentru că o să mă dezmoștenești. De fapt, n-o să-ți spun, pentru că doar când mă gândesc la asta îmi vine să vomit. Oftă, se uită în jos la unghiile ei și trase de o peliță. Chiar am crezut că în sfârșit mă maturizez, mamă. Chiar am crezut că nunta și mutatul înapoi la Bristol o să fie începutul noii mele vieți de adult matur. Dar la drept vorbind, parcă dau înapoi. Pentru că asta e problema, nu-i așa? Asta încep să înțeleg. Tot eu sunt, mamă, oriunde m-aș duce în lumea asta, sunt tot eu. Joey care dă cu bâta-n baltă. Joey enervanta. Și mi-aș dori să fii aici pentru că știu că asta a fost mereu de ajuns pentru tine. Și nu sunt sigură că e de ajuns pentru nimeni altcineva. În fine. Se ridică în picioare. Îmi pare rău că am venit aici și i-am tot dat întruna cu *eu, eu, eu*. Dar acolo nu-i nimic nou, presupun. Te iubesc, mamă. Te iubesc atât de mult! O să mai vin curând și sper că până atunci o să-mi pun ordine în viață. Pa, mamă! Somn ușor!

Joey se întoarse la sunetul făcut de Alfie când dădu buzna în dormitor.

– Am primit ceva de zugrăvit!

– Ha?

– Chiar acum. Efectiv acum! Femeia de la două case mai încolo. M-a văzut în salopetă și a întrebat dacă sunt decorator și am zis că da și a zis: „Poți să-mi decorezi camera de zi și bucătăria“?

– Ce femeie de la două case mai încolo?

– Uite. Scotoci în buzunarele salopetei și scoase o carte de vizită. „Nicola Fitzwilliam“, citi el. Locuiește acolo, arată cu degetul. În casa galbenă.

Până și sunetul numelui Fitzwilliam în gura lui Alfie o făcu să se înfioare.

– Ai intrat?

– Nu. Doar am stat de vorbă pe stradă.

– Și efectiv, efectiv te-a rugat să-i văruiești casa? Așa, din senin?

– Da! A fost atât de tare! Mă duc mai încolo să-i fac un deviz.

– Te duci la ea acasă?

– Da! Mă bag la un duș și mă duc după aia. Vrei să vii?

Tot sângele din corpul lui Joey i se urcă la cap. Își imaginează fața lui Tom când avea s-o vadă stând în coridorul casei sale. Pentru o clipă îi fu greu să respire cum trebuie.

– Nu.

El o privi curios.

– Ești OK? Credeam că o să te bucuri mult.

Joey își duse mâna la tâmplă.

– Scuze. Mă doare un pic capul. Zi lungă. Copii. Știi tu.

Îi venea să sară în picioare, să se arunce în brațele lui Alfie cel masiv și arătos și să-l îmbrățișeze și să-i spună că e mândră și încântată. Dar frica o ținu ancorată în loc. Îi aruncă o privire și spuse:

– Chiar mă bucur mult, Alf. Mă bucur, să știi. E minunat.

Asta păru să-l mulțumească și îi zâmbi larg.

– Sunt în sfârșit pe drumul cel bun, zise el. În sfârșit pe drumul cel bun. În scurtă vreme o să avem și noi casa noastră. Și atunci...

Zâmbetul i se stinse și nu termină propoziția. Ea știa exact ce urma să spună.

Îl privi cum își dezlipește hainele de piele și le lasă în urmă pe podea într-o linie șerpuitoare. Își lăsă privirea să zăbovească o clipă scurtă asupra fundului său până ce el dispăru în baie. Un fund remarcabil. De ce și-ar dori vreodată o femeie cu acces la un asemenea fund să pună mâna pe oricare altul? De ce ar vrea o femeie măritată cu cel mai tare tip din Bristol să-și piardă fie și o secundă gândindu-se la Tom Fitzwilliam? Care era problema ei?

N-ar trebui ca amintirea expresiei de consternare totală de pe fața lui Tom Fitzwilliam când i-a dat la o parte mâinile de pe corpul lui, în față la Weaver's Arms, să fie de ajuns cât să-i stârpească obsesia?

N-ar trebui ca gândul la felul în care s-a străduit să găsească cuvintele potrivite ca să-și exprime șocul și neplăcerea – „Doamne Dumnezeule, nu! Adică, nu! Ești superbă! Chiar ești superbă! Dar ești măritată! Și eu sunt însurat. Și n-aș face asta niciodată. Chiar n-aș face asta niciodată. Doamne!” – să o fi oprit în loc?

Tehnic vorbind, Joey l-a agresat sexual. Dacă ar fi vrut să o raporteze la poliție, ar fi avut absolut tot dreptul să o facă.

Însă a existat o clipă în care mâna ei s-a dus prima dată între picioarele lui: tot corpul lui a țâșnit înspre al ei; și-a dat capul pe spate la senzația degetelor ei care urcau spre ceafa lui, a gemut și pentru o fracțiune de secundă, buzele lui le-au întâlnit pe ale ei. Asta s-a întâmplat cu adevărat. Așa beată cum era, așa plină de adrenalină, și hormoni, și poftă, știa că asta chiar s-a întâmplat. Și acea fracțiune de timp, unică, subțire ca pânza de păianjen, o împiedica să-i vină să se sinucidă din pură umilință.

Auzi cum pornește dușul, ușa de la duș se deschide, apoi se închide. Se uită la hainele lui Alfie de pe podea: salopeta stropită cu vopsea, tricoul rupt, boxerii vechi, șosetele mici și mototolite. În colțul oglinzii abia distingea corpul gol al lui Alfie, roz și încețoșat, în cabina de duș.

Stomacul i se strânse de vinovăție și ură de sine.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? întrebă el o clipă mai târziu, uscându-și părul cu prosopul. Să-mi ții de urât?

Era timid, își dădu seama Joey, stânjenit că avea să intre de unul singur în casa unei doamne elegante ca să discute afaceri.

– Nu sunt mama ta, Alfie, zise ea, puțin aspru. N-ai nevoie să te țin de mână.

Tresări când văzu străfulgerarea jignirii care îi trecu pe față lui Alfie.

– Da, zise el, revenindu-și. Ai dreptate.

Își puse niște blugi curați și o cămașă. Apoi scotoci pe rafturile de lângă pat, căutând un carnetel. Joey îi găsi un creion în timp ce el își lega șireturile. Îl puse în buzunarul cămășii și îi îndreptă gulerul.

– Arăți foarte bine, zise ea. Nu te vinde ieftin. Nu uita: suntem în Melville Heights. Oamenii se așteaptă să plătească prețuri exorbitante pentru orice. Așa că dacă îi faci un deviz care nu e exorbitant, sigur o să ți-l accepte.

El se uită în telefon după fotografiile pe care le făcuse cu bucătăria mamei lui și cu cele din biroul de acasă al vecinei ei, la care lucra în prezent.

– Ar trebui să-mi iau un aparat mai bun, zise el. Astea arată de rahat.

– Arată bine, spuse Joey. Arată ce bine lucrezi și asta e tot ce contează.

Așteptă o clipă după ce plecă din cameră, apoi se duse pe palier, de unde se uită pe geam cum el se duce spre casa familiei Fitzwilliam. Mașina lui Tom era parcată în față. Probabil era acasă. Simți cum în ea urcă un val de greață la gândul că Tom și Alfie vor da cu ochii unul de altul.

Apoi sări de lângă fereastră când văzu mai jos, în tufele de peste drum, o pereche de ochi. Se apropie din nou de fereastră. Da, era cineva acolo. Ghemuită și uitându-se fix la ușa din față a casei lui Tom. Era o femeie, greu să-i distingă vârsta în întuneric. Păr blond-deschis. Constituție mică. Joey

o văzu cum scoate un telefon mobil din geantă și face fotografii cu el.

– Jack! strigă peste balustradă. Jack! Ești acolo?

Fratele ei apăru în holul de la etajul inferior. Avea gura plină cu mâncare și se încruntă la ea.

– Ce e? mormăi printre înghițituri.

– Uită-te afară. Repede. Peste stradă. Uite – după mașina roșie.

El se încruntă din nou, deschise ușa din față și apoi se uită înapoi la ea.

– Uită-te! spuse ea. E cineva acolo! Ghemuit!

El oftă și dispăru pe ușă. Joey privi de la geamul de pe palier. La sunetul pașilor săi, femeia din tufe tresări ușor și se ascunse mai bine după mașina roșie. Joey bătu în geam. Femeia ridică privirea și pentru o clipă li se întâlniră privirile. Era trecută de patruzeci de ani, văzu Joey acum, și drăguță, ca o vedetă de cinema care își pierde strălucirea. Joey o cunoștea de undeva; cu siguranță, o mai văzuse.

– Nu e nimic aici, strigă fratele ei spre ea.

Ea auzi cum se închide din nou ușa din față, apoi o văzu pe femeia mărunță și blondă cum fuge.

– A plecat, zise ea, coborând scările spre Jack. A fugit când te-a auzit. Se așează pe treapta de jos și își luă fața în palme. Ridică privirea spre Jack. Era o femeie blondă, spuse ea. La vârsta a doua. Îl urmărea pe Alfie. Făcea poze la casa lui Tom Fitzwilliam.

Jack căscă și se așează lângă ea.

– Ah, da. Cred că știu la cine te referi. Locuiește în sat. E un pic ciudată. Am mai văzut-o acolo, se uită lung la oameni, notează ceva într-un carnet, niște semne mici. Aș zice că are probleme de sănătate mintală.

– Mă întreb ce face aici, în cazul ăsta, spuse Joey. Mă întreb ce vrea de la Tom Fitzwilliam.

– Ah, spuse Jack, ridicându-se în picioare și întinzându-și corpul. *Toată lumea* vrea o bucățică din Tom Fitzwilliam.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Ce înseamnă asta?

– Nu mare lucru. Doar că e unul din tipii ăia, nu-i așa? *Femeile îl doresc. Bărbații își doresc să fie ca el.*

Spuse asta în stilul unui voice-over american.

– Tu îți dorești să fii ca el? întrebă ea.

– Nu, spuse Jack. Nu chiar. Dar înțeleg de ce reușește să împingă unele persoane, știi tu, *vulnerabile*, peste limită. E foarte carismatic. Foarte atrăgător. Și are un farmec al lui. Galant, aproape. De parcă te-ar putea salva de tine însuși. Se îndepărtă de ea cu spatele, spre ușa de la bucătărie. Mă duc să termin de mâncat, zise el. Vrei să vii?

– Sunt OK, zise ea. Mă duc sus.

– Ești sigură?

Ea încuviință din cap zâmbind și mai rămase pe treaptă o clipă, în timp ce cuvintele fratelui ei îi răsunau în minte.

Persoane vulnerabile.

Se gândi la femeia din tufe. Apoi se gândi la propria-i infatuare ridicolă și îi trecu prin cap că poate nu erau atât de diferite, la urma urmei.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Numele dumneavoastră complet, pentru înregistrare.

DP: Dawn Michelle Pettifer.

POLIȚIA: Mulțumim. Și adresa completă.

DP: Bath Place, nr. 21, Bristol BS11.

POLIȚIA: Mulțumim. Îmi puteți spune ce i-ați declarat polițistului nostru mai devreme?

DP: Da. Dar pot să spun mai întâi că sunt de părere că Joey Mullen este o ființă incredibilă. Țin extrem de mult la ea. Muncește foarte mult și e grozavă cu copiii și, da, chiar e o persoană extraordinară.

POLIȚIA: Mulțumim, doamnă Pettifer.

DP: Doar că – și poate că nu înseamnă nimic, știți, poate e o pistă complet falsă, dar acum vreo două săptămâni am ieșit la o bere cu Joey după muncă și mi-a spus că e obsedată de Tom Fitzwilliam. A spus... că obsesia ei o înnebunește.

POLIȚIA: A folosit acest cuvânt? A înnebuni?

DP: Da. Așa a spus. A spus că obsesia ei o omoară.

POLIȚIA: Minunat. Mulțumim. Și ieri? La lucru? Cum părea să fie Joey?

DP: Agitată.

POLIȚIA: Agitată?

DP: Da. Agitată. Nu părea să fie ea însăși. Când a plecat, mi-am făcut griji pentru ea.

POLIȚIA: Și de ce vă făceați griji pentru ea?

DP: Nu știu. Părea speriată. Părea... agitată.

POLIȚIA: În opinia dumneavoastră, doamnă Pettifer, purtarea lui Joey Mullen de vineri seară părea suficient de „agitată” încât să fie capabilă de un act de violență îngrozitoare?

DP: Păi, știți, oricine poate fi capabil de orice, nu-i așa, în circumstanțele potrivite. Citim despre lucruri din astea tot timpul. Deci da, poate că era.

18

20 februarie

Hotelul din Sevilla era o cocină. Jenna știuse să nu se aștepte la cine știe ce la 330 de lire de persoană pentru toată excursia, dar serios acum – cinci fete înghesuite într-o cameră de trei persoane, cu două paturi de campanie înfipite în colț, încât nu aveai loc nici măcar să umbli prin cameră și să trebuiască să-și pună valizele pe balcon! Baia era împuțită. Cearșafurile erau rupte și miroseau de parcă ar fi fost fierte în detergent vechi. Bess găsisese chiar și un absorbant zilnic rulat și înfipt după conducta din spatele toaletei.

– Vreau acasă, zise ea, cu corpul mic chircit în jurul unei perne. Vreau să merg unde am, gen, *o podea cu covor și un pat frumos și comod și o baie mare și frumoasă, fără pete și absorbante folosite. Știți...* Se ridică în șezut. Pun pariu că dacă i-am arăta domnului Fitzwilliam camera noastră, ne-ar găsi una mai bună. Pun pariu.

Se auzi atunci o bătaie în ușă și Lottie o deschise, iar în prag apărură o grămadă de băieți care trăgeau cu ochiul unii peste alții ca să vadă cum arată camera fetelor. Ele erau fetele alfa din clasa a unsprezecea, măcar atât știa și Jenna. Ea, Bess, Lottie, Tiana și Ruby. Nu erau vreo bisericuță sau ceva, doar cinci fete care se înțelegeau bine și care erau toate destul de drăguțe.

– Doamne, ce cameră de rahat! zise unul dintre băieți.

– Nu-i așa? spuse Bess. A voastră cum e?

– A noastră e ca lumea. Avem un fel de cameră de zi, gen.

– Da, e un apartament.

– O, Doamne! Bess se întoarce pe rând spre fiecare fată, cu gura căscată. Au un apartament, să mor eu! Atât, am zis! Sări în picioare. Mă duc să-i spun domnului Fitzwilliam. Se uită la Jenna. Vii și tu?

Jenna încuviință din cap. Își puse la loc pantofii sport și o urmă pe Bess pe coridorul sordid până la camerele din capăt, unde stăteau profesorii.

Domnul Fitzwilliam deschise ușa camerei și arăta la fel de vioi și proaspăt ca la cinci și jumătate în dimineața aceea.

– Domnișoarelor, spuse el, ce pot face pentru voi?

– E vorba de camera noastră, domnule, zise Bess. Este foarte proastă. Nu sunt sigură că putem să stăm în ea, n-o să vă mint.

Ținea pumnii la gură și vorbea cu o voce cu vreo 20% mai ascuțită decât în mod normal.

Domnul Fitzwilliam își mută greutatea de pe un picior pe altul, își încrucișă brațele în jurul mijlocului și se uită în jos la Bess.

– Ce e în neregulă cu ea?

– Are două paturi suplimentare. Niște paturi de campanie foarte proaste. Și noi suntem cinci și suntem înghesuite acolo și n-avem unde să ne punem valizele. Stau pe balcon, domnule.

Domnul Fitzwilliam încuviință. Spre surprinderea Jennei, părea să-i ia îngrijorările în serios.

– Iar Connor Mates tocmai ne-a spus că ei au un apartament. Cu canapele. Și nu e corect, domnule. Adică, am plătit cu toții la fel, nu-i așa?

Directorul își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și zise:

– OK, atunci, hai să vedem cum arată camera asta. Conduceți-mă voi.

Bess îi aruncă Jennei o privire triumfătoare. Jenna ridică din umeri.

Celelalte fete se ridicară când îl văzură pe domnul Fitzwilliam la ușă.

– Ei bine, domnișoarelor, spuse el, după ce scană camera cu privirea o clipă, trebuie să fiu de acord. Așa ceva e clar inacceptabil. Lăsați pe mine, mă duc

să discut la recepție, să văd ce putem rezolva. Mă întorc imediat.

Zâmbi și își atinse tâmpla cu degetele, într-un fel de salut militar. După ce plecă, toate cele cinci fete se uitară unele la altele într-un fel de tăcere uluită, după care izbucniră într-un râs jenat.

– O, Doamne! zise Lottie. Ce tare e!

– Nu-i așa? aprobă Tiana. Dacă ar fi fost, gen, orice alt profesor, ne-ar fi zis să nu ne mai plângem atâta.

– Exact, spuse Lottie.

– Ia gata, zise Bess. E al meu.

– Bleah, spuse Ruby, dar e foarte bătrân.

– Nu e bătrân, răspunse Bess. E matur. Ca vinul. Ca brânza. Îl iubesc. Chiar îl iubesc.

Jenna dădu din cap.

– Chiar îl iubește, spuse ea.

O jumătate de oră mai târziu, ea și Bess aveau o cameră proprie. Era un apartament spațios cu un pat dublu mare, o canapea, o priveliște asupra parcului de vizavi și două chiuvete în baie. Conducerea trimisese și un bol cu fructe pe post de scuză. Stăteau acum cu picioarele încrucișate pe canapea și mâncau struguri spanioli proaspeți de parcă erau trufe de ciocolată și râdeau de bafta lor.

– Noroc! zise Bess, ciocnindu-și sticla gratuită de apă de sticla Jennei. Pentru domnul Fitzwilliam! Un zeu între oameni.

Aveau la dispoziție o jumătate de oră în camere până să se întâlnească în hol și să pornească după „un sendviș și niște cultură“, după cum spusese domnul Fitzwilliam. Itinerarul pe care Jenna își amintise să-l strecoare în rucsac în dimineața aceea spunea că urmează să meargă în Plaza de España, unde vor cerceta standurile cu mâncare și vor comanda în spaniolă și își vor plăti singuri prânzul la comercianți, după care se vor plimba prin zonă și se vor uita la niște poduri. Vremea era plăcută; nu ca Spania vara, când mai fusese Jenna, dar mult mai bună decât în Bristol, unde cu o zi înainte fuseseră cinci grade și ploua.

Își scoase portfardurile din valiză și le aranjă pe marginea chiuvetei sale din baie. Arăta obosită și cenușie în oglinda cu ramă din faianță.

– Cum crezi că arată nevastă-sa? strigă Bess din dormitor.

Jenna își dădu ochii peste cap.

– O, știi tu, probabil e foarte în formă, și sexy, și tânără.

– Da, zise Bess. Da. Pun pariu că așa e.

– Cu niște sâni uriași. Și probabil fac sex *tot timpul*, continuă ea, aplicându-și încă un strat de mascara. Ca actorii din filmele porno.

– Doamne, Jen, potolește-te.

Se opri să-și cerceteze chipul improspătat, după care scoase din portfard un tub de luciu de buze cu efect de volum și începu să se dea cu el.

– Glumesc, zise ea. Am văzut-o pe nevastă-sa. Nu e cine știe ce.

Bess apăru în reflexia din oglindă.

– E tânără?

– Da. Relativ. Mai tânără decât el. Poartă mereu echipament de alergat și o șapcă de baseball.

– Hm, răspunse Bess, sună ca orice femeie de vârstă mijlocie din Melville.

Telefonul Jennei scoase un sunet. Se uită la el. Un mesaj de la mama ei.

„Ai mutat tu coșul de reciclat în dimineața asta? E cu fața invers!!“

Închise ochii. Nu atinsese coșul de reciclat în dimineața asta. Era beznă când ieșise din casă, nici măcar nu *văzuse* coșul.

„Da“, răspunse ea, „l-am mutat eu.“

„De ce?“

„Era o pisică blocată după el.“

„Ce pisică??“

Doamne, acum până și pisicile din cartier erau băgate în povestea asta.

„Nu știu. Una neagră. Nu-ți mai face griji.“

„Ai văzut semnul ăla ciudat din unt? Arăta ca o svastică. Uite.“

Jenna își lăsă umerii să-i cadă. O secundă mai târziu, telefonul sună din nou. Era o fotografie cu

untul. În partea de sus era semnul pe care îl lăsase acolo seara trecută cu cuțitul, când își unsese cu unt o clătită pufoasă. Nu arăta deloc ca o svastică.

„Am mâncat o clătită aseară. Eu am fost.“

„Bine“, răspunse mama ei. Apoi: „Mai spune-mi o dată, când te întorci?“

„Vineri după-amiază.“

„Și amintește-mi unde ești.“

„Sunt în Sevilla.“

„Ce drăguț! Te iubesc.“

„Și eu te iubesc, mamă.“

Opri telefonul și se uită lung o clipă la ecranul mort. Apoi se auzi o bătaie în ușă și Bess se duse s-o deschidă și îl văzură pe domnul Fitzwilliam, vorace și proaspăt într-un hanorac bleumarin și pantaloni de bumbac.

– Suntem mulțumite, domnișoarelor? zise el, măsurând iute camera cu privirea.

– O, da, zise Bess. Mulțumim foarte mult, domnule Fitzwilliam. Suntem foarte, foarte recunoscătoare. Și sunteți cel mai bun, serios.

El îi zâmbi.

– Ei bine, e foarte drăguț din partea ta să spui asta, Bess. Dar n-am făcut decât ce trebuia făcut. Și sunt foarte mulțumit de rezultat. Ne vedem în hol în... Se uită la încheietură, la un ceas de modă veche, cu cadran de oțel și o curea din material textil, cu dungi roșii și galbene. Șase minute și jumătate!

– Pe curând, domnule Fitzwilliam! zise Bess, închizând ușa după el, apoi prăbușindu-se lângă ea cu mâinile la gură și zicând: O, Doamne, știe cum mă cheamă. Domnul Fitzwilliam știe cum mă cheamă.

– Știe cum ne cheamă pe toți, Bess.

– Da, știu – dar mi-a *rostit* numele!

Însă Jenna nu era foarte atentă la prietena ei, fiindcă altceva i se derula în minte. Ceva care avea legătură cu ceasul domnului Fitzwilliam. Ceasul cu cureaua cu dungi galbene și roșii. Pentru că îl mai văzuse undeva, altundeva, când era mică.

Apoi găsi răspunsul: la Lake District.

Când ea avea zece ani.

Când Ethan avea șase.

Când mama era sănătoasă la cap și părinții ei erau împreună. Și stătuseră la o pensiune frumoasă, având paturi cu baldachin, iar proprietarul îngrijea șase câini basset care se rostogoleau împreună prin curte. Erau treizeci de grade. Una dintre cele mai călduroase zile din an. Fuseseră într-o excursie cu autocarul și se opriseră să cumpere înghețată la marginea unui lac când o femeie apărură de nicăieri, urlând. Purta un maiou și pantaloni scurți de in și slapi roz-aprins.

„Tu“, striga ea. „Tu!“

După aceea a apărut un bărbat de undeva din spatele lor, un bărbat înalt, impunător. Făcea parte din grupul cu care erau plecați în excursie și avea o nevastă mai tânără și un băiat mic. S-a apropiat de femeia care urla și i-a atins brațele goale cu mâinile și ea a strigat: „Tu! Tu! Cum ai putut?“ Și bărbatul a stat de vorbă cu ea, încet și sever, apoi a condus-o cu fermitate departe de mulțimile care se zgâiau la ei. Și purta ceasul acela. Îl remarcase pentru că se asorta cu cămașa lui în dungi. Și *era* el. Domnul Fitzwilliam *era* bărbatul despre care îi tot spunea mama ei.

Nu au aflat niciodată de ce țipa femeia la el. Nu au descoperit niciodată ce s-a întâmplat după aceea. Rămăsese ca un fel de pată spălăcită pe vacanța lor, o propoziție mărunță, tulburătoare, fără punct. „Îl mai ții minte pe bărbatul acela?“ au spus zile și săptămâni după aceea. „Și pe femeia care țipa la el? Care îl lovea? Mai ții minte? Mă întreb care era povestea...“

Și atât de multă vreme, Jenna presupusese că acea convingere a mamei sale, cum că noul ei director ar fi bărbatul de la lac, era pur și simplu parte din nebunia ei. Mama vedea mereu oameni pe care era convinsă că îi mai văzuse. Uneori erau mai înalți și spunea că poartă talonete în pantofi, sau mai blonzi și spunea că și-au vopsit părul, sau mai tineri și spunea că și-au făcut lifting facial. Nu trebuiau să semene prea mult cu persoana de care era ea

convinsă că sunt. Ideea ei delirantă nu avea nici un sens.

Dar de data asta mama ei avea dreptate.

Îl mai văzuseră pe Tom Fitzwilliam.

El fusese bărbatul de la lac, bărbatul la care striga femeia aceea.

Jenna simți cum un fior de disconfort îi coboară pe șira spinării.

19

Freddie stătea în capul scărilor. Tocmai sunase cineva la ușa și auzise o voce de bărbat pe care nu o recunoștea. Se clătină în spate când văzu cine era. Pentru o clipă, inima începu să-i bată cu putere. Era bărbatul masiv cu păr roșcat și tatuaje: soțul lui Cizme Roșii. Ce naiba făcea aici? Descoperise cumva că Freddie îi filmase soția în secret?

Însă pe măsură ce asculta, auzi că tipul cel masiv se purta amabil. Se auziră râsete. Mama lui spuse:

– Intră, intră. Vrei un ceai?

Și tipul cel masiv zise:

– Nu, mulțumesc, nu-i nevoie.

Purta pantofi frumoși pe care îi șterse neobișnuit de mult pe covorul lor zdrențaros din fața ușii, ca un meseriaș. Freddie se duse în vârfurile picioarelor până la următorul palier și le ascultă vocile care urcau din bucătărie. Prinse ideea conversației. Tipul cel masiv urma să le decoreze camerele de zi și bucătăria.

– Culori normale, o auzi pe mama lui. Probabil tonuri de alb.

– Tapet?

– O, nu. Nu. Nu cred. Îmi plac pereții goi.

Freddie se duse înapoi în camera lui și așteptă până când auzi cum ușa se deschide și se închide, cum mama lui spune:

– Mulțumesc tare mult! Ținem legătura!

După aceea coborî la parter și întreabă:

– Ce făcea aici?

– L-am văzut când mă întorceam de la alergat, spuse mama lui. Era într-o salopetă pătată de vopsea și m-am gândit: „Hei, se pare că avem un zugrav chiar la doi pași și mă gândeam să găsesc pe cineva pentru că, uite, casa asta...” Privi în jur, cu

disperare. Mă rog, nu e tocmai pe gustul nostru, nu-i așa?

Lui Freddie îi plăcea casa asta destul de mult. Avea pereți albastru-închis și porțiuni cu lambriu de mahon, fâșii de tapet închis la culoare, cu modele florale, ici și colo. Era neîngrijită, dar avea un pic de caracter, spre deosebire de majoritatea caselor în care locuiseră de-a lungul anilor.

– Eu nu vreau să-mi zugrăviți camera, zise el. Îmi place camera mea.

– Da, păi, nu putem stabili nimic până nu primim devizul. Și bineînțeles, trebuie să vorbesc cu tatăl tău.

Freddie se așeză pe băncuța din hol.

– Cum era?

– Cine? Zugravul?

– Nu știi nici măcar cum îl cheamă?

– N-am întrebat! Stai așa... Scoase o carte de vizită din măsuța cu consolă. Uite. Alfle Butter. Ha! Ce nume neobișnuit! Puse cartea de vizită la loc pe consolă. Era foarte amabil. Dar tânăr. Știi ce zic? Nu prea bine mobilat la mansardă.

Atunci îl privi de parcă tocmai își amintise ceva important.

– Ți-e foame? întrebă. Ce ți-ar plăcea?

– Ce avem?

Era o întrebare capcană. Sigur nu fusese la cumpărături. Mergea la cumpărături numai când tata era acasă. Tata era prioritatea ei numărul unu din clipa în care se trezea până în clipa când se ducea la culcare.

– Of! Nu cine știe ce. Avem paste. Sau niște pâine bună. Aș putea să-ți fac ouă pe pâine prăjită?

Ouăle pe pâine prăjită erau cina preferată a tatălui său. Încuviință din cap. Nu avea nici un rost să ceară ceva mai bun.

După gustarea de la ceai, pe care o luă singur în timp ce mama lui făcu un duș și se schimbă, se duse înapoi în camera lui. Azi o luase pe drumul lung spre casă de la școală, pe lângă Saint Mildred, școala privată de fete aflată la trei străzi depărtare, ca să o

vadă pe Romola Brook, fata cea nouă despre care vorbea toată lumea din școala lui.

Trăsese câteva cadre cu ea când vorbea cu un tip din ciclul superior. Se apropiase foarte mult, o surprinsese cum își dădea părul de pe față, își atingea buzele când și când cu vârfurile degetelor, cu ochii în pământ. Apoi o urmărise până acasă. Locuia într-o căsuță modernă dintr-un șir de grajduri transformate în locuințe, imediat în afara orașului. Avea un Buddha în fața casei și un chihuahua cu părul lung care o aștepta la fereastră. O fotografase în timp ce intra în casă și se apleca să salute câțelul acela foarte mic.

Încărcă fotografiile și filmarea pe computer și începu să le editeze. Apăsă pe Salvare ca să păstreze modificările pe care le făcuse fotografiilor, apoi se duse la jurnalul de securitate, cum făcea în fiecare seară, ca să se asigure că nimic nu fusese compromis. O secundă, inima îi bătu sacadat.

Fuseseră cinci încercări nevalidate de autentificare.

Cu răsuflarea tăiată, apăsă pe Acces rapid ca să vadă dacă fuseseră deschise vreunele dintre flșiere, apoi se lăsă greoi pe spătarul scaunului și tot aerul îi părăsi plămânii dintr-o singură suflare.

JT1.jpg. JT2.jpg. JT3.jpg. JT&BR1.jpg. JT&BR2.jpg. JT4.jpg.

Acestea erau printre primele lui fotografi cu Jenna Tripp și Bess Ridley. Vechi de mai bine de un an, unele dintre ele. Nu se mai uitase la ele de o veșnicie. Nu el deschisese aceste flșiere, ci altcineva. Iar Freddie habar nu avea cine.

20

Bess și Jenna râdeau împreună în timp ce încercau să-și țină echilibrul pe străzile pavate cu piatră cubică în tâmpeniile de cizme cu toc pe care și le luaseră în excursie. Le cumpăraseră din Primark, în săptămâna precedentă, special pentru Sevilla. În itinerar scria în mod special că încălțăminte trebuie să fie „comodă și practică”. Nu dăduseră importanță acestui lucru.

Erau în drum spre centrul vechi, unde urmau să ia cina. Seara era luminată de lună și aerul călduț, iar grupul era vesel, gălăgios; copiii strigau unii peste alții, râdeau prea tare, abia reușind să-și păstreze controlul. În restaurant fură împărțiți la patru mese uriașe, într-o încăpere privată din spate. Fiecare masă avea repartizat câte un profesor. Jenna simți cum cizma lui Bess face contact cu fluierul piciorului ei când domnul Fitzwilliam veni și se așeză cu ele.

– Ei bine, zise el, ce noroc pe grupul B! Se pare că v-ați pricopsit cu mine.

Niște meniuri uriașe cu pagini laminate fură date din mână în mână. Domnul Fitzwilliam îi întinse unul Jennei, zâmbind.

– Nu știu voi, spuse el, dar eu mor de foame.

– N-ați mâncat ceva bun la prânz, domnule? întrebă un băiat pe nume Ollie.

– Ba da, mulțumesc, Ollie. Am mâncat niște *albóndigas* excelente. Îmi spune cineva ce sunt *albóndigas*?

– Chifteluțe! strigă cineva peste masă.

– Da. Exact. Am mâncat chifteluțe. Și dacă îmi amintesc bine, colegul vostru Thomas, spuse el și îl bătu pe umăr pe Thomas, a comandat un *bocadillo de tortilla* care arăta delicios. Știe cineva ce e acela?

– Un sendviș cu chipsuri!

– Nu, răspunse el. Nu chipsuri. Acelea sunt altfel de tortillas. Altcineva?

– Un sendviș cu omletă? sugeră Jenna.

– Da. Un sendviș cu omletă. Știe cineva ce conține o omletă spaniolă?

Se ridicară câteva mâini.

– Ouă! spuse cineva.

– Cartofi! zise altcineva.

Jenna o văzu pe Bess cum se uita cu subînțeleas la domnul Fitzwilliam. Apoi se uită în jur și văzu că aproape toți îl priveau cu subînțeleas pe domnul Fitzwilliam, sperând să fie remarcați, să fie aleși pentru a fi lăudați. Cu toții încercau cu frenezie să-l impresioneze, fete și băieți, mai întâi dându-i răspunsurile corecte la întrebările sale, apoi, când discuția ajunsese la alte subiecte, încercând să-l facă să râdă. Ceea ce el făcea, frecvent și cu o plăcere autentică.

Se uită la el, încercând să vadă ce vedea Bess. Își dădea seama că trebuie să fi fost destul de arătos la un moment dat. Și avea un zâmbet plăcut. Dar pentru ea tot un om bătrân era. Avea o porțiune în vârful capului unde scalpul îi strălucea alb. Mâinile îi erau noduroase. Și avea dinți de bătrân: nuanța aceea fără nume, de chit.

Domnul Fitzwilliam se întoarse și îi surprinse privirea, iar ea inspiră brusc când văzu expresia care îi traversă chipul. Nu putea s-o identifice cu precizie și nici s-o exprime în cuvinte. Cuvintele nu erau punctul ei forte. Acasă folosea foarte mult un dicționar online de sinonime ca să găsească cuvintele potrivite când își făcea temele. Dar era ceva primordial și nepotrivit. Îi evocă din nou chipul din ziua aceea, de când ea avea zece ani, iar femeia aceea a venit în fugă de la marginea lacului ca să-l atace. Își aminti cum se transformase dintr-un bărbat binevoitor aflat în vacanță, în mare măsură invizibil, cu un copil mic și o soție aranjată, într-un uriaș impunător și amenințător.

Lăsă privirea în jos și simți cum îi roșesc obrazii. El îi remarcase curiozitatea și asta însemna ceva

pentru el. Reacționase la ea. Jenna se simțea captivă cumva, complice la ceva neobișnuit și lipsit de gust.

Apoi îi veni cuvântul, cuvântul greu de prins, pe care îl fugărise prin gânduri. Privirea pe care i-o aruncase domnul Fitzwilliam. Era *prădătoare*.

Ora de culcare era unsprezece seara. Ora stingerii era unsprezece și jumătate. Era unsprezece și douăzeci și profesorii aveau să vină din clipă în clipă ca să se asigure că toată lumea e în pat. Dar Bess încă nu se întorsese din camera lui Lottie, Ruby și Tiana, aflată cu un etaj mai sus. Jenna se întorsese mai devreme în cameră ca să-și facă în tihnă rutina de îngrijire a tenului. Îi trimise lui Bess un mesaj pe WhatsApp. „Unde ești?? O să-ți ieși avertisment!!!!“

Se zgâi la mesajul trimis o vreme, așteptând și tot așteptând să apară cele două bife albastre. Dar nu apărură. Din 11.20, ceasul se făcu 11.25. Mai trimise un mesaj, dar rămase tot necitit. Apoi se duse la ușa camerei lor și trase cu ochiul de-a lungul coridorului. O văzu pe domnișoara Mangan în fața ușii camerei lui Kat și Mia, spunându-le să-și stingă telefoanele.

– Am de gând să stau aici până le văd stinse, fetelor. Am toată noaptea la dispoziție. Nu mă grăbesc nicăieri.

Mai erau două camere de verificat pe coridor până când domnișoara Mangan avea să ajungă la camera lor. Îi trimise un mesaj lui Lottie. „Zi-i lui Bess să coboare în kkt acum. Dra Mangan vine în 2 minute!“

Mesajul apăru ca citit imediat, iar răspunsul sosi o secundă mai târziu. „Nu e aici. A plecat de vreo 20 de minute!“

Se duse înapoi la ușă și se uită din nou în susul și în josul coridorului. Domnișoara Mangan era la camera vecină. Apoi o văzu pe Bess venind din cealaltă direcție. Era cu domnul Fitzwilliam. Jenna simți cum înăuntrul ei se strânge ceva dureros.

Când se apropiară, domnul Fitzwilliam o privi pe Jenna, cu un zâmbet ascuns în spatele unei fațade fals severe.

– Jenna. Ți-o aduc înapoi pe colega ta de cameră. Am găsit-o ascunsă sub un pat dintr-una din camerele băieților. N-o să-i dau un avertisment scris pentru că e prima seară și cu toții suntem puțin cam entuziasmați. Dar serios acum, regulile sunt făcute cu un motiv, Bess. Nu sunt făcute să vă împiedice să vă distrați, ci sunt făcute să vă protejeze. Ce s-ar fi întâmplat dacă trebuia să te întorci singură în camera ta în toiul nopții? Pe coridoarele astea întunecate? Cine știe peste cine ai fi dat? Ha?

– Îmi pare foarte rău, domnule Fitzwilliam, zise Bess, cu capul plecat.

El se uită la Jenna, cu fața curată și exfoliată, cu părul prins, spălată pe dinți, gata de culcare.

– Ai grijă de ea, spuse el cu blândețe. Îmi dau seama că tu ești o fată cu capul pe umeri.

Jenna încuviință repede din cap.

– Nu vreau să fiu nevoit să dau telefoane îngrozitoare părinților nimănui. OK?

Amândouă fetele dădură din cap aprobator. Apoi urmă un moment straniu, scurt, dar încărcat. Cele două fete, una încă în hainele de petrecere, cu părul răvășit și cizmele cu toc ținute în mână, cealaltă în pijamale și gata de culcare, iar acolo, oprit între ele, un bărbat înalt, lat în umeri, care nu le era nici tată și nici prieten. În fundalul vinietei pândeau patul dublu, pe care erau răspândite articolele efemere ale adolescentelor: un sutien roșu agățat de stâlpul patului, un șervețel mototolit, pătat de ruj, pe noptieră. Camera avea mirosul zaharos al raionului de cosmetice de la Superdrug, adierea înțepătoare și medicinală de Clearasil. Scena semăna cu un portret, surprins în detalii minuțioase cu tușele fine ale unei pensule subțiri, după care se evaporă brusc și dispăru când domnul Fitzwilliam se îndreptă din spate, zâmbi și spuse:

– Păi, noapte bună, domnișoarelor. Direct în pat. Și ne vedem la micul-dejun la opt și jumătate fix.

Bess țâșni în cameră și fetele închiseră ușa după el. Dar când Jenna își apropie ochiul de vizorul ușii,

îl văzu acolo, chiar în fața camerei lor, cu mâinile în buzunare, cu privirea fixată asupra privirii ei.

21

21 februarie

Rebecca era acasă când Joey se întoarse de la muncă marți seară. Era în camera de zi, cu un laptop pe masa din fața ei, cu urechile astupate cu căști. Joey rămase o clipă în pragul ușii și cântări scena cu privirea. Rareori o vedea pe Rebecca în casă. Când era acasă, era aproape întotdeauna închisă în biroul ei de la primul etaj.

De unde venise femeia asta? Acolo unde odată fusese conceptul nebulos și captivant al persoanei cu care s-ar putea să fie fratele ei într-o bună zi, acum era Rebecca. Nu prea părea să se potrivească rolului. Aveai impresia că a intrat din greșală în sala nepotrivită la o probă de actorie și a primit un rol în spectacolul nepotrivit. Nu că fratele ei ar fi părut să observe. Pentru el nu ar fi putut să fie altfel. Însă Joey se simțea păcălită, văduvită de un alt rezultat, o altă cumnată, o tipă ca lumea, căreia să-i placă să iasă la un pahar, să danseze în club și uneori să piardă câte un weekend. Sau o tipă maternă și drăgăstoasă care ar fi putut să astupe golul din viața ei lăsat de moartea mamei. Joey fusese invitată la petrecerea burlăcițelor. Rebecca și câteva prietene petrecuseră o zi la Thermae Spa în Bath, apoi luaseră cina la un hotel elegant. Spusese pas. Nu merita să plece din Ibiza pentru așa ceva. Dar poate că ar fi trebuit să facă un efort. Poate s-ar fi apropiat una de alta la un foie gras și acum nu ar mai fi fost atâta stânjeneală între ele.

– Bună, zise ea tare.

Rebecca nu o auzi.

– Bună! zise din nou.

De data asta, Rebecca se întoarse.

– O, spuse ea, scoțându-și o cască. Bună.

– Te-ai întors devreme acasă.
– Da. Am avut o programare la spital, așa că am venit direct.

– Aha, spuse ea. E totul OK?

– Da. Doar un control de rutină. Mi-au luat niște sânge. Îi arată lui Joey floarea unei vânătăi întunecate sub un plasture mare lipit pe partea interioară a brațului. Dar e totul bine.

– Bun, spuse Joey. Asta e bine. Câte săptămâni mai sunt?

– Douășpe. Cam așa.

– Uau! spuse ea, în lipsa unui răspuns mai însemnat.

Urmă o tăcere scurtă. Joey văzu cum degetele Rebeccăi se joacă cu casca pe care și-o scosese la intrarea lui Joey. Văzu cum privirea i se întoarce la ecranul laptopului.

– Să-ți aduc o cană cu ceai? zise ea.

– Nu. Rebecca scutură din cap de parcă și-ar fi cerut scuze. Mulțumesc.

– Ești sigură?

– Sunt sigură, răspunse ea, cu casca dusă deja pe jumătate la ureche. Mulțumesc.

Joey era gata să iasă din cameră, dar se întoarse brusc spre Rebecca.

– Mă întrebam, zise ea, cum te-ai hotărât? Că vrei să ai un copil?

Rebecca lăsa casca să cadă din nou și clipi către Joey.

– Întreb, continuă ea, pentru că Alfie vrea să avem un copil.

– O! Rebecca își duse o mână la claviculă. E...

– Păi, e grozav. Sigur că e grozav. Îl iubesc foarte mult pe Alfie și vreau să-l fac fericit și anul ăsta fac douăzeci și șapte de ani, așa că nu e ca și cum aș fi prea tânără sau ceva. Și închipuie-ți ce drăguți ar fi copiii noștri! Doar că... nu cred că sunt făcută pentru asta. Nu-s făcută să fiu mamă, știi ce zic? Când văd femei cu copii parcă m-aș uita la niște oameni din alt trib, înțelegi? Mă gândesc doar: „Eu nu sunt ca voi”. Și dacă simt așa acum, atunci mi-e

teamă că poate o să simt mereu așa, și atunci ce mă fac?

– Păi, i-ai spus lui Alfie?

– Nu. Adică... Cum să-i spun omului cu care tocmai m-am măritat că nu sunt sigură că vreau să fac un copil cu el?

– Dacă mai contează, Joey, nici eu nu sunt vreo amatoare de copii. Își puse mâna pe burtă și privi în jos, apoi se uită la Joey. Nu mi-am dorit copii niciodată. Nici acum nu-mi doresc.

– Dar..., începu Joey.

– Jack și-a dorit un copil. Eu îmi doresc ca Jack să fie fericit. Așadar...

Zâmbi trist și se frecă pe burtă.

– O s-o iubești când vine pe lume, zise Joey, ușor disperată.

– Ha! Și dacă ți-aș spune eu: fă un copil cu Alfie, o să-l iubești când vine pe lume, ce mi-ai spune?

– Aș spune... Făcu o pauză. Ai dreptate, zise ea.

– Crezi că o să mai locuiți aici când se naște copilul? întrebă Rebecca.

– Nu știu, răspunse ea. Vrei să mai fiu aici?

Se lăsă o tăcere scurtă. Joey se gândi o clipă că Rebecca încearcă să găsească o cale să o roage să se mute. Apoi Rebecca lăsă privirea în jos la burta de gravidă și spuse:

– Da. Cred că Jack... și eu... cred că amândoi chiar o să avem nevoie de tine.

Jenna îi trimise un mesaj mamei sale în dimineața următoare: „Când am fost la Lake District?”

O clipă mai târziu sosi răspunsul: „În vacanța de vară, acum vreo cinci ani. Aveai zece ani. De ce?”

„Așa. Nu-mi aminteam, doar.”

„Ai udat tu cactușii de lângă alea din spate? N-a plouat și e pământul umed.”

„Nu. Și a plouat. Alaltăieri. Ții minte?”

„Au pământul mai umed decât ar trebui. Par proaspăt udați.”

„De ce ne-ar uda cineva cactușii?”

„Exact! Știu! E o nebunie! Oamenii ăștia! Ce-o să le mai treacă prin cap data viitoare?”

– Cui îi dai mesaje? întrebă Bess.

– Mamei.

– Ah, spuse Bess, dând din cap înțelegător. E OK?

– Se crizează că cineva ne-a udat cactușii.

Bess ridică din umeri și oftă.

– Săraca.

Bess era singura persoană în afară de tata și de Ethan care știa adevărul despre mama Jennei. Fiind Bess, habar nu avea ce să spună sau să facă în privința asta. Dar era în regulă așa. Măcar Jenna putea să fie deschisă în fața ei, fără să se teamă de judecăți sau consecințe.

Deschise Chrome pe telefon și tastă „Lake District 2011 Tom Fitzwilliam”. Toate rezultatele obținute erau articol după articol despre cariera ilustră a domnului Fitzwilliam: școlile la care a fost parașutat, schimbările pe care le-a produs, miracolele pe care le-a înfăptuit. Erau numeroase fotografii cu el în fața a numeroase porți de școli, în care arăta autoritar și impunător. Dar nu era nimic care să spună că ar fi fost la Lake District cu cinci ani și jumătate în urmă.

– Ah! spuse Bess, aplecându-se și trăgând cu ochiul la ecranul telefonului Jennei. Se lipește și de tine magia domnului Fitzwilliam cumva?

Jenna trase telefonul departe de privirea lui Bess.

– Hai sictir, zise ea, scârbită. Nu! Doar că mi-am amintit ceva despre el. A fost într-o excursie cu autocarul cu mine odată, când eram mică. Și s-a întâmplat ceva. Și doar mă întrebam care a fost faza. Atâta tot.

– Da, cum să nu! Bess își frecă bărbia cu scepticism. Sigur că da.

– Doamne, Bess! Nu-mi place de domnul Fitzwilliam, bine? Cred că domnul Fitzwilliam e scârbos de-a dreptul.

– Hmmmm.

– Și oricum, care a fost faza aseară? Ce făceai în camera băieților?

– N-am fost în camera băieților, răspunse Bess, ridicând bărbia cu superioritate.

– Poftim?

– Mă rog, am fost în camera băieților la început și domnul Fitzwilliam m-a găsit când mă ascundeam sub pat, dar dup-aia, pur și simplu am stat de vorbă un pic.

Jenna se îndreptă de spate și se uită lung la prietena ei, nevenindu-i să creadă ce aude.

– Ați stat de vorbă un pic?

– Da. Pe canapea, gen, pe palier.

– Nu înțeleg. Ce căutați să stați de vorbă pe canapea pe palier?

– Nu știu. A început să mă întrebe cum îmi place prima ieșire din țară, apoi am trecut pe lângă o canapea și ne-am așezat amândoi. Și am stat de vorbă.

– Despre ce ați stat de vorbă?

– Chestii. Despre toate țările în care a fost el, țări despre care el crede că mi-ar plăcea. Mi-a povestit despre anul lui sabatic și că a fost prin Europa cu trenul, cu amicii lui – ar trebui să facem și noi asta, apropo – și nu știu. Chestii de genul ăsta.

– Cât timp ați stat de vorbă? Pe palier?

– Vreo zece minute sau așa. Apoi a zis: „O, la naiba, uite cât e ceasul, trebuie să te duc înapoi în cameră înainte să te găsească domnișoara Mangan pe afară“.

– Dar de ce nu mi-ai spus aseară?

Bess ridică din umeri.

– N-ai întrebat. Erai cu fundul în sus și ai zis ceva de genul: „Mă bag la culcare“.

– Nu eram cu fundul în sus.

– Ba erai.

– Ba nu! Eram doar obosită. Eram trează de la cinci dimineața, ce naiba? Jenna îi aruncă o privire prietenei sale. Nu ți se pare un pic ciudat? zise ea. Să faci asta?

– Să faci ce? Să stea de vorbă cu mine? De ce să fie ciudat?

– Nu știu. Are vreo cincizeci de ani, tu ai cincisprezece. Era ora de culcare. Ar fi trebuit să te aducă direct în cameră. E ciudat, ce rahat!

– Ești cumva un pic geloasă, Jenna Tripp?

– Hai sictir!

Jenna luă o pernă și o împinse pe Bess cu ea. Aceasta râse și o împinse la rândul ei. Apoi se auzi sunetul îngrozitor al unui smartphone care cădea pe o podea din gresie și amândouă înghețară și se priviră una pe cealaltă, după care se uitară peste marginea patului.

– Căcat, zise ea, *căcat!*

Colțul ecranului avea o ciobitură. Atinse ușor locul unde se ciobise. Avea telefonul doar de câteva săptămâni.

Bess se uită la ea și zise:

– Îmi pare rău.

Apoi Jenna se gândi la Bess cea micuță, stând pe o canapea pe un palier cu domnul Fitzwilliam, discutând despre vacanțele lui din copilărie, și simți spinul înfiorător al îngrijorării. Prietena ei frumoasă, vulnerabilă, lipsită de speranță.

– E OK, spuse ea, trăgând-o pe Bess mai aproape ca s-o îmbrățișeze, mirosindu-i izul cunoscut al scalpului prin părul blond și moale. E doar un telefon.

În seara aceea, după cină, Jenna avu grijă să rămână aproape de Bess. Lottie, Ruby și Tiana veniră în camera lor și se prostiră o vreme pe Snapchat și le făcură farse la telefon băieților și râseră de parcă ar fi fost gata să moară din asta până la 23.15, când celelalte trei fete se întoarseră cuminiți în camera lor de la etajul de deasupra. Jenna o auzea pe domnișoara Mangan cum umbla pe coridor, auzea tăcănelile și șoaptele vizitelor sale în celelalte camere. Se schimbă în pijamale și se spală pe dinți, se demachie și își stoarse un coș. În timp ce Bess se schimba în halatul de baie după ea, auzi o bătaie ușoară în ușă. O deschise așteptând să vadă chipul supt și neliniștit al domnișoarei Mangan. În schimb, fu surprinsă de prezența amenințătoare a domnului Fitzwilliam.

Își încrucișă brațele peste piept, conștientă de faptul că nu purta sutien pe sub maiou.

– O!

– Bună seara, Jenna. Mă gândeam că ar fi bine să văd ce face Bess. N-am găsit-o ascunsă sub vreun pat pe etajul băieților, așa că vreau să mă asigur că e cu tine.

– Este, răspunse ea. E în baie.

Domnul Fitzwilliam se uită la ușa băii și apoi din nou la Jenna.

– Ești sigură?

– Da. Absolut. Se pregătește de culcare. A fost aici cu mine toată seara.

– Bess!

Jenna tresări ușor la auzul vocii domnului Fitzwilliam strigând peste umărul ei.

– Hm? se auzi un răspuns înăbușit.

Domnul Fitzwilliam îi zâmbi Jennei de parcă s-ar fi dezvinovățit cumva.

– Bun, spuse el. Foarte bine.

Apoi dispăru, iar ușa se închise după el cu un clic, tocmai când Bess ieși din baie, cu periuța strânsă în dinți și un prosop înfășurat în jurul corpului.

– Ara domnu' Fișwiliam? întrebă ea cu periuța în gură, cu ochii mari.

– Da. A venit să te verifice. A plecat acum.

Bess se bosumfia și se întoarce în baie să scuipe pasta de dinți și se întoarce o clipă mai târziu, zâmbind.

– Vezi? spuse ea. Nu ți se pare cel mai dulce și mai adorabil om de pe lume? Nu ți se pare, gen, că e *tot ce trebuie*?

22 februarie

De luni seară, Freddie nu mai asimila informațiile cum trebuie. Minte lui se tulbura și se agita constant cu teorii legate de hackerul său, într-atât încât la ora de latină, doamna Johnson îi făcu observație că a rezolvat exercițiul greșit când exercițiul corect era scris foarte clar pe tablă. Lui Freddie nu-i plăcea să greșească și cu siguranță nu-i plăcea să fie dojenit în public pentru că a greșit și purta mica umilință cu el tot restul zilei, alături de misterul chinuitor al hackerului, astfel că atunci când sună clopoțelul la sfârșitul orei de științe de miercuri după-amiază, îi venea să lovească ceva.

Dar apoi se gândi la Romola Brook și la ochii ei scânteietori și se gândi: „Mi-ar plăcea să o văd, m-ar face să mă simt mai bine“. Așa că făcu stânga spre Saint Mildred și rămase o vreme pe cealaltă parte a străzii, așteptând să o vadă că iese. De data asta nu mai era nici un tip lingușitor din ciclul superior pe lângă ea; era singură și se uita la telefon, fără să-l vadă pe băiatul de vizavi care o privea cu ochi lacomi.

– Mamă, o auzi spunând în telefon în timp ce traversa pe la zebră, o să întârzii un pic. Trebuie să mă duc la Ryman's să iau niște mape. Poți să-mi dai tu banii? Când mă întorc? Sau să mi-i pui în cont? OK, atunci ne vedem în jumătate de oră.

Freddie grăbi pasul ca s-o urmărească până la strada principală. O privi cum își pune căștile în urechi și alege ceva de pe telefon să asculte. Se opri o clipă în fața magazinului Forever 21 și se uită la o fustă și la un maiou din piele întoarsă din vitrină. Și-o imaginea purtând fusta. Nuanța de scorțișoară a pielii întoarse i-ar fi pus perfect în valoare părul

castaniu, se gândi el, și dintr-odată se trezi împotmolit într-un scenariu fantastic în care el intra în Forever 21 și cumpăra fusta de piele întoarsă pentru Romola Brook și i-o oferea pe stradă, cu vreun comentariu curtenitor legat de părul și ochii ei și în scenariul acesta fantastic și ciudat o văzu cum îi zâmbește și îi spune: „Uau, mulțumesc, o ador“.

Acum nu se mai uita în vitrina de la Forever 21 și se îndrepta spre papetăria Ryman's. Părul ei era des și retezat drept la vârfuri. O parte era legat la spate și cealaltă parte era lăsată liberă și se legăna dintr-o parte în alta în timp ce mergea. Avea picioare subțiri, aproape prea subțiri, ușor deșirate, iar mersul ei era destul de ciudat, de parcă avea o pietricică într-unul din pantofi, dar asta nu făcea decât să-i sporească farmecul, s-o facă mai puțin perfectă, mai puțin intangibilă.

Freddie era gata să scoată telefonul și să tragă câteva cadre cu picioarele ei deșirate, dar atunci ea se opri o clipă, chiar înainte să intre la Ryman's. Corpul ei se încordă și rămase nemișcat ca al unui animal din pădure care simte că e urmărit. Freddie se răsuci pentru o clipă și când se întoarse la loc, Romola intrase în papetărie. Traversă și urmări scena de pe cealaltă parte a străzii. I se întâmpla ceva neobișnuit. Mai făcuse asta de o sută de ori: privise oameni, îi urmărise, îi fotografiase. Dar niciodată nu se mai simțise agitat, niciodată nu se îngrijorase că ar putea fi prins. Însă ceva din faptul că fișierele lui private de pe computer fuseseră accesate de altcineva îl făcea să se simtă vulnerabil și stupid. Cineva văzuse mecanica unică a lumii sale personale, lumea în care el era șeful, și nu-i plăcea cum îl făcea să se simtă acest lucru, de parcă ar fi făcut ceva greșit, de parcă el însuși ar fi fost, într-o anumită privință, greșit.

Lui Freddie nu-i plăcea să se simtă greșit. Freddie nu greșea niciodată.

Simți cum ceva mocnește adânc înăuntrul său. Își imaginează că intră în Ryman's și se împinge intenționat în Romola Brook, lipind-o fără un

cuvânt de vitrina cu mape; își imaginează zahărul dulce al răsufării sale șocate pe obrazul lui, ușorul tremur al picioarelor ei subțiri. Voia să o facă; voia tare mult să o facă. I-ar fi alungat vocea profesoarei de latină din cap; gândul că cineva, undeva, un străin sau poate chiar cineva cunoscut, îi răsfoise fișierele și fotografiile, fără să înțeleagă ce sunt, scuturând din cap a condamnare.

În schimb, așteaptă să plece și obțină un cadru frontal cu fața ei. Când ajunse acasă, încuie ușa de la dormitor, trase draperiile, lipi în Photoshop capul Romolei pe corpul unei femei goale, mări imaginea până ce ocupă tot ecranul laptopului și își trase pantalonii în jos. Se zgâi la imaginea aceea, cu mâna între picioare, iar atunci văzu ceva în ochii capului fără trup, ceva care îi tăie răsufierea. Văzu o ființă umană care îl privea. Văzu o fată slăbuță într-un oraș nou și la o școală nouă. O fată care iubea un câțel mic și prost și își dorea lucruri de la Forever 21 pe care nu și le putea permite. O fată care intra la Ryman's după niște mape, fără să-l vadă pe băiatul ciudat care pierdea vremea afară.

Își trase pantalonii la loc și închise imaginea, simțind cum undele de șoc ale unui lucru nou și extraordinar îi ricoșează în cap.

24

24 februarie

Tom Fitzwilliam se întorsese. Joey auzise un scuter care urca în goană dealul, se uită de la fereastra ei de la etaj și văzu un curier de la Deliveroo care își scoase casca și se întinse după rucsacul așezat în spatele motoretei. Îl urmărise cum duce sacoșa la casa familiei Fitzwilliam, apoi îl văzu pe Tom cum apare într-un pulover moale de culoare gri și blugi, ia mâncarea de la curier, îi dă un bacșiș și închide ușa la loc.

Inima i-o luă la galop și simți un amestec înfiorător de greață și entuziasm. Toată săptămâna simțise o gălmă în stomac la gândul că îl va vedea din nou. Gâlma crescuse și crescuse pe măsură ce săptămâna înainta. Miercuri trecuse pe lângă soția lui în sat. Joey se uitase lung la ea, de parcă ar fi fost cineva întrupat dintr-un vis. Soția o văzuse că se zgâiește, dar nu reacționase, doar izbutise să-i arunce un zâmbet mărunț și își văzu de drum. Tom nu-i povestise despre ce se întâmplase la Weaver's Arms, era clar. Însă gâlma tot era acolo, un nod dur de groază și anxietate.

Mașina lui rămăsese în același loc de parcare toată săptămâna și în cele din urmă Joey ajunsese la concluzia că trebuie să fi plecat undeva cu serviciul.

Iar acum era acasă, la doar două case distanță de ea.

Voia să fugă, să nu fie aici. Îi dădu un mesaj lui Alfie:

„Unde ești?”

„Tocmai am ajuns la lucru.”

„Poți să tragi chiulul?”

„Nu se poate. Nu suntem destui.”

„Pot să vin să stau la bar?”

„Sigur, iubi.“

Aruncă pe ea un pulover negru cu umerii goi și niște cercei rotunzi, uriași, din aur, se dădu cu ruj roșu, își puse cizmele roșii de piele întoarsă și ieși în stația de autobuz, cu inima bubuindu-i sub coaste. În timp ce stătea și aștepta autobuzul, ridică privirea spre casele colorate. Văzu strălucirea caleidoscopică și pestriță a ferestrei cu vitralii din casa fratelui ei, iar două case mai încolo, văzu lumina aurie delicată a becurilor aprinse în casa lui Tom. La ultimul etaj al casei, o siluetă se mișcă la fereastră. Surprinse strălucirea unui obiect în mâna siluetei. O clipă se gândi că s-ar putea să fie Tom, dar când aceasta se apropie de geam, văzu că e cineva mult mai mic, ori soția, ori copilul. I se tăie răsuflarea. Apoi auzi o voce din spatele ei, o voce de femeie, care spunea:

– Te văd. *Te văd acolo sus!*

Joey tresări și se întoarse. În spatele ei era o femeie mărunță, drăguță și cu osatura delicată, la vreo patruzeci și ceva de ani. Privi din nou spre fereastră și văzu cum silueta de la ultimul etaj al casei lui Tom ridică încet degetul mijlociu și-l lasă așa o clipă, după care se îndepărtează din nou de fereastră.

– L-ați văzut? întrebă femeia, apropiindu-se de Joey. Acolo sus?

Joey încuviință din cap. Era ceva alarmant la femeia asta, o intensitate întunecată în ochii ei, în limbajul corpului. Nu era o persoană cu care să ai de-a face pe întuneric.

– E mereu acolo sus, zise femeia. Mereu face poze și se uită cu binoclul. E doar un copil, știți, un adolescent. Lucrează pentru tatăl lui.

Joey dădu iar din cap, politicos, nevrând să alimenteze convingerea femeii că ar avea chef de conversație.

– Îl cunoașteți pe tatăl lui? zise femeia. Directorul?

– Nu, spuse ea. Nu chiar.

– Dar nu v-a adus acasă cu taxiul săptămâna trecută?

– Poftim?

– V-am văzut, vineri seară, săptămâna trecută. V-a adus acasă și v-a condus până la ușa casei.

Dintr-odată îi pică fisa. Asta era femeia, cea care se ascundea în tufe în seara aceea.

– A pus să fiu hărțuită, continuă femeia. L-a pus pe băiatul lui să-mi facă poze. Și flică-mii. Femeia își duse o mână subțire la gât și oftă. El e principalul. Mai sunt cel puțin o duzină. Dar el e principalul. Primul. E din cauza a ceea ce am văzut. Eu și familia mea. Cu ani în urmă. Am văzut cum l-a atacat o femeie și el a încercat să bage totul sub preș, a încercat să spună că era nebună. Dar știți cum se zice: nu iese fum fără foc. De ce ar veni o femeie să te atace la întâmplare în mijlocul parcului Lake District dacă n-ai făcut nimic rău? Hm?

Joey se uită disperată pe stradă, rugându-se în sinea ei să apară autobuzul și s-o salveze de această întâlnire tulburătoare.

– Toată lumea crede că e un fel de zeu. Mi se face greață. Dacă ar ști lumea, dacă ar ști lumea cum sunt cu adevărat el și băiatul ăla al lui!

Silueta din geamul casei galbene dispăruse acum și femeia ciudată începu să se retragă.

– Să nu vă implicați, atâta tot. Țineți-vă departe de el. Sau o să ajungeți ca mine – torturată. Complet torturată.

25

– Mamă?

Jenna auzise sunetul uşii de la intrare.

– Da!

Jenna coborî la jumătatea scărilor şi aruncă o privire în hol.

– Mamă, unde ai fost?

– Băiatul ăla e iar acolo, sus. La geamul lui. Şi mi-a arătat degetul mijlociu.

– Nu-l învinovăţesc, mamă. Probabil s-a săturat să te uiţi tot timpul în sus, la el.

Jenna era acasă de două ore şi deja îi era dor de camera mare şi însorită din Sevilla, de cinele târzii din restaurante zgomotoase, de fascinantul prăjitor de pâine cu bandă din sala de mese, de libertatea de a nu i se spune constant că e hărţuită, şi jucată pe degete, şi persecutată.

– Era şi ea acolo. În staţia de autobuz. Femeia pe care a adus-o Tom Fitzwilliam cu taxiul săptămâna trecută. Am vorbit cu ea. Susţine că nu ştie nimic despre el. Dar eu cred că minte.

– O, Doamne, mamă, spune-mi că n-ai stat de vorbă cu străini despre toate astea. Te rog să-mi spui că n-ai făcut asta.

Asta era o noutate. Încă un pas pe drumul către nebunie.

– Păi, n-aş spune că e o străină. E o localnică. Localnicii stau de vorbă unii cu alţii.

– Şi ea ce a zis? Localnica asta?

Mama ei ridică din umeri.

– Nu mare lucru. Şi apoi a venit autobuzul.

– O, Doamne! Jenna se așeză greoi pe scări şi îşi dădu părul de pe faţă. Mamă. Trebuie să încetezi să mai ieşi şi să faci toate chestiile astea. Începi să fii la fel de rea ca oamenii ăştia despre care zici că te hărţuiesc. Gândeşte-te un pic, gândeşte-te un minut

cum ar fi să greșești; cum ar fi ca domnul Fitzwilliam să nu fie un om rău, ca băiatul lui să nu îți facă poze, ca toate astea să fie doar în mintea ta; cum crezi că se simt oamenii ăștia? Știind că ești acolo, pândindu-i, stând de vorbă cu vecinii lor. Îi faci să se simtă la fel de prost cum te fac ei pe tine. Nu ți se pare greșit?

Mama ei își dădu ochii peste cap.

– Când ai de gând să te trezești, Jenna? Să te trezești și să vezi adevărul? Știu că nu are nici un sens. Dar e adevărat și se întâmplă. În fiecare minut din fiecare zi. Și nu sunt singura. Se întâmplă la sute de oameni. Trei de care știu eu numai în zona orașului Bristol. Toți hărțuiți. Toți pândiți și persecutați. E o năpastă îngrozitoare, îngrozitoare, Jenna, dar nimeni nu vrea să vorbească despre asta. Și oamenii precum Tom Fitzwilliam pot să se împăuneze cu mașinile lor mari și strălucitoare, fără nici o grijă, în timp ce toată lumea îi crede buricul pământului.

Jenna inspiră încet. Se gândi la Bess stând pe palier cu directorul lor în toiul nopții, la vizitele nepotrivite, cu un ușor subînțeles, în camera lor, la cureaua de ceas cu dungi roșii și galbene.

– Mai povestește-mi o dată, zise ea, despre Lake District. Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat de fapt.

Mama ei se așeză cu câteva trepte mai jos de Jenna, își puse mâinile pe picioarele încălțate în șosete ale acesteia și începu să-i maseze degetele, cu gândul aiurea.

– Păi, eram în a treia zi, fierbeai de cald ce era, erau treizeci și două de grade sau vreo nebunie de genul ăsta, prea cald ca să te plimbi sau să mergi cu bicicleta. Așa că ne-am rezervat un tur cu autocarul cu aer condiționat în jurul lacurilor. Și în autocar era o familie. El – făcu un gest larg în direcția cartierului Melville Heights –, cu soția și băiatul lui. Și i-am remarcat pentru că mi s-a părut un pic cu nasul pe sus, înțelegi? De parcă era cumva sub demnitatea lui să meargă în excursie cu autocarul. Și am remarcat că soția și băiatul păreau cumva

fascinați de el, de parcă era tot ce contează pe lume. De fiecare dată când coboram din autocar îl așteptau să-i conducă. Am simțit, nu știu, că e ceva *aiurea* la ei. Apoi, la prima oprire după prânz – la Buttermere, am impresia –, tocmai se întorcea în autocar, când, brusc, a apărut o femeie cu părul negru, la vreo cincizeci de ani. Purta un maiou negru și lănțișoare de aur și era destul de atrăgătoare, destul de elegantă, dar avea fața schimonosită de furie și s-a năpustit cumva asupra lui, l-a izbit de marginea autocarului și îi zbiera în față: „Nenorocitul dracului, uită-te la tine! Uită-te la tine! Cum poți să trăiești cu ce-ai făcut? Cum poți să trăiești cu ce-ai făcut?” Și tot zicea ceva despre „viva”. Mai ții minte? „Viva” în sus, „viva” în jos. Nu-mi amintesc exact. Îmi aduc aminte că îi dădea cu pumnii în piept iar și iar. Apoi a trecut alt autocar și ne-a blocat priveliștea și când a dispărut autocarul, dispăruse și ea, iar el își îndrepta hainele și arăta foarte umilit. Încerca să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Când ne-am întors în autocar am trecut pe lângă el și am spus: „Sunteți în regulă?” Și s-a uitat la mine de parcă nu i-a mai vorbit niciodată o ființă umană și a dat din cap, așa – dădu brusc din cap – și privirea pe care mi-a aruncat-o... Se cutremură. M-a spintecat ca un cuțit. Și asta a fost tot. Asta a fost clipa. Clipa care a schimbat totul. Eu l-am văzut și el m-a văzut, și din cine știe ce motiv, a hotărât să înceapă toată chestia asta, a hotărât să facă din mine victima lui.

– A fost în excursie cu noi. A venit la Sevilla, spuse Jenna, știind chiar în timp ce spunea asta că nu trebuia să spună așa ceva.

– Tom Fitzwilliam?

– Da. Profesorul de spaniolă n-a putut să vină fiindcă soția lui a intrat în travaliu mai devreme. Așa că în locul lui a venit domnul Fitzwilliam.

Mama ei încetă să-i mai maseze degetele de la picioare și se holbă la ea.

– A stat la hotel cu voi?

– Da.

– Și – mama ei îi lăasă jos piciorul și își duse mâna la piept – a fost cu voi acolo toată săptămâna?

– Aha.

– Doamne! Mama ei își îndreptă privirea spre podea, de parcă acolo ar fi putut găsi răspunsul corect. Ridică din nou ochii la ea. Ești OK?

– Sigur că sunt OK. E doar un bărbat.

– Și a... a spus ceva despre mine? Despre noi? Despre lacuri?

– Sigur că nu! Mamă! Recunosc, e același bărbat ca ăla de la Lake District, ai dreptate. A fost acolo, în excursia cu autocarul, s-a întâmplat ceva ciudat, nu avem idee ce, dar n-a avut nici o legătură cu noi, iar acum locuiește peste drum și totul e o coincidență. Asta e tot.

Mama ei scutură din cap.

– Nu, spuse ea. Nu este absolut *nici o* coincidență. Iar faptul că nu vezi asta când e atât de incredibil de clar mă sperie, Jenna. Promite-mi că o să stai departe de el. Te rog.

Jenna oftă și se ridică în picioare.

– Mă duc să desfac bagajul, zise ea.

– Stai departe de el, strigă mama ei după ea, sau te mut de la școala aia.

Mâncară pizza în fața televizorului. Tata se întorsese în locul lui obișnuit de lângă mama, pe canapea, iar Freddie era din nou retrogradat în fotoliu. O văzu pe mama lui cum întoarce capul câteva grade din când în când, de parcă voia să verifice dacă tata mai era acolo.

În cameră era o încărcătură electrică, de parcă fiecare avea câte un secret prea mare ca să fie ascuns în întregime. Freddie îi aruncă o privire furișă tatălui său. Când avea să se întâmple? Când avea să-l ia deoparte și să-l informeze în șoaptă că *el* a fost cel care s-a autentificat în contul secret al lui Freddie și a văzut fotografiile lui și că știe exact ce face, și ce are de gând să facă în privința asta?

– Ai avut o săptămână bună? îl întreabă tatăl lui într-un fel care putea fi încărcat cu înțelesuri ascunse („Săptămâna ta a fost afectată nefavorabil de faptul că ți-am accesat ilegal fișierele și am descoperit grămezile de poze cu școlărițe?”) sau nimic mai mult decât o întrebare degajată după săptămâna lui.

– N-a fost rea, răspunse Freddie. Destul de plictisitoare. Cum a fost în Spania?

– Păi, mersi de întrebare. Tatăl lui îi aruncă un zâmbet sec și ridică dintr-o sprânceană. A fost superb. Copii minunați, profesori minunați, am învățat multe, ne-am distrat mult. De neuitat, cred că nu exagerez când spun asta.

Mama lui Freddie îi aruncă o privire tatălui său.

– Ce face copilul?

– Cop...? A, copilul? Se pare că face foarte bine. Încă sunt la terapie intensivă. Dar se pare că au trecut de ce e mai rău.

– E băiat sau fată?

– E fată, așa cred. Dar te rog să nu mă întrebi cum o cheamă sau cât cântărește pentru că n-am absolut nici cea mai mică idee.

Tatăl lui zâmbi și strânse în mână genunchiul mamei. Gestul păru o completare bizară și, pentru o clipă, Freddie simți că nici el, nici mama lui nu credeau de fapt în existența acestui copil născut prematur. Un moment, aerul deja încărcat se umplu cu particule minuscule dintr-o altă substanță, un fel de scepticism neliniștit.

Mai bine de un an, de la sosirea lor în Melville, lucrurile fuseseră în echilibru. Mai bine de un an nu existaseră tăceri lungi de o săptămână, zgomote ciudate din camera părinților lui, senzația că se întâmplă ceva în căsnicia lor la care el nu are acces, dar care s-ar putea să caște o gaură în întreaga lui existență. Melville fusese o mișcare bună; lucrurile mergeau bine în Melville.

După cină se întoarse în camera lui. O vreme răsfoi pozele cu Romola Brook pe ecranul computerului. Observă lucruri la ea și le strânse în sertarele minții ca pe niște amintiri. Șuvița de păr cea mai apropiată de chipul ei, care era cu două tonuri mai deschisă decât restul. Labele picioarelor mari, surprinzător de drăgălașe. Cerceii neasortați: un bumb auriu în urechea stângă, un diamant în dreapta. Dunga de ojă neagră veche pe o unghie roasă. Ceva mâzgălit pe dosul palmei, pe care nu-l putu citi nici măcar când mări imaginea la puterea n.

În fotografia în care se apleca să-și salute cățelul mic în holul casei, mări porțiunea din imagine cu mâna ei făcută căuș sub bărbia cățelului, nasul ei aproape de botul cățelului, tandrețea momentului. Mări și mai mult fundalul, încercând să-și facă o idee despre casa ei, despre cum trăia, despre cine ar putea să fie.

Apoi, înainte să se poată întreba ce naiba crede că face, deschise un browser, merse pe site-ul Forever 21 și comandă fusta din piele întoarsă de culoarea scorțișoarei.

PARTEA A III-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Deci, doamnă Mullen, trecem mai departe. Am discutat cu angajatoarea dumneavoastră, doamna Dawn Pettifer.

JM: Da?

POLIȚIA: A venit aici din proprie inițiativă în dimineața asta, ca să ne spună că își amintește o conversație recentă cu dumneavoastră în care aparent i-ați spus că obsesia dumneavoastră față de Tom Fitzwilliam „vă înnebunește“. Este corect?

JM: Nu. Nu, nu e adevărat.

POLIȚIA: Deci doamna Pettifer minte?

JM: Nu, nu minte, nu tocmai. E posibil să fi spus că am o pasiune pentru el. E posibil să fi spus că sunt preocupată de el. Dar nu am spus niciodată că mă înnebunește.

POLIȚIA: Dumneaei susține că erați „agitată“ când ați plecat de la muncă aseară.

JM: Păi, da, probabil că eram. Urma să mă întâlnesc cu un bărbat căsătorit într-o cameră de hotel. Eram extrem de neliniștită.

POLIȚIA: OK. Mai departe. Voiam să discutăm cu dumneavoastră despre acest obiect. Pentru înregistrare, ne referim la articolul cu numărul 4 501. Un ciucure de piele întoarsă roșie. Recunoașteți acest ciucure, doamnă Mullen?

JM: Păi, da, oarecum. Adică seamănă cu ciucurii de la cizmele mele. Și unul mi-a căzut.

POLIȚIA: V-a căzut? Când, mai exact?

JM: Doamne! Nu știu. Era acolo și apoi n-a mai fost. Putea să se fi întâmplat oricând.

POLIȚIA: Ei bine, acesta a fost găsit, doamnă Mullen, la locul crimei, foarte aproape de cadavrul victimei. Aveți vreo explicație posibilă pentru acest lucru?

JM: Nu, adică, sigur că nu. Atunci nu are cum să fie de la cizma mea. Pentru că eu nu am fost acolo. Așa că probabil e de la cizma altcuiva.

POLIȚIA: Am cercetat foarte amănunțit locuința victimei, căutând vreun obiect de la care e posibil să fi căzut acest ciucure, și nu există absolut nimic nici măcar vag asemănător.

Așadar, puteți explica prezența lui acolo, doamnă Mullen, într-o baltă de sânge la locul unei crime odioase?

JM: Nu! Sigur că nu pot. Este... e o nebunie. Adică, probabil că l-a pus cineva acolo.

POLIȚIA: Așa credeți? De exemplu, cine?

JM: Păi, nu știu. Nu știu cine să-l fi pus acolo. Dar nu am fost eu.

II

7 martie

Joey crezuse că va fi în siguranță în sat în miezul zilei. Se gândise că Tom Fitzwilliam trebuie să fie la școală. Dar iată-l cum se îndreaptă spre ea într-un costum închis la culoare și pantofi de piele, cu geanta atârnată în diagonală peste piept. Dacă s-ar mișca acum, n-ar vedea-o. Dar nu reuși să se miște. Simți cum sângele îi urcă de la inimă la gât și apoi la față și, pentru o clipă, respiră atât de iute și de puternic încât o luă cu amețeală.

Era în fața curățătoriei. Putea să intre la curățătorie. Dar nu avea nimic de lăsat și nimic de ridicat, iar magazinul era gol și bărbatul care lucra acolo stătea degeaba și părea plictisit. În timp ce cugeta la ce să facă, își dădu seama că e prea târziu. Tom o văzuse.

Văzu cum expresia lui se schimbă dintr-o neconștientizare goală într-o conștientizare incomodă în doar o secundă. Încercă să facă ceva cu propriile-i trăsături ca să amelioreze situația, dar eșuă lamentabil. Apoi se întâmplă ceva extraordinar: Tom Fitzwilliam zâmbi.

– Josephine! spuse el, amintindu-i lui Joey de jalnicele ei încercări de a părea sofisticată la beție. Ce mai faci tu?

O spuse cu accent pe *tu*, ceea ce sugera un interes autentic față de starea ei de bine, nu pe *faci*, ceea ce ar fi sugerat preocupare sau compasiune: *Ce mai faci tu după ultima dată când te-am văzut și mi-ai pus mâna între picioare în fața unui pub și a trebuit să te duc acasă beată ca vai de tine cu taxiul?*

– Ah, bună, răspunse ea, reușind să pară vag degajată. Bine, mulțumesc. Bine. Și îmi... Doamne! Îmi pare tare rău.

El ridicase o mână înainte ca ea să ajungă măcar la a doua silabă a cuvântului.

– Te rog, spuse el. Cu toții am trecut prin asta.

– Păi, presupun că tu, nu.

– Cu toții am trecut prin asta, repetă el cu un zâmbet blând.

– În fine, îți mulțumesc tare mult că m-ai condus acasă. Ți-aș fi mulțumit mai demult, dar mi-a fost prea rușine. De fapt, m-am gândit să plec din țară.

El râse.

– O, nu, te rog să nu faci asta! Abia te-ai întors.

Deci își amintea o parte din conversația lor. Joey zâmbi.

– Și se pare că va trebui să mai rămâi în țară cel puțin două săptămâni, de vreme ce soțul tău e gata să se apuce de renovat la noi în casă, nu-i așa?

– Ah, da. Așa e. Săptămâna viitoare, cred.

– Așa mi s-a spus. E proiectul soției.

– Dar casa ta?

Îi aruncă o privire amuzată, care parcă îi spunea să nu-și trateze nevasta de sus.

El îi aruncă o privire care spunea că l-a prins, apoi zise:

– Da. E casa mea. Mă rog, casa mea închiriată. Casa mea e de fapt în Kent. Dar nu reușim să locuim acolo.

– Din cauza carierei tale?

– Da, din cauza carierei mele.

Conversația se opri o clipă și Joey se uită în pământ, așteptând ca Tom să-i spună că e în drum spre undeva, că se grăbește, că *ar trebui să plece*. În schimb, îi zise:

– Știi, chiar mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine la concert. Nu am prea des ocazia să-mi cunosc vecinii. Ar trebui să mai facem ceva. Poate că tu și soțul tău ați putea veni la masă într-o seară? Și fratele tău cu soția lui?

– Da, da, ar fi minunat, spuse ea, dând din cap puțin cam tare. Poate după ce Alfie termină de renovat.

– Da! răspunse el, aparent încântat. Da. Ca un fel de mică petrecere de casă nouă. O să vorbesc cu

Nicola. Să văd ce părere are. Nu gătește cine știe ce, dar...

Ea îi aruncă încă o privire de avertizare.

– Dar tu știi să gătești, nu?

El tresări, surprins din nou.

– Nu. Nici eu nu sunt cine știe ce bucătar. Scuze, continuă el. Sunt cam nepriceput. Am crescut în anii șaptezeci, încă mi se pare că deșteptătoarele cu radio sunt un fel de minune. Trebuie să-mi dau silința mai mult.

Joey zâmbi.

– Ei bine, spuse ea, ne mai vedem, presupun.

– Da, zise el, zâmbind la rândul său. Mi-ar face plăcere.

– Și, din nou, spuse ea, legat de seara aceea. Îmi pare tare rău.

El își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și se legănă ușor pe călcâie, apoi o măsură cu privirea.

– Te rog să nu-ți ceri scuze. Nu poți să-ți închipui cât de flatat m-am simțit. Nu poți să-ți închipui cât de mult... Zâmbi plin de regret. În fine. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Ai grijă de tine, Josephine, și ne vedem curând, sper.

– Da, zise ea. Pe curând!

Rămase acolo o clipă după ce el plecă. Nodul de neliniște pe care-l avea înăuntrul ei se dizolvase, se transformase în ceva cald și auriu. Tom Fitzwilliam era flatat că ea practic îl molestase sexual. Lui Tom Fitzwilliam îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea. Lui Tom Fitzwilliam îi plăcea de ea și voia să o cunoască mai bine. Se întoarse și surprinse privirea bărbatului de la recepția curățătoriei. Acesta părea uimit că fusese prins uitându-se la ea.

Îi făcu cu mâna, iar el făcu încet cu mâna la rândul lui, amețit, încântat.

8 martie

Jenna lua prânzul în ziua următoare, când o văzu pe domnișoara Farooqi cum se apropie de ea în clasă.

– Jenna, spuse ea, când termini, domnul Fitzwilliam te așteaptă în birou.

În timp ce femeia traversă la loc clasa până la ușă, pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, urmată de o cacofonie de zgomote ca la grădina zoologică. Bess îi aruncă o privire, un amestec de uimire și groază.

– O, Doamne, șopti ea.

Jenna își termină batonul de ciocolată dietetică, aruncă la coș ambalajul și restul prânzului la pachet și porni încet pe coridor spre încăperile în care lucrau domnul Fitzwilliam, cei doi adjuncți ai săi și secretara lor.

Aici mirosea altfel, departe de izul de sos de carne din cantină și de duhoarea echipamentelor de sport nespălate. Aici mirosea a flori proaspete și a hârtie uscată. Trase cu ochiul pe după ușă în biroul domnișoarei Farooqi. Femeia desfăcea Țipla de pe o salată gata pregătită.

– Poți să intri direct, spuse ea, scoțând ambalajul de pe o furculiță de plastic. Te așteaptă.

Jenna încuviință și dădu colțul spre biroul din capăt. Aici era locul domnului Fitzwilliam: de două ori mai lat decât celelalte birouri, cu ferestre care dădeau direct spre intrarea din față și parcare, cu ferestre lungi și înalte, cât toată lățimea peretelui din spate. Domnul Fitzwilliam stătea nu la biroul său din centrul încăperii, ci la o măsuță din stânga, în jurul căreia erau adunate patru scaune moi, de culoare roșu-închis. Pe spătarul scaunului său era un pulover subțire; părul îi era ciufulit și zbârlit de

parcă tocmai și-ar fi scos puloverul cu un minut în urmă.

– Jenna, spuse el amabil, îmi pare tare rău să te iau din pauza de prânz. N-o să te rețin mult, promit. Poftim, ia un loc.

Trase unul dintre scaunele moi, roșii, de lângă masă, iar ea se așeză.

– Cum te simți azi?

Spuse acest lucru în stilul acela degajat și neatent pe care-l adoptă uneori adulții când vorbesc cu copiii. Fără să caute răspunsuri adevărate. Doar rostind niște cuvinte.

– Bine, zise ea, apoi își drese glasul.

– N-ai de ce să fii neliniștită, zise el, aplecându-se ușor către ea și intensificând contactul vizual. Doar că... uite. E ceva ce îmi stă puțin pe creier. Și voiam să te întreb ce părere ai. Înainte să duc lucrurile mai departe.

Pulsul Jennei se dublă.

– Locuiești în sat, nu-i așa? Chiar lângă hotel?

Ea încuviință din cap.

– Cu mama ta?

Dădu iar din cap.

Domnul Fitzwilliam oftă și își împreună degetele la vârfuri. O măsură pe Jenna de sus până jos și ea simți cum o străbate un fior pe întreaga suprafață a pielii. Văzu acolo, în privirea lui neclintită, o urmă de ceva rece și orbitor ca razele soarelui ricoșând pe gheață. Ochii îi căzură pe cureaua de material roșu și galben a ceasului directorului.

– Și fratele tău locuiește cu tatăl vostru? Pe coastă?

– Da.

Încercă să ridice privirea ca s-o întâlnească pe a lui, dar simți cum îi e atrasă în jos de propriul disconfort. Se zgâi la mâinile adunate în poală, la unghiile ei, la nuanța deschisă de roz-somon în care le vopsise cu două seri în urmă.

Îl auzi pe domnul Fitzwilliam trăgând aer în piept și îl simți cum se apleacă puțin mai aproape de ea.

– Soția mea pare să creadă că mama ta ne urmărește.

Ea îi aruncă o privire și văzu începutul unui zâmbet ironic.

– Ah, spuse ea. Aha.

– Sigur, se poate ca soția mea s-o fi luat razna. Se întâmplă să fle un pic excentrică. Dar vorbind la modul general, nu inventează lucruri. Așa că m-am gândit, poate nechibzuit, să te întreb ce părere ai, să văd dacă știi ceva. Dacă ai alte informații.

– Ce v-a spus? întrebă ea, încet. Soția dumneavoastră?

– A spus... Făcu o pauză, lăsând să se coaguleze enormitatea a ceea ce urma să spună. Că a văzut-o pe mama ta în fața casei noastre, făcând poze, și că mama ta o urmărește deseori prin sat. Și că odată a alergat la un metru și ceva în spatele ei în timp ce ieșise la jogging. În papuci. Toată treaba asta e puțin... făcu din nou o pauză. Tulburătoare.

Jenna își încleștă degetele în mânecile puloverului, apoi le descleștă. Nu știa cum să reacționeze.

– Se întâmplă ceva acasă, Jenna? Ceva ce ar fi de folos să știm? Ceva ce ar putea să te perturbe din învățat?

Jenna scutură din cap. Nu voia să fie dusă să stea cu tatăl ei. Nu voia să meargă la altă școală. Voia să stea aici până după examene. Mai avea doar două semestre. Avea nevoie ca totul să rămână pe linia de plutire până atunci.

– Doar că..., începu ea. Crede că vă cunoaște. Atâta tot. Sunt sigură că nu vă urmărește intenționat. Doar că, știți, încercă să-și dea seama dacă sunteți cine crede că sunteți.

Sunetul țipetelor unor fete surescitabile se înalță din spatele școlii ca niște duhuri îndepărtate. Domnul Fitzwilliam miji ochii către Jenna, apoi se îndreptă pe scaun, cu mâna pe cravată.

– Aha, spuse el, păi, asta s-ar putea să aibă sens. Ai idee de unde crede că ne cunoaște?

Ea ridică din umeri.

– Dintr-o vacanță, cred.

– Aha, spuse el. Ai idee de unde anume?

Ridică iar din umeri.

– Nu știu exact, spuse ea. A fost acum câțiva ani.
– Și recunoaște des alți oameni? Când sunteți în oraș?

– Nu chiar, zise ea. Nu.

– Pentru că – domnul Fitzwilliam își schimbă iar poziția, astfel încât acum era îndoit de la mijloc, cu fața nu mai departe de treizeci de centimetri de fața ei – un lucru interesant e că dacă ți se pare că recunoști des oamenii pe stradă, acesta poate uneori să fie un simptom al unor probleme de sănătate mintală. Schizofrenie, de exemplu?

Jenna dădu din cap aprobator. Simțea un miros dulce în răsuflarea lui, ceva zaharos, cu aromă de malt.

– Nu cred că are asta, zise ea.

El se retrase și zâmbi. Jenna își îngădui să respire adânc.

– Nu. Își împinse cravata la loc. Nu. Presupun că nu. Dar e posibil să fie altceva? Poate? Pentru că majoritatea oamenilor, dacă ar crede că recunosc pe cineva dintr-o vacanță, probabil ar spune ceva? Nu... – scoase un hohot de râs ironic – nu i-ar urmări peste tot, nu?

– Nu prea știu ce să spun, zise Jenna.

El oftă.

– Păi, poate ai putea să discuți cu mama ta când ajungi acasă? Să-i spui să vină să stăm de vorbă, data viitoare când mă vede pe mine sau pe soția mea? Să ne salute. Poate că putem să ne dăm seama de unde ne cunoaștem? Da?

Zâmbi călduros, iar ochii lui ca niște raze laser se înmuiară.

– Da.

Jenna încuviință cu înflăcărare, simțind sfârșitul conversației.

– Bun. Și ține minte, aici ai prieteni buni. Nu doar pe mine și pe restul profesorilor, ci și pe colegii tăi – Bess, de exemplu. Oameni care țin la tine cu adevărat. Să nu simți niciodată că nu poți sta de vorbă despre anumite lucruri. Pentru că poți, să știi. OK?

– OK.

Dădu din nou din cap și începu să se ridice din scaunul moale.

Simți atingerea mâinii domnului Fitzwilliam pe mâneca ei și o străbătu un fior rece ca gheața, dar fierbinte în același timp. Trase brațul și acoperi locul acela cu mâna.

– Mulțumesc, spuse ea. La revedere!

– La revedere, Jenna! Ținem legătura.

Bess fugi s-o prindă din urmă la sfârșitul orelor. O clipă, Jenna fu tentată să o trateze cu răceală, dar știa că ar fi inutil. Bess nu avea căile neuronale necesare pentru a intui lucruri precum tratatul cu răceală.

– Deci, zise ea, prinzând-o din urmă când se apropiară de porți. Ce naiba? Zi-mi!

– Nimic, spuse ea. N-a fost nimic.

– N-are cum să fi fost nimic, zise ea. Nu te cheamă în biroul directorului în mijlocul prânzului pentru nimic. Deci?

– Of, capitulă Jenna. Soția lui i-a spus că a văzut-o pe mama când îi urmărea. M-a întrebat niște chestii legate de asta, atât.

– Ah.

Bess trase brusc aer în piept și rămase cu un pas în urma ei, după care o prinse din nou din urmă.

– Tu i-ai spus, nu-i așa? întreabă Jenna, oprindu-se și întorcându-se cu fața către prietena ei. Mi-am dat seama că știe ceva. I-ai spus despre mama.

– Nu! Nu i-am zis. Jur! Doar că... m-a întrebat dacă știi cum arată mama ta. Atâta tot.

– Despre asta vorbeați pe palierul din hotel în toiul nopții?

Bess încuviință din cap, neliniștită.

– Dar n-a fost așa cum crezi! A întrebat doar: „Cum arată mama Jennei?” și eu i-am zis și el a dat din cap și asta a fost tot.

– Dar n-ai vrut să știi de ce întreabă? Adică... Nu se poate să fi fost doar atât. Gen nici un context, nimic. Trebuie să mai fi întrebat și altceva.

Bess ridică din umeri.

– A întrebat dacă e bine. A întrebat dacă tu ești bine. Am zis...

Jenna trase aer în piept.

– Am zis că mama ta are niște probleme, dar că nu e treaba mea să vorbesc cu el despre ele și că dacă vrea să știe, să stea de vorbă cu tine. Ridică încăpățânată din bărbie. Așa că...

– Ce căcat, Bess. *Căcat!*

– Ce? N-a fost nimic! N-am zis nimic. Îți jur.

– Ai zis totuși destul, nu? Destul cât să pună întrebări. Destul cât să implice și alți oameni. Iar acum totul o să se ducă dracului!

– Doamne, Jen, deja e ca dracu'! Nu văd cum ar putea fi mai rău! Știi că toată lumea din sat începe să vorbească despre mama ta? Mama mi-a zis că în timp ce noi eram în Sevilla, mama ta era pe strada principală tot timpul și vorbea cu oamenii și se purta foarte ciudat. Poate că e un lucru *bun* dacă domnul Fitzwilliam vrea să te ajute. Poate ar trebui să-l lași.

Fusta din piele întoarsă de culoarea scorțișoarei sosi luni.

– Ce-i asta, puiule? întrebese mama lui, întinzându-i pachetul distrasă. Forever 21. Astea nu-s haine de fete?

– E o chestie, spusese el, luându-i pachetul. Costum. Pentru un proiect.

– Puteam să ți-l comand eu, zisese ea. N-ai de ce să plătești din banii tăi pentru lucruri care îți trebuie la școală.

– Știu. Dar nu erai aici și aveam nevoie.

Mama lui se întoarse să-și ia poșeta și scoase portofelul.

– Poftim, zisese ea, luând o hârtie de douăzeci. Cât a fost?

Nu vrusese să o plătească ea, ci să fie de la el.

– Ieftină, spusese el, patru lire. Ceva de genul ăsta. Nu-ți face griji.

– Nu, spusese ea, mutându-și degetele în secțiunea pentru monede. Nu. Insist. Poftim.

Îi dăduse două monede de două lire. El le luase.

– Mersi, mamă.

În camera lui, desfăcu pachetul. Fusta arăta dezamăgitor de ieftin în punga foșnitoare de plastic, însă după ce o scoase și o împături din nou și o înveli într-o hârtie argintie pe care o găsisese în punga cu decorațiuni de Crăciun de sub scări, arăta bine.

Miercuri o luă în rucsac la școală, împăturită, într-un plic galben. Prins de pachet era un bilețel pe care scria: „De la un admirator“. De fiecare dată când băga mâna în rucsac, simțea contururile obiectului ca pe un secret șoptit la ureche. Plecă urgent de la școală la patru după-amiaza, țășni pe coridoare și dădu buzna afară pe ușa din față, cu privirea drept înainte. Merse nefiresc de repede spre

oraș, aruncând câte o privire peste umăr din când în când, să vadă vreo fărâmbă din sacoul albastru-regal. Când ajunse la casa Romolei, transpira și avea răsufierea tăiată. Auzi chițăitul ascuțit al câinelui chihuahua când se apropie de ușa din față. Împinse repede pachetul în cutia de scrisori, fără să aștepte să vadă dacă e cineva acasă.

Trecu pe lângă Romola, care se îndrepta spre casă, câteva momente mai târziu. Părul ei era împletit în două cozi complicate care păreau țesute direct în scalp. Văzu cum privirea ei îi reperează ecusonul de pe sacou, după care se oprește din nou pe trotuar, privind la propriile tălpi uriașe. Nu se uită la el. Nu îl observă. Trecu pe lângă el ca un val de tristețe neobișnuită și frumusețe mistuitoare. Freddie simți cum i se învâрте capul și o clipă uită cum să meargă. După câțiva pași se opri și se întoarse. O văzu pe Romola din spate, îi urmări mersul ciudat, cozile împletite, splendoarea, cum dispar din câmpul lui vizual.

Auzi fără să vrea o conversație dintre mama și tatăl lui în dimineața următoare. Erau în bucătărie. De afară auzea cum sertarele culisează și se izbesc, tacâmurile zornăie, farfuriile din mașina de spălat vase sunt stivuite una peste alta, iar știrile de la BBC bâzâie grav în fundal.

– Am vorbit ieri cu fata, îl auzi pe tatăl lui. Cu fiica ei.

– Ah, da.

– I-am spus ce mi-ai zis.

Freddie auzi cum stivuitul farfuriilor se oprește brusc, apoi vocea mamei sale.

– Da?

– Spune că aparent mama ei crede că ne cunoaște. Că ne-au întâlnit în vacanță acum câțiva ani.

– Aha. Freddie auzi o ușă de dulap cum se deschide, apoi se închide cu zgomot. Și așa e?

Tăcere din nou.

– Nu părea să știe. Era vagă. Habar n-avea unde să fi fost vacanța aceea.

– Păi, nu e ca și cum ar fi prea multe din care să alegi. Nu e ca și cum chiar am fi fost în vacanțe în ultimii ani. În afară de lacuri, atunci, și câteva nopți acasă la mama ta. Iar eu sigur nu o recunosc.

Freddie trase aer în piept. Detesta să se gândească la vacanța din Lake District. Fusese cea mai, cea mai, cea mai proastă vacanță. Tatăl lui ura vacanțele și le arătase de la bun început că nu vrea să fie acolo și că le poartă pică amândurora că l-au convins să meargă. Fusese morocănos toată săptămâna, ceea ce o făcuse pe mama și mai supusă, și mai disperată să-i facă pe plac și amândoi merseseră constant ca pe ouă și fusese cald, atât, atât de cald. Pensiunea aburită cu ferestrele zăvorâte, salteaua lui Freddie pe podea, la picioarele patului părinților lui, ca pentru un copil mic, deși avea nouă ani, și mama lui care îi făcea semn să tacă de fiecare dată când deschidea gura să se plângă de câte ceva. Apoi fusese ziua aceea când au mers cu autocarul. Și femeia aceea a venit la ei și l-a lovit pe tata. L-a lovit rău de tot, atât de tare încât Freddie a auzit reverberațiile ca de tobă ale pumnilor ei pe cutia toracică a tatălui său. Fața ei era contorsionată și îi țâșnea salivă din gură când striga. Freddie nu mai văzuse niciodată o persoană atât de furioasă, atât de neagră și roșie de mânie.

Apoi femeia a spus niște înjurături care acum nu l-ar clinti pe Freddie, dar atunci îl șocaseră, iar sunetul fiecărui cuvânt îl spinteca precum un cuțit. Femeia urla la tatăl lui: „Cum poți să trăiești cu ce-ai făcut?“, spunea ea, „Cum poți să trăiești cu ce-ai făcut?“

Tatăl lui a luat-o pe femeie de brațe, destul de aspru, și a mutat-o ca pe un sac de pietre într-un loc de peste stradă. Freddie i-a urmărit cum gesticulează în tăcere unul la altul, iar mașinile în trecere le înghit cuvintele. Apoi, treizeci de secunde mai târziu, tatăl lui a traversat înapoi și i-a zorit pe el și pe mama lui să urce înapoi în autocar. „Urcați!“, a șuierat la urechea lui Freddie, cu mâna strânsă pe brațul lui. „Urcați odată.“

Și toată lumea stătea și se zgâia la ei, iar Freddie simțise cum îi iau foc obrajii.

Când au urcat înapoi în autocar, Freddie a tras cu ochiul pe geam la locul de peste drum unde femeia stătuse cu tata. Încă era acolo, înconjurată acum cu brațele de o altă femeie, o femeie mai tânără, cu o înfățișare asemănătoare. Femeia mai tânără a ridicat ochii spre autocar și a surprins privirea lui Freddie. În privirea aceea a văzut o ură curată, distilată. A întors capul și și-a îngropat fața în umărul mamei sale.

Când s-a uitat din nou acolo, amândouă femeile dispăruseră.

Nici unul dintre părinții lui n-a vrut să vorbească despre asta după aceea. „O dusă cu pluta“, au spus. „A crezut că tata e altcineva. Identitate confundată. Nu te mai gândești la asta. Sunt niște oameni foarte ciudați pe lumea asta.“

Însă restul vacanței fu și mai rău după aceea. Mama lui încetă să mai fie supusă, ci deveni tăcută și înțepată. Părinții lui abia dacă își spuseră două vorbe până se făcu timpul să vină acasă. Apoi nu vorbiră decât despre indicațiile de pe traseu. Dură cel puțin o săptămână sau două până ce lucrurile reveniră la normal.

– În fine, îl auzi pe tatăl lui, i-am zis că suntem aici să o ajutăm. Eu bănuiesc că are niște probleme de sănătate mintală. Una e să crezi că recunoști pe cineva, alta e să te ascunzi în tufe și să faci poze.

Freddie dădu din cap ca pentru sine. Bineînțeles. Vorbeau despre femeia ciudată de peste drum. Cea care îl urmărea când o urmărea și el. Cea căreia îi arătase degetul mijlociu. Mama Jennei Tripp. Era posibil, se întrebă el, să se fi întâlnit cu ele în vacanță? Să fi fost și ele la pensiune? Să fi fost acolo în ziua aceea? Oare ele au văzut ce s-a întâmplat? Oare știau adevărul?

O siluetă estompată apăru de cealaltă parte a geamurilor cu vitralii de la ușa din față, urmată de o atingere politicoasă a soneriei. Freddie deschise ușa. Era el, tipul masiv cu tatuaje, soțul lui Joey. Purta o

salopetă stropită cu vopsea și niște ghetete maro uriașe. Se uită în jos la Freddie și zise:

– 'Neața, amice! După aceea își șterse tălpile de cel puțin zece ori pe covoraș. Ce mai faci?

– Bine, zise Freddie, închizând ușa în urma lui.

– Mă bucur, răspunse el. Mama ta e acasă?

Freddie arată în direcția bucătăriei.

Îl urmări pe bărbatul masiv cum pornește pe hol, bate ușor în ușa bucătăriei, o deschide și spune:

– Bună dimineața, doamnă Fitzwilliam, domnule Fitzwilliam.

Apoi o auzi pe mama lui cum spune:

– Te rog, Alfie, îți tot zic, spune-mi Nicola. Un ceai?

Ușa se închise după el și Freddie rămase singur. Apucă o clipă balustrada scării. În conștiința lui se învâртеbeau lucruri nebunești, lucruri deconectate care se năpusteau întâmplător unele spre altele: femeia ciudată din sat și femeia furioasă de la Lake District; Cizme Roșii și tatăl lui; tatăl lui și fotografiile lui; fotografiile lui și Romola; mama lui și bărbatul masiv din bucătărie, venit să le zugrăvească pereții fără nici un motiv anume, fiindcă nu urma să plece oricum de aici în curând? Nu așa funcționau viețile lor? În momentul în care Freddie găsea un motiv să vrea să rămână undeva, tatăl lui venea ca o florică și-i spunea că e timpul să plece mai departe?

Își odihni fruntea pe lemnul rece al balustradei și dădu tare cu șutul în plintă. Voia... nu știa ce voia. Creierul lui uriaș nu-i era de ajutor în momentul de față. IQ-ul lui ridicol nu venea pe un cal alb să-l conducă prin labirintul acestor ciudățenii. Voia doar să-i atingă părul Romolei. Atât. Voia să-i atingă părul și s-o facă să zâmbească.

30

9 martie

Jenna îl văzu pe domnul Fitzwilliam la postul lui obișnuit în dimineața următoare, stând ca o santinelă la porțile școlii, salutând fiecare elev zicându-i pe nume, aruncând salutări de tot felul în stânga și în dreapta de parcă erau recompense pentru câini. Observă că elevii le adorau, le înfulecau imediat. Înțelegea de ce era atât de lăudat, de ce i se spunea Superdirectorul. Era clar că știa cum să conducă o școală, știa cu ce s-o hrănească și cum s-o facă să înflorească, știa când să-i dea peste mână și când s-o mângâie pe cap. Avea aura unei capacități amuzante și a unui control lipsit de efort care le plăcea copiilor la un adult.

Și totuși.

Asta nu însemna că trebuia să-l placă și ea.

Nu ar fi trebuit s-o atingă așa pe braț în biroul său. Era neprofesionist. La fel și să stea de vorbă cu fete de cincisprezece ani pe palierul unui hotel în toiul nopții. Și n-ar fi trebuit s-o abordeze direct în privința mamei sale. Era convinsă că existau alte căi pe care le-ar fi putut alege, alte protocoale pe care ar fi trebuit să le urmeze.

Jenna vedea umbra unui tricou alb sub cămașa lui albastră subțire. Nu-i plăcea ideea de domnul Fitzwilliam într-un tricou alb. Era un pic scârbos.

Trecu pe lângă el cu buzele strânse și un legănat dur, stângaci în mers.

– Bună dimineața, domnișoară Tripp! zise el.

– Bună dimineața, domnule! spuse ea fără să facă contact vizual.

Dar chiar și fără să se uite la el își dădea seama că îi zâmbește. Îi simțea mâinile în buzunarele pantalonilor, mișcarea discretă a șoldurilor, un licăr

în ochi. De fapt, nu era ușor nepotrivit să-i spună „domnișoară Tripp“?

Se îndreptă spre ușile din față și se duse la dulăpioare. Bess era deja acolo. Plecase fără ea în dimineața aceea; Jenna o văzuse la jumătatea drumului care ieșea din sat. Îi scrisese un mesaj în care spunea: „Așteaptă, fraiero“, apoi îl ștersese. După aceea o privise pe Bess cum fuge să le prindă din urmă pe Lottie și Tiana și simțise un junghi de tristețe îngreșătoare în stomac. Acum, că era față în față cu Bess, nu știa ce să spună.

– Scuze că nu te-am așteptat, zise Bess, ciugulindu-și o unghie. Doar că mă simțeam un pic aiurea după ziua de ieri.

Jenna tânjea să spună: „Și eu“ și să tragă linie și să îndrepte lucrurile, dar nu reuși. Cuvintele erau îngropate prea adânc sub mormane de alte lucruri și nu prea putea să ajungă la ele.

– Mă rog, spuse ea.

Își descuie dulăpiorul și începu să-și împăturească haina în el. Voia ca Bess să spună ceva, dar prietena ei nu zise nimic. Încuie dulăpiorul, își luă cărțile și îi întoarse spatele. Jenna o privi cum se îndepărtează pe coridor, cu lacrimile adunate dureros în gât.

Bess nu mănăcă prânzul în clasă în ziua aceea și nici nu o așteptă pe Jenna să se ducă acasă împreună la sfârșitul zilei. Jenna se duse acasă singură, ascultând un canal al lui Sam Smith de pe Spotify. Când trecu pe lângă Caffè Nero, pe cealaltă parte a străzii principale zări capul blond-smântâniu al lui Bess, dat pe spate de răs, înconjurat de capul Tianei și ale lui Lottie și Ruby. Jenna crescă volumul imediat și grăbi pasul.

În timp ce mergea, deveni conștientă că în urma ei vine cineva, care își potrivește pasul după al ei. Se întoarse și văzu un băiat care purta un sacou negru de la una din școlile selecte din oraș. Îl recunoscă vag; îi era cunoscut. Când privirea ei o surprinse pe a lui, el grăbi pasul și se opri lângă ea.

– Ești Jenna Tripp? zise băiatul.

Arăta neobișnuit; era cam de aceeași înălțime ca ea, avea fața sfrijită, prea mult păr foarte drept care îi creștea în jos din creștetul capului de parcă s-ar fi revărsat, un ușor aer de superioritate sumbră.

Își dădu brusc seama că e fiul domnului Fitzwilliam. Își scoase căștile din urechi și încuviință din cap.

– Freddie Fitzwilliam, zise băiatul, întinzând mâna ca să i-o scuture. Tatăl meu e directorul de la școala ta.

Jenna se uită lung la el, neștiind cum să răspundă.

– Iar eu locuiesc chiar acolo, spuse el arătând spre Melville Heights, o dungă de culoare închisă în depărtare. Aproape de tine. Se opri și trase adânc aer în piept. Pot să te întreb ceva?

– Nu știu, zise ea. Depinde.

– E despre Lake District.

Ea se opri din mers și se întoarse spre el.

– Ce-i cu Lake District?

– De acolo îl recunoaște mama ta pe tatăl meu?

– Poftim?

– L-am auzit pe tata când îi spunea mamei că motivul pentru care mama ta îl tot urmărește e că și-l amintește dintr-o vacanță. Iar noi n-am fost decât într-o singură vacanță, cea de la Lake District. Asta a fost? Ai fost acolo?

Jenna ridică din umeri.

– Nu știu. Nu-mi aduc aminte. Ce contează?

Băiatul pe nume Freddie fixă atent cu privirea un punct de pe umărul ei, se legănă de pe un picior pe altul și înapoi. Își duse o mână delicată la obraz și scoase un zgomot ciudat. Arăta de parcă ar fi fost gata să spună ceva, apoi își mută brusc privirea de la umăr la fața ei și zise:

– De fapt, nu contează. Uită că am zis ceva. Și nu-i spune lui tata.

Ea scutură ușor din cap.

– Promite-mi.

– Da, zise. Da. Mă rog.

Voia ca băiatul ăsta să dispară; voia ca întâlnirea asta să se încheie.

El se mai uită o dată de la umăr la fața ei și înapoi, după care grăbi pasul și țâșni în fața ei. Jenna rămase pe loc, urmărindu-l până ce conturul lui deveni o pată neclară în depărtare, apoi își văzu de drum până acasă.

Mama ei se afla în fața computerului când Jenna se întoarse. Era într-una din camerele de chat pe care stătea, unul dintre multele locuri de pe internet unde se putea duce ca să-i fie validată nebunia.

Hărțuire în grup.

Jenna căutase termenul pe Google prima dată când mama ei ridicase triumfător privirea de la laptop, cu ochii aprinși, și zisese: „E adevărat! Li se întâmplă la mii de oameni din toată lumea! Sunt hărțuită în grup!” Aparținea aceluiasi grup de tulburări psihiatrice cu o componentă de idei delirante precum boala Morgellons și răpirile de extraterestri. Mama ei chiar credea că e persecutată de o rețea uriașă de străini și că domnul Fitzwilliam este maestrul păpușar. Credea că există niște străini care le intră în casă în timp ce ele dorm și le rearanjează lucruri, și fură lucruri, și strică lucruri, doar ca să le tortureze psihic. Mama ei credea că persecutorii văd totul ca pe un fel de hobby pervers, un joc uriaș și fără limite din viața reală care le consuma timpul și finanțele. Credea că e persecutată pentru numeroasele proteste politice la care participase în tinerețe. Credea că domnul Fitzwilliam nu este director școlar, ci un om puternic cu legături la guvern, care era trimis în școli și comunități ca să conducă hărțuirea în grup din interior.

– Uite, spuse mama ei, așezându-și țigara electronică pe masă lângă ea și întorcând ecranul computerului către Jenna. Uite ce se întâmplă. Chiar peste graniță, în Mold. E o femeie de aceeași vârstă cu mine, cu același istoric politic ca mine. Domnul Fitzwilliam a fost directorul școlii din localitatea ei înainte să vină la Melville și la fel i s-a întâmplat și ei. A început din minutul în care a sosit în oraș, spune ea. Zgârieturi pe mașină. Ciobituri în

suprafețele din bucătărie. Becuri slăbite. Cioburi în cadă. Și spune că și ea a fost la Lake District.

Jenna se opri din deschis rucsacul și se uită lung la mama ei.

– Poftim? Când am fost și *noi* acolo?

– Nu. Mama ei își întoarse privirea către ecran, luă țigara electronică și trase adânc în piept. Nu. Când era mică, așa cred. Dar chiar și așa.

Jenna își dădu ochii peste cap și își scoase cărțile pentru teme din ghiozdan. Știa că domnul Fitzwilliam fusese director la o școală din Țara Galilor înainte să fie adus la Academia Melville. Atâta măcar era probabil adevărat, dar restul...

Se duse la bucătărie și își făcu o ciocolată caldă hipocalorică și presăra deasupra câteva *marshmallows* miciuțe. Își luă temele și ciocolata caldă în cameră și se așază turcește pe pat.

– E acolo? o auzi pe mama ei cum strigă pe scări.

Jenna nici nu trebuia să se uite pe geam ca să verifice dacă bărbatul inofensiv cu ochelari care stătea la computer în fiecare seară în casa din spatele casei lor era acolo, pentru că mereu era.

– Nu, zise ea. Nu-l văd.

Își scoase telefonul, disperată să-i scrie lui Bess sau să vorbească pe FaceTime cu ea, disperată să-i povestească despre întâlnirea dubioasă cu fiul domnului Fitzwilliam în drumul de la școală spre casă. Deschise WhatsApp și rămase cu degetul deasupra butonului de apel video. Apoi lăsă din nou jos telefonul. Bess probabil încă era la Caffè Nero cu prietenele lor. În schimb, deschise laptopul și scrise „Tom Fitzwilliam Mold” în browser.

Școala din Mold îl adusesese în ianuarie 2014. În doi ani, el o transformase dintr-o școală supusă unor măsuri speciale într-o școală extraordinară și plecase la noul post de la Melville la sfârșitul semestrului de iarnă din 2016. Înainte de Mold fusese la Tower Hamlets. Înainte de Tower Hamlets fusese la Manchester. Iar înainte de Manchester, în anul 2001, anul în care se născuse Jenna, fusese promovat în funcția de director adjunct al unei școli

din Burton upon Trent unde preda de la douăzeci și opt de ani.

Domnul Fitzwilliam era curat ca lacrima. Reputația lui era nepătată. Oriunde mergea, nu aducea decât lumină și armonie. Copii fericiți și soare. Însă femeia de la Lake District nu-l plăcea pe domnul Fitzwilliam, mama nebună a Jennei nu-l plăcea pe domnul Fitzwilliam, iar acum, fără vreun motiv anume, nici Jenna nu-l plăcea pe domnul Fitzwilliam.

Oare și femeia de la Lake District era nebună? Iar în cazul acesta, atunci și ea, Jenna, era nebună? Se gândi la întâlnirea cu Freddie Fitzwilliam și începu să-i mijească imediat curiozitatea. Ce voia să-i spună? Și ar fi clarificat asta oare lucrurile ciudate pe care le gândea și le simțea?

Închise laptopul și luă din nou telefonul. Se uită pe Snapchat să vadă ce mai făcea Bess, însă nu postase. Simți cum înăuntrul ei se cascadează o prăpastie îngrozitoare, o senzație că e singură-cuc, că de fapt întotdeauna a fost singură-cuc, că acum colțurile vieții ei se împăturesc și se tot împăturesc, și că nu poate să facă nimic în privința asta.

31

Freddie își trase răsuflarea în vârful povârnișului, după care se îndreptă și merse mai departe până la ușa casei. Nu avusese de gând s-o abordeze așa pe Jenna Tripp. Nici măcar nu se așteptase s-o vadă. O vedea uneori în drum spre casă, însă de obicei era cu Bess sau cu alte fete. Îl luase prin surprindere să o vadă mergând singură. Părea cumva predestinat, atât de curând după ce povestea de la Lake District își scosese din nou capul urât la iveală. Se gândise, în timp ce o urmărea pe Jenna Tripp, că trebuie să însemne ceva că e acolo, singură, chiar atunci. Se gândise că trebuie să fie mâna destinului. Se gândise la o mulțime de lucruri neobișnuite și cu adevărat stupide (cum putea cineva atât de deștept ca el să se gândească la destin și sens? Pentru numele lui Dumnezeu!), când ea se întoarse brusc și își fixă privirea asupra lui și el trebui să improvizeze, oribil, în timp ce panica se umfia și creștea în el când își dădu seama că e mult mai aproape de ea decât crezuse că e, opresiv de aproape, și că singura modalitate de a face lucrurile să pară mai bune decât sunt era să facă să pară că voia intenționat să o prindă din urmă ca să inițieze o conversație.

După ce iniție conversația, simți cum în el crește și fierbe o conștientizare groaznică, din stomac în sus, că are nu doar o discuție ciudată cu o străină, ci și că străina e o adolescentă și că, de fapt, e destul de posibil să fie prima dată când are o discuție cu o adolescentă de când a devenit la rândul lui adolescent. Iar Jenna Tripp, acum, că era acolo, stând chiar lângă ea, era și mai drăguță decât părea de la distanță – buzele ei erau foarte pline și moi, iar sub materialul sacoului, sânii ei aveau o formă deopotrivă inocentă și uluitoare. Descoperi că nu se poate uita nici la fața ei, fiindcă voia să-i atingă

gura, și nici departe de fața ei, pentru că acolo erau sâni, așa că alege în schimb un colț neutru unde umărul ei se întâlnea cu zidul magazinului din spatele ei și își fixă privirea acolo.

Apoi își dădu seama că era nebun să aibă conversația asta cu ea, că ea îi va spune tatălui lui și că atunci acesta va ști că a auzit ce au discutat părinții și că, oricum, nu știa de fapt ce încerca să descopere, că n-ar fi trebuit să o abordeze până ce nu și-a formulat cum trebuie direcția de investigare. Toată povestea asta fusese haotică, și jenantă, și umilitoare și de-asta trebuia să se oprească o clipă înainte să poată da piept cu normalitatea de a intra pe ușa din față a casei sale.

În schimb, dădu piept cu o scară și folii de protecție pentru zugrăvit stropite cu vopsea, aruncate pe scări, și cu mirosul de vopsea udă și sunetul cu totul anormal al mamei lui râzând în bucătărie.

Urmări sunetul și dădu peste mama lui care se sprijinea de blatul din bucătărie, ținând în mâini o cană cu ceai, și Alfie zugravul care stătea în fața ei la masa din bucătărie, în salopeta lui, cu picioarele lungi și uriașe încrucișate, bătând cu vârfurile degetelor în marginile căzii lui, la jumătatea unei povești care era clar cel mai amuzant lucru pe care îl auzise mama lui vreodată.

– Bună seara, prietene, zise Alfie zugravul.

– Bună ziua, răspunse Freddie cu un strop satisfăcător de pedanterie.

– Bună, dragă.

Mama lui se întoarse o clipă și-i aruncă un zâmbet cum nu știa că e în stare să producă.

– Alfie îmi povestește cum a fost îngrijitor la un complex turistic îngrozitor, se pare, din Ibiza! Nu ți-ar veni să crezi de ce lucruri sunt în stare turiștii în vacanțele astea all-inclusive!

Alfie îi aruncă lui Freddie o privire care nu putea fi descrisă decât ca un regret stânjenit. Freddie bănuia că nu își propusese ca poveștile lui să stârnească un asemenea amuzament, dar că de vreme ce așa s-a întâmplat, a hotărât să se lase purtat de val.

– În fine, zise Alfie, trecându-și o ultimă dată unghiile mari, pătate cu vopsea, pe marginea cării și coborându-și piciorul gigantic pe podea. Ar trebui să mă întorc la treabă. Mai am de dat un strat pe plinte înainte să plec. Mulțumesc pentru ceai, Nicola.

Freddie se uită lung la el. Încercă să-l înțeleagă, să depisteze vreo intenție întunecată, vreun element necurat sau nepotrivit. Însă nu avea ce găsi. Era așa cum părea. Un bărbat masiv, inofensiv, cu ambiții mărunte și un intelect mediocru. Însă avea ceva ce o făcuse pe mama lui să-și amâne alergarea de după-amiază, să bea ceai în bucătărie, să râdă, să râdă de adevăratele, ba chiar să strălucească.

Freddie adăugă acest lucru la ghicitoarea tot mai complexă a întregii sale existențe și se duse în dormitorul său.

Freddie abandonase complet *Cronicile din Melville*. Nu mai nota nimic din ce vedea de la fereastra dormitorului său, nici măcar pe Jenna Tripp și pe Bess Ridley în echipamentele lor de educație fizică. Activitatea din Lower Melville nu îl mai interesa deloc. Adevărul e că zilele astea, tot timpul lui Freddie era ocupat cu urmărirea Romolei Brook. Sau nu atât cu urmărirea, cât cu omagierea ei. Aprecierea. Adorarea. Studiarea. Descoperirea de lucruri despre. Începuse un nou jurnal de activități. Se numea *Cronicile Romolei*.

Acum o urmărea până acasă în majoritatea serilor, dacă se întâmpla să plece de la școală la aceeași oră ca el. Cu o seară în urmă, trecuse pe la Tesco Metro în drum spre casă, de unde luase un pachet de biscuiți cu cremă și niște mâncare pentru câini. Freddie adăugase acest lucru în jurnal. Doar în caz că ar vrea vreodată să-i cumpere biscuiți. În seara asta nu fusese acolo. Așteptase zece minute până ce îngrijitorul școlii venise și încuiase porțile, apoi renunțase. Dar era OK, pentru că putea oricum s-o găsească pe internet.

Își așază ceaiul de mușetel pe birou, își scoase cravata și reuși să intre pe o conversație pe care o

avea Romola pe Instagram cu cineva pe nume LouisaMeyrickJones. Era destul de plictisitoare. Avea legătură cu un profesor care fusese nedrept în pauza de prânz și cutare care plânsese și apoi cutărică intrase în discuție și se vorbi mult despre faptul că poate ar trebui să raporteze nedreptatea și așa mai departe și Freddie era gata să schimbe ecranul și să găsească altceva de făcut o vreme când altcineva intră în chat și zise ceva despre balul primăverii.

Citi mai departe.

Era un eveniment comun cu școala lui Freddie, peste doar două săptămâni și ceva.

Cu câteva săptămâni în urmă, abia ar fi remarcat referința. Însă acum o văzu ca pe portalul către ceva extraordinar.

– Mamă! strigă pe scări în jos. Facem ceva pe douăzeci și patru martie? Pică într-o vineri.

Așteptă o clipă să răspundă mama lui.

– Nu cred, zise ea. De ce?

– E o petrecere la care vreau să merg. Un fel de bal. La școală la mine. Pot să merg?

– Sigur că poți, dragă! Ce frumos!

– Biletele sunt foarte scumpe, strigă el. Douăzeci și cinci de lire. Mai am voie să merg?

– Da. Fața mamei lui apăru la baza scărilor. Absolut. Cred că e grozav că vrei să mergi. Trebuie să-ți luăm un smoching! Cât de chipeș o să arăți! Închipuie-ți numai!

10 martie

La început, Joey ignoră sunetul insistent al claxonului. Ori era cineva care o claxona dintr-o dubă albă, caz în care nu avea nici un interes să ridice privirea și să fie nevoită să aibă de-a face cu vreun cretin și amicul lui cu limbile scoase, ori claxonul era pentru altcineva și atunci ar fi arătat ca o ratată tristă care spera în secret că erau doi cretini într-o dubă albă.

Dar pe urmă auzi o voce de bărbat care strigă „Josephine!” și se întoarce și-l văzu pe Tom Fitzwilliam aplecat peste geamul din stânga al mașinii și făcându-i semn să se apropie.

– Pot să te iau cu mașina? Mă duc în oraș.

Trase mașina într-un spațiu de lângă ea și Joey se uită la el, apoi ridică privirea în direcția orașului. Se îndrepta spre stația de autobuz.

– Aă, da. Mulțumesc. Dacă ești sigur.

– Bineînțeles că sunt sigur! Hai sus.

Se strecură lângă el și se întinse după centura de siguranță.

– E foarte amabil din partea ta, zise ea.

– Ba deloc. Te văd des la stația de autobuz, dar de obicei mă îndrept în direcția opusă față de tine.

Se întoarce către ea, zâmbind, iar Joey se gândi: „Sunt într-o mașină cu Tom Fitzwilliam. Sunt în mașina lui Tom Fitzwilliam. Sunt aici. Sunt aici. Se întâmplă. Chiar acum”. Își fixă centura de siguranță și îi zâmbi la rândul ei.

– Păi, mulțumesc, zise ea. Încotro? Nu mergi la școală azi?

– Nu, spuse el, trăgând cu ochiul în oglinda laterală, gata să intre din nou în traficul de dimineață. Azi am o ședință importantă la primărie

cu inspectoratul școlar. Mi-ar plăcea să-ți povestesc totul, dar pe urmă ar trebui să te ucid.

Zâmbi iar și era ceva malițios în zâmbetul acela, ceva ce o făcu să simtă că poate chiar ar fi în stare de așa ceva.

– Și, tot la locul de joacă lucrezi? întrebă el, privindu-i sigla de pe tricoul polo.

– Din păcate, da, zise ea. Deși începe să-mi placă. Sunt oameni de treabă.

– Oamenii sunt totul, spuse el. Ăsta e un lucru pe care l-am învățat. Dacă ești cu oamenii potriviți, atunci în general ești în locul potrivit.

– Asta dacă nu ești la închisoare, râse ea.

Apoi se detestă imediat pentru sunetul râsului ei, atât de aspru și de fals.

– Nu, zise el. Chiar și dacă ești la închisoare. Serios! Sau cel puțin, dacă ești la închisoare pentru că ai făcut ceva rău și nu din cauza unei erori judiciare teribile.

Ea își trecu palmele pe laturile din piele ale scaunului. De câte ori nu se uitase lung pe scaunul din stânga al mașinii lui Tom când era parcată în fața casei, închipuindu-și cum ar fi să stea chiar acolo? Iar acum chiar se întâmpla lucrul acesta și mintea lui Joey abia dacă putea să proceseze ceva. Se îndreptă de spate și scutură ușor din cap.

– Și, să înțeleg că nu mai ai de gând să pleci din țară? întrebă el cu un zâmbet mărunț.

– Nu, scutură ea din cap. Nu. Mi-a trecut.

– Bine, zise el, asta e bine.

Traficul de la ieșirea din Melville era aglomerat și exista posibilitatea, fără rapiditatea benzilor pentru autobuze, să ajungă târziu la serviciu. Nu-i păsa. Inspiră mirosul mașinii lui Tom Fitzwilliam: piele uzată și bărbat ieșit din duș. Se uită la mâinile lui, acolo unde țineau volanul. Mâini atât de bune. Nu putea să nu se uite la ele și să nu și le imagineze pe fața ei, pe sub hainele ei, trăgând-o spre el. Simți cum nevoia de a-l avea urcă înăuntrul ei, atât de iute și de fierbinte încât era convinsă că el trebuie să-și dea seama la ce se gândește.

Când se apropiară de cotitura ce ducea la Academie, privi marea de sacouri gri care curgea din toate direcțiile. Era incredibil, se gândi ea, că bărbatul pașnic așezat lângă ea era responsabil în fiecare zi de absolut fiecare dintre acești oameni formați pe jumătate.

– Dar tu? întrebă ea. Crezi că mai stai mult în Melville?

– Păi, suntem aici de numai un an, zise el. Aș vrea să rămân minimum doi ani. Atunci știi că toate schimbările uriașe pe care le-ai făcut când ai sosit au prins rădăcini. E ca atunci când cureți un râu, să știi. E bine să rămâi în preajmă ca să dai la o parte toate bucățile mici pe care le-ai ratat când te-ai ocupat de cele mari.

– S-a întâmplat vreodată să nu reușești? întrebă ea.

El îi aruncă iute o privire, după care întoarse ochii la parbriz.

– Să nu reușesc?

– Da. La vreuna din școli. Ai fost adus vreodată să rezolvi problemele unei școli pe care nu le-ai putut rezolva?

El zâmbi.

– Nu, răspunse el, sau cel puțin, *nu încă*.

– Ce ai face? Dacă nu le-ai putea rezolva?

– Nu știu. Chiar nu m-am gândit niciodată la asta.

Rămaseră tăcuți o clipă. Traficul abia se mișca, iar Tom arătă peste umărul lui Joey.

– A, uite, zise el, uite autobuzul pe care l-ai fi luat dacă nu te-aș fi luat eu cu mașina.

Se uitară cum dosul lat al autobuzului îi depășește învăluit într-o coroană de fum gri.

– Scuze, spuse el. Ai fi ajuns mai devreme dacă te-aș fi lăsat.

– Te iert, zise ea.

El se întoarse și zâmbi.

– Bun, spuse. Bun.

– Și, zise ea o clipă mai târziu, de cât timp sunteți împreună tu și Nicola?

– O, zise el. Doamne, nu știu sigur. De douăzeci de ani, cred. Ceva de genul ăsta.

– Și fiul tău... e al tău? Sau al amândurora?

El râse.

– Ești plină de întrebări fără menajamente.

– Scuze. Doar că Nicola arată prea tânără ca să fie mama lui. Mă gândeam că poate e a doua soție?

– Nu. Chiar prima soție.

Joey încuviință din cap, făcând niște calcule vagi în minte. Dacă Nicola era de vârstă pe care i-ai fi dat-o – aproximativ aceeași vârstă ca Jack și Rebecca, atunci ea și Tom trebuie să fi început relația când avea... Nu. Probabil e mai în vârstă decât pare.

– Unde v-ați cunoscut?

– Ne-am cunoscut, așa lipsit de romantism cum sună, într-un autobuz în Burton-on-Trent. A venit la mine și mi-a spus că am fost profesor la ea la școală.

– Era elevă?

Tom râse.

– Nu! Nu atunci. Avea nouăsprezece–douăzeci de ani, ceva de genul ăsta. Își amintea de mine, dar eu nu mi-o aminteam. Nu i-am predat, de fapt. A fost într-o promoție ulterioară.

– Ah, pfui, ce bine, altfel ar fi fost un pic aiurea.

– Da? De ce?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Profesori. Elevi. Totul e un pic tulbure, nu-i așa?

El se întoarse spre ea și o clipă ea se gândi că o să țipe la ea, o să-i spună că greșeste. Dar chipul lui se înmuie și spuse zâmbind:

– Presupun că *ar putea* fi. Dar în cazul ăsta, n-a fost nimic tulbure, pe cuvânt.

Joey zâmbi încordat și schimbă subiectul.

– Și fiul tău merge la școala ta? La Academie?

– Nu. Nu. Sigur că nu. *Bineînțeles*, nu că ar fi ceva în neregulă cu școala mea. Școala mea e extraordinară, evident! Dar e mai ușor, când te muți foarte des, să mergi la una privată, altfel te mocăi cu materii de recuperat și liste de așteptare și criterii.

La una privată vii cu carnetul de cecuri și foaia matricolă a copilului și ai terminat bâlciul.

– Jack îmi spune că fiul tău e un geniu.

– Da. Este, oarecum. Are un IQ foarte mare. E strălucit la limbi străine și tehnologie. Campion regional la șah de câteva ori. Și deja și-a dat trei examene finale și e abia în clasa a zecea. Deci, da. Foarte strălucit. Dar e un băiat neobișnuit.

– Da?

– Da. Un pic. Și *cred* că abia începe să remarce fetele. Ceea ce ar trebui să fie interesant. Nu sunt sigur că abilitățile lui de bază se extind la fermecarea fetelor. Dar vom vedea, presupun.

Tom o privi. Ochii lui, observă pentru prima dată, erau verzi, la fel ca ai ei. Doar 3% din populația lumii are ochii verzi. Mama ei îi spusese mereu lucrul acesta, în efortul de a o face să se simtă deosebită. Ochii lui Jack erau albaștri. Ochii albaștri erau foarte frecvenți, aparent. Mama ei conștientizase cât de inferioară se simțea față de fratele ei extrem de deștept și întotdeauna fusese dornică să-i dea lui Joey un mic imbold acolo unde se putea.

– Ai ochii verzi, se trezi că spune.

– Chiar așa? întrebă el.

– Da! râse Joey. Cum să nu știi ce culoare au ochii tăi?

– Așa bine, zise el. Cred că m-am gândit că sunt un fel de albastru tulbure. Nu prea m-am gândit niciodată la asta.

Joey își îngustă privirea la el. Era ipocrit?

– Păi, sunt verzi. Oficial. Și eu ar trebui să știu pentru că și ai mei sunt verzi.

El se întoarse o clipă să se uite.

– Da. Așa e. Ai ochi foarte frumoși. Dacă e OK să spun asta.

– Depinde de context, răspunse ea.

– Și ăsta e contextul potrivit să-ți spun că ai ochi frumoși?

– Nu știu, spuse ea. Cred că da.

– Pfui, zise el. Ce ușurare!

Acum sosiseră în oraș. Străzile din Bristol de dis-de-dimineată mișunau de oameni care mergeau la lucru. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Știi, zise Tom, uitându-se la traficul care se întindea până la următoarea intersecție, probabil ai ajunge mai repede dacă ai lua-o pe jos de aici.

– Da, aprobă Joey repede. Da. Probabil că da.

– Când se face roșu, poți să cobori.

– Da. OK.

Își desprinse centura de siguranță. Un senzor începu să piuie. Așteptă ca Tom să încetinească mașina și să oprească și apoi zise:

– Mulțumesc pentru drum.

– Cu mare plăcere, răspunse el, iar ea îi cercetă chipul să găsească ceva, vreun alt înțeles, vreun indiciu că nu vrea ca ea să plece, că se luptă cu un imbold îngrozitor de a o trage înapoi, de a o apuca, de a-și lipi gura de gura ei și de a face mașinile din spate să claxoneze de frustrare că trebuie să aștepte. Căută vreo cinci secunde lungi până ce Tom se uită înainte și apoi din nou la ea și zise:

– Repede, că se face iar verde.

Ieși din mașină și țâșni pe trotuar. Semaforul se schimbă, iar ea urmări cum mașina lui Tom se îndepărtează încet de ea.

Se cutremură – o combinație grețoasă de jenă și poftă – după care se întoarse și porni spre serviciu.

PARTEA A IV-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: De cât timp ați spune că se dezvoltă pasiunea dumneavoastră față de domnul Fitzwilliam?

JM: Nu i-aș spune pasiune. Doar o atracție reciprocă.

POLIȚIA: În acest caz, de cât timp ați spune că v-ați descoperit atracția reciprocă?

JM: Chiar nu știu. Presupun că de prima dată când l-am văzut.

POLIȚIA: Și anume?

JM: La începutul anului? În ianuarie?

POLIȚIA: Și atracția asta reciprocă – cum s-a manifestat?

JM: Nu înțeleg la ce vă referiți.

POLIȚIA: Adică au existat întâlniri clandestine? Priviri insistente?

JM: Au existat priviri, bănuiesc. Nu știu dacă au fost insistente.

POLIȚIA: Pentru înregistrare, îi arăt doamnei Mullen o serie de fotografii. De la 2 866 până la 2 872. Puteți să-mi descrieți aceste fotografii, vă rog?

JM: Sunt fotografii cu mine.

POLIȚIA: Și ce faceți în aceste fotografii?

JM: Mă uit la casa lui Tom Fitzwilliam.

POLIȚIA: Și puteți să-mi spuneți unde au fost făcute aceste fotografii?

JM: Au fost făcute pe aleea din spatele caselor.

POLIȚIA: Deci cunoașteți ieșirile din spatele caselor din Melville Heights?

JM: Da. Da, le cunosc.

POLIȚIA: Iar acestea, doamnă Mullen – pentru înregistrare, îi arăt doamnei Mullen un alt set de fotografii, cele numerotate de la 2 873 la 2 877 – puteți să descrieți aceste fotografii, vă rog?

JM: Sunt fotografii cu casa lui Tom Fitzwilliam.

POLIȚIA: Sau, mai precis, cu *interiorul* casei lui Tom Fitzwilliam?

JM: Da. Așa se pare.

POLIȚIA: Sunt fotografii pe care le-am scos din telefonul dumneavoastră chiar adineauri, doamnă Mullen. Puteți să ne explicați ce caută fotografii cu interiorul casei domnului Fitzwilliam pe telefonul dumneavoastră?

JM: Da, bineînțeles. Soțul meu a avut o lucrare de renovare la ei.

Am spus că o să-i fac eu niște poze, ca să le arate altor clienți.

POLIȚIA: Iar aceasta, în mod deosebit. Puteți să descrieți această fotografie, pentru înregistrare?

JM: Da. Este o fotografie cu sera din spatele casei lui Tom.

POLIȚIA: Unde se vede clar, cred că veți fi de acord, un geam spart.

JM: Poftim?

POLIȚIA: Îi arăt doamnei Mullen un detaliu din fotografia numărul 2 876. Puteți să descrieți la ce vă uitați?

JM: E una dintre ferestre. De lângă ușa din spate. E legată cu sfoară.

POLIȚIA: Mulțumim, doamnă Mullen.

JM: Dar nici n-am observat. Nici n-am știut...

POLIȚIA: Mulțumim, doamnă Mullen. Ajunge deocamdată.

10 martie

– Mamă!

Jenna trase cu ochiul după ușa dormitorului mamei sale. Nu era acolo. Se duse în camera ei și se așeză în genunchi pe pat ca să se poată uita în grădina din spate. Înainte să înceapă să folosească țigări electronice, mama ei petrecea ore în șir în grădină, fumând. Încă mai era acolo măsuța de fumat: scaunul trist de lângă măsuța tristă, scrumiera tristă plină cu chiștoace vechi și umede, terciuite. Acum rareori mai ieșea acolo. Era o ușoară îmbunătățire, dar nu cine știe ce.

Nu era nici urmă de mama ei în grădină, așa că Jenna își puse la loc pantofii sport, apoi hanoracul, și ieși în amurg, pornind spre stația de autobuz din fața hotelului Melville. Acesta era punctul de observație preferat al mamei sale, de unde îi urmărea pe Tom Fitzwilliam și pe familia lui. Mama ei nu era acolo. Traversă strada și se duse la poalele povârnișului, uitându-se în lungul străzii ca să verifice dacă femeia nu se ascunde iar în tufele de lângă casa lui, iar în timp ce stătea acolo, cu mâinile împreunate, neștiind ce să facă, deveni conștientă de o lumină albastră strălucitoare care ricoșa în vitrine și mașini. Urmări sursa de lumină până la o mașină de poliție care se apropia în tăcere. Mașina încetini pe măsură ce înainta pe strada principală, apoi se opri vizavi de Jenna, chiar lângă Melville. Doi polițiști ieșiră din mașină, își aranjară uniforme, unul spuse ceva într-o stație, apoi intrară amândoi în hotel.

Jenna simți cum inima i se contractă și apoi îi zvâcnește. Traversă înapoi spre hotel și aruncă o privire pe fereastră, înăuntrul barului. Acolo văzu

exact ce se aștepta să vadă. Pe mama ei, care stătea la o masă lângă bar și căreia îi vorbea unul dintre polițiști, în timp ce în cealaltă parte a barului, un cuplu îngrijorat și managerul discutau cu celălalt polițist.

– Rahat, zise ea în șoaptă. Rahat!

Trase aer în piept și intră în bar.

– Ah! spuse mama ei. Iat-o pe fiica mea. O să vă povestească ea. O să vă povestească tot. Jen! Vino încoace.

În bar se lăsă liniștea; toți ochii erau îndreptați către ea și mama ei.

– Ce se petrece? îl întreabă pe polițist.

– Poți să confirmi cum te cheamă? Și care e relația ta cu doamna Tripp?

– Sunt Jenna Tripp. Sunt fiica ei.

– Și câți ani ai, Jenna?

– Cincisprezece. Aproape șaisprezece.

Polițistul se întoarse spre managerul barului și întreabă:

– E în regulă? E minoră.

Managerul încuviință și polițistul zise:

– Sunt agentul Drax și am fost chemați să stăm de vorbă cu mama ta referitor la câteva presupuse remarci amenințătoare făcute altor clienți. Se pare că refuză să plece.

Mama ei țâțâi din buze și își dădu ochii peste cap.

– Nu erau remarci amenințătoare, domnule polițist. Pentru numele lui Dumnezeu! Purtam o conversație.

Jenna se întoarse ca să se uite la cei doi care stăteau în cealaltă parte a încăperii, care abia reușeau să o privească în ochi. Habar nu avea cine erau.

– Asta e chestia, continuă mama ei. Nimeni nu vorbește despre treaba asta. Nimeni nu recunoaște că se întâmplă. Stăm în coconii noștri de vată și ne prefacem că lumea e moale, și sigură, și minunată pentru că nu putem face față adevărului. Toți sunt implicați. El, acolo, sus – arată spre Melville Heights –, și jumătate de sat, probabil. Și nu e vorba doar de mine. Nu sunt atât de proastă încât să cred

că eu sunt singura căreia i se întâmplă toată... toată mizeria asta. Se întâmplă la nivel global. Și sunt alți oameni ca el – arată din nou în sus –, oameni puternici. Peste tot în lume. Și dacă nu vorbim despre asta, o să se tot întâmple în continuare. Și i-am auzit pe oamenii ăștia amabili adineauri, pe când stăteam afară, i-am auzit că vorbeau despre el și ziceau ce treabă bună face și n-am spus decât: „Nu știți mai nimic“, dar nimeni nu vrea să audă, nimeni nu vrea să audă, fir-ar al naibii!

Mama ei continua să vorbească și Jenna se uita lung la ea și se gândea: „Treaba asta a devenit dintr-odată ceva mult prea complicat pentru mine“.

– Ai pe cine să suni? o întreabă agentul Drax. Un adult?

Jenna se uită la telefonul strâns în mână și se gândi că ar trebui să-l sune pe tatăl ei. Apoi se gândi că dacă va veni tata, o va pune să plece și să rămână cu el. Și dacă rămâne cu el, atunci o să ajungă să locuiască cu el, iar ea nu voia să locuiască acolo, pentru că viața ei era aici. Apoi se gândi la Bess, care, din nou, nu o așteptase în dimineața aceea sau seara, după ore, și se uită la mama ei, care ajunsese aproape de limita maximă la care putea ajunge în viață fără vreun ajutor semnificativ din exterior, și se întreabă dacă viața ei de aici merită atât de mult cum a crezut mereu că merită.

– Tatăl meu locuiește în Weston-super-Mare, zise ea. Aș putea să-l sun pe el?

– Da, zise polițistul, ai putea.

Tastă numărul tatălui ei și privi cuplul care stătea de vorbă cu celălalt polițist. Scuturau din cap și ziceau:

– Nu, nu, e în regulă.

– Și mai știți ceva, spunea mama ei, de fapt *eu* ar fi trebuit să fiu cea care să sune la poliție. Ca să raportez un act de violență. Domnul acesta – arată spre manager – m-a bruscăt destul de tare.

Managerul își dădu ochii peste cap.

– Abia dacă am atins-o, zise el. Efectiv, doar i-am pus mâna pe cot ca să încerc s-o încurajez să plece, dar a refuzat.

Telefonul tatălui ei sună, și sună, și sună. Jenna apăsă pe Încheiere apel și se uită la agentul Drax.

– Nu răspunde, zise ea, cu o șoaptă de ușurare în glas.

– Unde locuiți?

– Chiar după colț. La un minut distanță, la propriu.

– Crezi că poți s-o convingi pe mama ta să vină acasă cu tine? Acum? Nu se depune nici o plângere. Cred că mai bine încheiem totul discret și liniștit. Ce părere ai?

– Da, spuse Jenna veselă. Da. Pot s-o iau acasă. Mamă?

Se duse lângă mama ei și o atinse pe umăr.

Mama ei îi acoperi mâna cu mâna ei.

– Fiica mea știe prin ce trec. Ea vă poate spune. Poate să vă spună totul. Poate atunci o să asculte cineva.

– Mamă, acum mergem acasă.

Jenna o trase ușor pe mama ei în picioare și începu să o conducă spre ușă.

– I-am scris comisarului-șef *de trei ori* în ultimele șase luni. Le-am scris consilierului și parlamentarului local. Nimeni nu vrea să știe. Sunt *trasă pe sfoară* cu răspunsurile astea automate fără nici un sens. Poate că acum cineva chiar o să asculte. Și voi! Mama ei se întoarse brusc pe când se apropiau de ușă și arătă cu degetul către cuplul jenat. Îmi pare rău că a trebuit să vă abordez atât de aspru. Înțeleg că n-a fost ideal. Dar cât timp oamenii decenti ca voi cred în continuare ce li se spune despre oameni ca el, n-o să se schimbe niciodată nimic.

– Haide, mamă.

Jenna o făcu să se miște mai departe. Polițistul ținea ușa deschisă și în cele din urmă mama ei ieși din barul hotelului, pe trotuar. Oamenii se opreau și se uitau. Traficul încetinea.

Cei doi polițiști le escortară pe Jenna și pe mama ei înapoi acasă și rămaseră cu ele o jumătate de oră, adresându-i Jennei o mulțime de întrebări, iar ea știa că răspunsurile aveau să ajungă direct la

asistența socială. Nu, zise ea, mama ei nu a mai abordat niciodată oameni străini, din câte știe ea. De cele mai multe ori, spuse ea, mama ei stătea la computer. De cele mai multe ori, spuse ea, mama ei era perfect normală. Și da, poate că a remarcat o ușoară creștere a paranoiei mamei sale în ultima săptămână sau așa ceva. Mama ei a avut mereu sușuri și coborâșuri, da, posibil să aibă și un ușor aspect bipolar, dar nu, nu i-a provocat niciodată probleme, nu. Totul e în regulă. Mama ei e în regulă. Per total, da, totul e în regulă.

Telefonul ei sună la două minute după ce poliția plecă în cele din urmă.

– Jen, iubire, tata sunt. E totul OK? Îmi pare rău că am ratat apelul; eram la ora de tai chi.

Jenna lăasă să treacă o clipă de tăcere în timp ce se întrebă, în treacăt, dacă acum e momentul să-și descarce în sfârșit viața dată peste cap în cărca altcuiva. Dar oftă, se convinse să zâmbească și spuse:

– Totul e în regulă, tată. Sincer. Mă întrebam doar dacă ne vedem în vacanța de Paște. Atâta tot.

34

Freddie se deplasă cu scaunul de birou de la fereastră până la ușa dormitorului.

– Tată! strigă el pe scări în jos. Tată! Femeia aia! Mama Jennei! Tocmai a fost arestată!

Vocea tatălui său urcă pe scară.

– Despre ce naiba vorbești?

– Femeia aia! Care ne urmărește! Doamna Tripp sau cum o fi. Tocmai a fost scoasă din Melville de doi polițiști în uniformă.

Își auzi tatăl urcând încet scările, până ce fața lui apăru printre balustrade.

– Ești sigur?

– Absolut sigur. Stătea de vorbă afară cu doi oameni și mi-am dat seama că începe să se agite și am văzut că încearcă să se îndepărteze de ea și ea s-a dus după ei în bar. Zece-cincisprezece minute mai târziu, am văzut girofarurile și polițiștii au ieșit din mașină, apoi a venit și fata și după cinci minute fata și mama au fost conduse de acolo.

– În mașină?

– Nu, spuse Freddie, reducând mental factorul de entuziasm. Nu. Cred că le-au condus pe jos până acasă.

– Doamne, zise tata. Nu e bine.

– De ce nu te duci acolo? La bar? sugeră Freddie. Să întrebi ce s-a întâmplat. Ești amic cu cei de acolo, nu-i așa?

– Păi, da, zise tata. Cred că aș putea. Presupun. Își îngustă privirea către Freddie. Vrei să vii? Îți iau o cola și un castronel cu șorici crocant?

Freddie dădu din cap aprobator. Într-un fel, nu voia să se ducă absolut nicăieri. Aici era cald. Acolo era întuneric și frig. Dar nu mergea niciodată nicăieri doar el cu tatăl lui. În mod normal, tatăl lui nici n-ar fi fost acasă la ora aceea. În mod normal,

ar fi fost tot la școală. Deseori nu ajungea acasă până după ora zece, dar în seara aceea sosise mai devreme pentru că fusese la o ședință la inspectoratul școlar toată ziua. Apăru în timp ce Freddie lua cina, plin de bonomie și veselie, îi ciufuli părul, îi spuse: „Bun băiat“, pregăti pâine prăjită cu Nutella pentru amândoi la desert, exclamă cât de elegant arată holul proaspăt vopsit, își turnă un pahar generos de vin roșu, o înconjură pe mama cu brațul și fu în general vesel și genul de tată care ți-ai dori să vină acasă de la muncă la ora șase în fiecare seară.

Iar acum îi oferea lui Freddie cola și șorici crocant și ocazia să descopere la prima mână ce naiba se petrece cu Jenna și mama ei. Își luă pantofii de unde-i aruncase și se încălță cu ei.

Freddie adora hotelul Melville. Mai veneau aici uneori să ia prânzul duminica. Odată o aduseseră pe bunica aici la ceaiul de după-amiază în mica zonă de lounge din spatele recepției. Primiseră niște prăjiturile minuscule cu nestemate și petale de trandafiri și umpluturi de cremă pufoasă. Fiecare avusese câte un ceainic cu o strecurătoare de anticariat și un castronel cu cuburi de zahăr. Fusese aprins focul și în fundal se auzea o muzică lejeră de jazz, iar Freddie se gândise că a ajuns cumva direct într-un vis foarte frumos.

Tatăl lui îi deschise ușa de la bar și dintr-odată fură înconjurați de surescitarea și entuziasmul adulților care conversau, mirosul dens de bere și lumânări parfumate, efectul teatral al aplicelor discrete și vasele înalte cu flori tropicale.

Tatăl lui se duse direct la bar și comandă o cola pentru Freddie, iar pentru el, o halbă de ceva local și spumos.

– Am văzut niște girofaruri aici mai devreme, îi spuse tatăl lui bărbatului foarte tânăr care servea la bar. Sper că n-au fost probleme.

Băiatul, care nu părea cu mult mai mare decât Freddie, zise:

– Nu chiar. Doar o femeie. Cu niște probleme. Îi sâcăia pe ăia doi de acolo. Am rugat-o să plece. N-a vrut.

Ridică din umeri, dădu un bobârnac robinetului de bere și lăasă ultimii stropi să lovească gulerul de spumă.

– Doamne, zise tata. Și a trebuit să chemați poliția?

– Păi a refuzat să plece. Provoca o tulburare. Rob a încercat s-o ia cu binișorul. A enervat-o și mai tare. Înțelegeți.

– Și un castronel cu șorici crocant, ceru tatăl lui, scoțând portofelul.

Băiatul dădu din cap și așeză berea și cola pe tejgheaua barului.

– Și despre ce vocifera femeia asta?

– Habar n-am. Erau niște chestii ciudate despre *oameni puternici* și că suntem controlați. Înțelegeți dumneavoastră. Le spunea că nu trebuie să creadă lucrurile pe care le citesc în ziare, teorii ale conspirației, tot tacâmul. *Chestii de nebuni*, mă înțelegeți?

– Nu e prea frumos să folosești cuvântul „nebuni“, Luke, să știi, îl admonestă cu blândețe tatăl lui, asumându-și rolul de Sfântul Tom Fitzwilliam, ca de obicei. Să spunem, poate, tulburați?

În timp ce spunea aceste lucruri, jumătatea masculină a cuplului din cealaltă parte a barului se apropie de tatăl lui Freddie și spuse:

– Domnule Fitzwilliam, mă numesc Ralph Gross. Fiul nostru, Felix, e la școala dumneavoastră, în clasa a opta. Ea e soția mea, Emma.

Emma ridică politicoasă o mână și apoi o coborî la loc pe piciorul unui pahar mare cu vin.

– Voiam doar să vă spun cât de mulțumiți suntem de ce ați făcut la școală în ultimul an. Eram la un pas să ne mutăm din zonă. Ba chiar făcuserăm o ofertă pentru o casă din Wells. Dar de când ați venit, Felix e atât de fericit la școală și se descurcă atât de bine. Și îmi pare rău, dar femeia aceea, cea

pe care tocmai au luat-o, lucrurile pe care le spunea despre dumneavoastră erau absolut demente. Serios.

– Ce lucruri spunea?

– O, tâmpenii, să știți. Că o controlați și că ați fost trimis să subminați toată localitatea, bla, bla, bla. Ridicol. Voiam doar să știți. În caz că auziți ceva la telefonul fără fir. Nimeni n-o să-i acorde atenție. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Toată lumea din zonă știe că sunteți extraordinar.

– Vai, mulțumesc tare mult, zise tatăl lui Freddie. Chiar apreciez ce îmi spuneți. Îl cunosc pe Felix și e un băiat grozav. Mă bucur că nu a fost nevoie să-l mutați.

Bărbatul dădu mâna cu tata și se întoarse la soția lui, care îi zâmbea destul de oripilant lui tata și avea în ochi privirea aceea pe care femeile păreau s-o aibă mereu când erau în preajma lui.

Freddie făcu o grimasă și își urmă tatăl la o masă din colțul de lângă ușă. Ciocniră unul cu altul și ronțăiră șorici crocant, iar Freddie se gândi: „Mda, e plăcut, dar și un pic ciudat” și stătură o vreme de vorbă despre cum se descurcă Freddie la școală și despre balul primăverii, la care voia să meargă, iar tatăl lui încercă să-l tachineze ușor în privința fetelor, ceea ce Freddie reuși să pareze destul de suav cu o replică exersată, „Încă nu sunt pregătit pentru fete”, cu toate că în momentul de față părea să nu mai fie cazul. Iar pe măsură ce această conversație șerpuia înainte, lui Freddie îi trecu prin minte că tatăl lui pregătește terenul ca să-l întrebe despre fotografiile de pe hard disk și se îndreptă de spate și se oțeli, gata cu o scuză tâmpită despre proiecte la școală și studiul tulburărilor psihologice – de pildă, *voyeurismul* –, dar întrebarea nu mai veni și nu după mult timp discutau despre trecut, amintindu-și de alte case în care au locuit și de oameni ciudați pe care i-au cunoscut, iar tatăl lui era atât de dezinvolt și jovial, atât de concentrat asupra lui și asupra conversației lor încât Freddie se trezi că întreabă:

– Tata, ai aflat vreodată ce s-a întâmplat cu femeia aia nervoasă de la Lake District?

Tatăl lui se încordă dintr-odată.

– Ce femeie nervoasă?

– Nu mai ții minte? Femeia aia care a venit la tine când eram în excursia aia de o zi și care a început să te lovească.

Tata își dădu ochii peste cap.

– O, Doamne! Aia! Doamne, da, îmi aduc aminte. Nu știu. A fost totul atât de... *bizar*. Nu-i așa?

– Și știi, când ai dus-o peste stradă, când vorbeai cu ea. M-am întrebat mereu ce îți spunea. Și ce-i spuneai și tu ei.

– Doamne, nu mai știu. Probabil îi ziceam că nu se poartă cum se cuvine, că îi tulbură pe soția și pe copilul meu. O linișteam, presupun.

– A fost oribil, zise Freddie încet. În ziua aia. A fost înfricoșător. Și a fost oribil.

– Chiar așa? Întrebă tatăl lui.

– Da. N-o să uit niciodată. Iar acum femeia asta, mama Jennei, și ea te urăște.

– Ah, păi, cred că e o diferență între doamna Tripp și doamna de la lacuri. Doamna de la lac credea că sunt altcineva; a fost un caz de identitate confundată. Mama Jennei... ei bine, e clar că are un fel de tulburare psihică.

Freddie încuviință, aprobând diferența, însă tot nu era convins în privința unui lucru.

– Crezi că se cunosc? Întrebă el.

– Cine? Mama Jennei și femeia de la lac?

– Da. Pentru că... Freddie se opri, selectându-și cu atenție cuvintele. Te-am auzit când vorbeai cu mama. Îi ziceai că mama Jennei își aduce aminte de tine din vacanța aia.

– Ne-ai auzit? Când?

– Ieri-dimineață. În bucătărie.

Tatăl lui oftă.

– Păi, n-ar fi trebuit să auzi treaba aia, dar presupun că nu contează de vreme ce mama Jennei nu a fost în vacanță cu noi și faptul că are impresia că așa a fost face parte din tulburarea ei. Biata de ea.

– Jenna o să ajungă la asistența socială?

Tatăl lui trase aer în piept.

– Doamne! Chiar sper să nu fie cazul. Dar e posibil, bănuiesc. Dacă mama ei ajunge să fie internată obligatoriu. Dacă tatăl ei nu poate s-o ia. Dar sper că nu se va ajunge la asta. Sper să pot să mă ocup ca să nu fie cazul.

Freddie încuviință din cap cu înțelepciune.

Tatăl lui, supereroul.

Joey văzuse totul. Tocmai începuse când coborî din autobuz în seara aceea, pe cealaltă parte a străzii. Stătuse și urmărise desfășurarea evenimentelor: femeia care striga, girofarurile, escorta poliției.

Nu fusese singura care privea. Se strânsese un mic grup de spectatori. În Melville nu se întâmpla niciodată vreun lucru fascinant – nebunii escortați afară din baruri erau genul de lucruri care se întâmplau în oraș, nu în văgăuna asta răsfățată –, așa că nu putea fi ignorat atunci când chiar se întâmpla.

Când se întoarse, casa era cufundată în întuneric deplin și era destul de liniște cât să audă sunetul apei care se scurgea în chiuveta din bucătărie, gâlgâitul și bâzâitul frigiderului. Se întrebă dacă e singură. Se duse la biroul Rebeccăi din capătul palierului și bătu încet la ușă.

– Da.

– Ah, zise ea, împingând ușa, ești acasă.

Văzu cum ecranul unuia dintre monitoarele Rebeccăi se schimbă repede de la un fel de imagine la o fișă cu date.

– Da. Rebecca se uită la ea. Bună.

Arăta albă precum creta în lumina ecranelor de computer. Avea ochii ficși, larg deschiși, de parcă ar fi stat fără să clipească ore în șir. Fereastra era întredeschisă și în cameră era frig, însă Rebecca stătea într-o bluză subțire și picioarele goale.

– Doamne, e congelator aici! Nu ți-e frig?

Joey se duse la fereastră să o închidă, iar ochii ei cercetară iute reflexiile întunecate ale ferestrei dormitorului lui Tom Fitzwilliam, sperând s-o întrezărească pe soția lui. Însă camera era goală și luminile erau stinse. Aruncă o privire în sat. Printre

două mașini în mișcare văzu doi oameni ce semănau suspect de mult cu Tom Fitzwilliam și cu fiul său, care intrau în barul de la Melville.

Inima i-o luă la galop și, cu răsufierea aproape tăiată, îi zise Rebeccăi:

– Ai chef să mergem la Melville să luăm cina devreme? Fac eu cinste.

Intrară în bar o jumătate de oră mai târziu. Joey făcuse un duș, se spălase pe dinți și își pusese niște blugi strâmți, un sacou cambrat și cercei cu pietricele din imitație de diamant care știa că vor străluci la lumina lumânărilor. Întâi nu-l văzu pe Tom. Se gândi întristată că poate l-a ratat. Dar în timp ce stătea la bar se întoarse puțin și-l văzu ascuns într-un colț cu fiul său, la o masuță de două persoane. El ridică privirea tocmai când ea se uita la el și atunci Joey văzu imediat, luminoasă și inconfundabilă, o expresie de entuziasm.

Îi întoarse zâmbetul de diamant și mimă cu buzele: „bună“.

Ea și Rebecca luară o masă de unde nu se vedea foarte bine masa lui Tom; era singura liberă într-o seară de vineri.

– Mulțumesc, zise Rebecca, ciocnindu-și cocktailul Virgin Mary de Bloody Mary-ul lui Joey, a fost o idee bună. Uneori chiar trebuie să mi se aducă aminte de lumea cea mare din afara casei, pentru că devin atât de...

Se întrerupse brusc și privirea ei se dezlipi de chipul lui Joey și se îndreptă spre cineva care se apropia din spate. Joey îl simți înaintea sa-l vadă. Inima îi tresăltă și sângele prinse a-i curge mai repede. Ridică privirea și zâmbi.

– Bună, Tom, zise ea. Aș fi venit încolo, dar n-am vrut să vă deranjez pe tine și pe băiat.

– Ce drăguț, zise el, aplecându-se să o sărute pe obraz, ceea ce, deoarece era Tom Fitzwilliam, îi păru o manevră înfiorător de erotică și complicată care ar fi putut merge prost în atâtea feluri de negândit încât abia dacă mai putea să respire.

Se ridică puțin de pe scaun ca să-l întâlnească la jumătatea distanței și sărutul se petrecu fără incidente, iar Joey reuși să se redreseze suficient cât să spună:

– O cunoști pe cumnata mea, Rebecca, presupun.

– Da! răspunse Tom vesel. Da, o cunosc. Mă bucur să te întâlnesc din nou. A trecut o veșnicie. Abia dacă te-am văzut de când v-ați mutat.

– Nu, răspunse Rebecca sec. Îmi văd de treabă.

– Și văd că tu și Jack n-ați stat degeaba.

Dădu din cap spre burta Rebeccăi, apoi trecu o clipă de tăcere ușor dureroasă, care îl făcu pe Tom să zică:

– O, Doamne. Spune-mi că e un copil. E un copil? Da?

Joey așteptă ca Rebecca să-l liniștească pe Tom că, da, bineînțeles că e un copil, dar nu o făcu, doar se uită lung la el, cu gura ușor căscată, făcând-o pe Joey să spună:

– Da. E un copil. Nepoțica mea. Vine pe lume peste aproximativ două luni.

– Șapte săptămâni și jumătate, mormăi Rebecca.

– Minunat, spuse Tom. Felicitări! Jack ce mai face?

– Jack face bine, răspunse Rebecca. Mulțumesc.

O completare seacă.

– Bine, zise Tom, aruncându-i lui Joey o privire piezișă atât de încărcată de intimitate încât o făcu să amețească.

Se întoarse spre masa lui, unde fiul său se uita atent la smartphone, aruncând câte o privire în sală din două în două secunde.

– Ar trebui să mă întorc la Freddie. De fapt, ar trebui să-l duc acasă. Cu siguranță are o grămadă de teme. Mă bucur că te-am văzut, Rebecca. Și mă bucur că te-am văzut din nou, Josephine.

– *Josephine?* suieră Rebecca la ea când Tom porni înapoi spre masa lui. De ce îți zice Josephine?

Ea ridică din umeri.

– Probabil că așa i-am zis că mă cheamă. În seara aia când a trebuit să mă aducă acasă. Și acum a rămas cumva așa.

- De ce i-ai spune că te cheamă Josephine?
- Pentru că așa mă cheamă.
- Dar nimeni nu-ți spune așa.
- O, Doamne! Nu știu. Poate încercam să-l impresionez sau așa ceva. Poate credeam că mă face să par mai bună decât sunt.

Rebecca clipi la ea.

- De ce ai vrea să faci asta?
- Pentru că... Joey plimbă tulpina de țelină în jurul buzei paharului. Nu știu. N-ai înțelege.

- Ba s-ar putea. Pune-mă la încercare.

- Păi, închipuie-ți, zise ea, închipuie-ți că trebuie să-ți petreci toată viața în umbra unui tip ca Jack. Închipuie-ți că o dai în bară cu tot ce faci, efectiv cu tot ce faci, și de fiecare dată când ridici ochii din porcăriile tale fie și un minut, dai de Jack, care face efectiv totul cum trebuie. Și nu doar atât, ci e și atât de al naibii de adorabil. Iar eu sunt, na, *Joey* cea proastă și haotică. Apoi mă trezesc că stau de vorbă cu *altă* ființă umană incredibilă, un adult în toată puterea cuvântului, care face totul cum trebuie și rezolvă problemele tuturor și poate că voiam doar să creadă că sunt o Josephine deșteaptă și echilibrată. Nu o Joey proastă. Știi ce zic?

- Înțeleg, spuse Rebecca. Te înțeleg. Și eu mă simt așa uneori.

- Cu Jack?

- Da. Cu Jack. Cu oamenii cu care lucrez. Cu majoritatea oamenilor, de fapt. Ridică din umeri. Știi, când te-am cunoscut eram îngrozită de tine. Încă mai sunt.

- Poftim?!

- Da. Jack vorbea mereu despre tine de parcă erai un fel de cowgirl, acolo unde lucrei tu în Ibiza, cum te luptai cu burlacii, toată noaptea în picioare, de neoprit, neînfricată. Apoi te-am cunoscut și erai pur și simplu atât de tânără și de super, emani aerul ăsta că ai putea, nu știu, să călărești cai sălbatici, să tragi cu pușca în conserve aliniat pe ziduri. Pari atât de spontană, atât de liberă. Iar Jack este, da, foarte încununat de succes, dar și foarte măsurat și precaut. Totul e planificat și gândit în amănunt. Nu

lasă loc de surprize. Iar eu sunt la fel, așa că presupun că într-un fel mi se pare că latura asta a ta mă inspiră. Dar mă și sperie.

– Ei bine, spuse Joey, te rog să nu te simți speriată de mine nici o clipă. Te asigur că nu știu să călăresc cai sălbatici și am zero spontaneitate și sunt doar o ratată tristă, tristă de tot.

– Încetează, Joey. Te rog. Încetează. Pentru că știi cum e, cu cât îți spui mai mult că ești o ratată, cu atât mai probabil va fi ca lumea să te vadă așa. Și nu ești. Ești extraordinară. Și mai știi ceva?... Începu să-și pigulească manșetele bluzei subțiri. Am cunoscut pe cineva care semăna foarte mult cu tine, acum o veșnicie. Era minunată, și vioaie, și frumoasă, și super și nu credea niciodată în ea însăși și i se părea că toată lumea e mai bună decât ea și că toți ceilalți știu ce fac, numai ea nu, și apoi, într-o zi când avea paisprezece ani... Făcu o pauză, cu privirea fixată asupra mâinilor sale. Apoi ridică ochii spre Joey și continuă: S-a sinucis.

Joey înghiți în sec și se uită lung la Rebecca.

– O, Doamne, zise ea, cine era?

Rebecca își trase manșetele peste încheieturile mâinilor. Se uită din nou la Joey și spuse:

– Era sora mea mai mică.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Ne puteți spune numele complet, pentru înregistrare?

AB: Alfie James Butter.

POLIȚIA: Și adresa?

AB: Melville Heights numărul 14.

POLIȚIA: Mulțumim. Avem doar câteva întrebări foarte simple pentru dumneavoastră, domnule Butter.

AB: Spuneți-mi Alfie, vă rog.

POLIȚIA: Absolut. Sigur, Alfie. Unde te aflai în seara de vineri, 24 martie?

AB: Am fost la mama până pe la ora șapte. Apoi am pornit spre casă.

POLIȚIA: Unde locuiește mama ta?

AB: Locuiește în Frenchay.

POLIȚIA: Mulțumim. Și cum ai ajuns acasă?

AB: Am luat autobuzul. N-am mașină deocamdată. Strâng bani pentru o camionetă. Pentru munca mea de zugrav.

POLIȚIA: Deci ai luat numărul...?

AB: 218, din oraș.

POLIȚIA: Și te-ai întors la Melville la...?

AB: Pe la 7.40, presupun.

POLIȚIA: Și poți să ne povestești ce s-a întâmplat după ce te-ai întors în sat?

AB: Da. Sigur. M-am oprit la magazinul de la colț și am cumpărat două sticle de bere. Tocmai îi dădusem un mesaj lui Joey...

POLIȚIA: Adică doamnei Mullen?

AB: Da, exact. Și ea a zis că rămâne în oraș la cumpărături și că mai durează până se întoarce. Și aveam nevoie de un pahar. Înțelegeți. Vineri seară și așa. Apoi am urcat dealul până acasă.

POLIȚIA: Și ai văzut pe cineva în timp ce urcai dealul?

AB: Nu. N-am văzut pe nimeni.

POLIȚIA: Și locuiți amândoi cu fratele mai mare al doamnei Mullen și soția lui. Corect?

AB: Da. Exact.

POLIȚIA: Și era vreunul dintre ei acasă când te-ai întors?

AB: N-am idee. Nu l-am văzut pe nici unul. Nu sunt la mine acasă, așa că încerc să nu deranjez, pe cât posibil. Nu vreau să le stau în cale. Așa că nu aveam de gând să-i caut. Înțelegeți? Deci, da, mi-am luat berile și m-am dus direct la etaj, în camera noastră, ca s-o aștept pe Joey.

POLIȚIA: Și la ce oră s-a întors Joey acasă? De la magazine?

AB: Trebuie să fi fost, nu știu, vreo 8.15., 8.30?

POLIȚIA: Poți fi mai precis?

AB: Da. Nu. Nu știu. Cam așa era.

POLIȚIA: Și a venit direct sus? Din câte știi?

AB: Aveam muzica pornită, așa că n-aveam cum să aud ușa de la intrare. Dar, da. Presupun că a venit direct sus. Încă avea haina pe ea, iar mâinile îi erau reci. Și obrații. Ca și cum tocmai ar fi venit de afară. De ce?

POLIȚIA: Și cum ți s-a părut? Ți s-a părut neliniștită? Sau cu răsuflarea tăiată, în vreun fel?

AB: Nu. Părea... păi, puțin, nu știu – a zis că a avut o zi stresantă. Că magazinele erau pline. Era obosită. Toate astea. Așa că nu sărea în sus de bucurie sau ceva de genul ăsta. Dar era în regulă.

POLIȚIA: În regulă?

AB: Da, era OK.

POLIȚIA: Și ce a făcut, când a venit la etaj?

AB: Nu prea știu. Am stat de vorbă un pic. Apoi a făcut un duș.

POLIȚIA: Și ce a cumpărat? De la magazine? Ți-a spus?

AB: Un sutien nou. Se pare.

POLIȚIA: Ți-a arătat sutienul?

AB: Da. Îl purta deja. Care e treaba aici? Doar nu credeți că Joey a avut ceva de-a face cu asta? Nu?

POLIȚIA: Mulțumim, Alfie. Ajunge deocamdată.

36

10 martie

Trecuse o oră de când plecaseră polițiștii și Jenna stătea pe pat în pijamalele de fleece, încovrigată ca în burta mamei. Ținea telefonul în palmele făcute căuș și se zgâia la ecran. Bess era în oraș cu Ruby și cineva pe nume Jed. Jenna habar nu avea cine era Jed, dar părea să-i placă să scoată limba de flecare dată când cineva îndrepta camera spre el. Porniseră de la un KFC din oraș și acum se pare că erau în dormitorul cuiva. Nu era dormitorul lui Bess. Jenna cunoștea dormitorul lui Bess aproape la fel de bine cum îl cunoștea pe al ei. Pe Snap Maps scria că e la 24 Hawthorne Drive, o stradă din Lissenden, satul vecin.

I se strânse stomacul la gândul lumii paralele în care s-ar fi dus la KFC după ore cu Bess, și Ruby, și Jed și ar fi stat acum turcește în dormitorul cuiva, amuzându-se fără nici o grijă, ca într-o seară de vineri. Jed, în ciuda faptului că stătea mereu cu limba scoasă, părea să arate destul de bine. Poate că Jenna ar fi putut să flirteze cu el. Poate că Jed ar fi ajuns, în existența asta paralelă, să fie prima ei iubire, băiatul cu care și-ar fi pierdut virginitatea. Dar nu avea cum să știe, pentru că era aici, ghemuită în pat, cu stomacul încă forfotindu-i în urma episodului îngrozitor de la Melville, a umilinței de a ieși escortată de polițiști în timp ce localnicii stăteau peste drum și se holbau la ele, a stresului de a-i minți pe polițiști, pe tatăl ei, pe toată lumea.

Intră iar pe Snap Maps și văzu că Bess încă era pe Hawthorne Drive, la numărul 24. Ceasul indica 10.45. Mama lui Bess îi cerea să fle acasă până la 11

în weekend. Trebuia să plece în curând dacă voia să ajungă.

O auzi pe mama ei cum își făcea de lucru la parter. În zilele de demult, înainte să se îmbolnăvească, mamei sale îi plăcea mereu să fie în pat înainte de zece, cu un ceai de plante și o carte bună, dar acum rămânea frecvent la parter până la miezul nopții, unu, două dimineața, stând de vorbă online cu oameni din State, verificând și răsverificând lucruri, făcând fotografii, luându-și notițe nesfârșite. O auzea cum umblă prin dulapurile din bucătărie, făcând un inventar mental al tuturor obiectelor, astfel încât de dimineață să știe dacă cineva a umblat peste noapte ca să-i rearanjeze sertarul cu tacâmuri.

Jenna se întoarse pe cealaltă parte și se uită din nou la telefon. Bess plecase de acasă de la Jed. Se deplasa destul de repede, deci probabil era într-un taxi sau mama ei venise să o ia – ceea ce era improbabil, deoarece blocul lor avea parcare la stradă, care se umplea în regimul primul venit, primul servit, iar mama ei refuza să mute mașina pentru orice altceva decât o urgență. Urmări mica pictogramă cum se îndreaptă spre Lower Melville. Și-o imaginea pe Bess pe bancheta din spate, stânjenită și neștiind dacă să vorbească sau nu cu șoferul. Probabil se uita hotărâtă în telefon chiar acum și Jenna se gândi să-i dea un mesaj, dar degetul îi alunecă din nou de pe ecran.

La 10.55, pictograma se opri pe strada principală și Jenna așteptă ca ea să o arate pe prietena ei cea mai bună ajunsă în siguranță acasă. Așteptă și așteptă, dar pictograma o arăta tot pe strada principală, vizavi de hotelul Melville. Se făcu 11.05 și Jenna se întinse și se ridică pe marginea patului. De ce nu era Bess acasă? Actualiză aplicația ca să vadă dacă nu cumva s-a blocat, dar pictograma o arăta pe Bess tot acolo unde o lăsase taxiul. Dintr-odată, Jenna își imaginea ușile taxiului încuiate, geamurile aburite, mica ei prietenă imobilizată pe bancheta din spate sub un bărbat masiv și transpirat, încercând disperată să atragă atenția

vreunui trecător. Sări din pat, fugi pe scări, își luă pe ea haina mamei sale și pantofii vechi de grădinărit și se năpusti afară din casă.

Când ajunse la capătul străzii, văzu că nu era nici un taxi cu geamurile aburite parcat peste stradă. Cercetă zona cu privirea, căutând capul prietenei sale ca o cupolă de un blond palid și când ochii ei îl găsiră în cele din urmă, se opri și trase aer în piept atât de tare că o duru. Pentru că acolo, stând împreună în pragul farmaciei locale, adânciți în conversație, erau Bess și domnul Fitzwilliam.

Tatăl lui Freddie plecase de acasă după ora 11, coborâse povârnișul până în Lower Melville și se întorsese cincisprezece minute mai târziu cu ceva ce părea a fi o cutie cu fulgi de porumb. Dar tatăl lui nu mânca cereale. Mama lui nu mânca dimineața. Singura persoană din casă care ar fi putut avea cel mai mic interes față de fulgii de porumb era el, Freddie. Dar chiar și așa, interesul lui față de fulgii de porumb era minim și, cu siguranță, nu suficient de puternic pentru a precipita un drum în toiul nopții până în sat. Întreaga seară fusese tulburătoare. Incidentul cu mama Jennei și poliția, apoi faptul că tatăl lui îl scosese în oraș și se purtase foarte drăguț și îi dăduse voie să deschidă subiectul întâmplării de la Lake District, apoi Cizme Roșii, care intrase în bar cu amica ei, iar tatăl lui flirtase cu ea și se purtase neobișnuit. Apoi a mai fost un moment ciudat, puțin mai târziu, când el și tatăl lui au plecat, iar Freddie s-a întors puțin să se uite la Cizme Roșii și a surprins privirea prietenei sale însărcinate și ceva din ochii ei l-a spintecat ca un laser.

Se dădu jos din pat și se furișă până la ușă. Îi auzea pe mama și pe tatăl lui murmurând împreună în dormitorul lor din celălalt capăt al palierului. Auzi cum murmurele se prefac în dezbatere aprinsă, apoi se îndreaptă cam repede spre țipete înăbușite.

I se strânse stomacul. Mai rămase câteva minute să asculte cum țipetele urcă și coboară. Distingea câte un cuvânt răzleț și câte o expresie ocazională: „... fata aia. Nici o legătură cu mine. Niciodată, niciodată, niciodată. De unde să știi?” Dar nu putea aduna laolaltă suficiente cât să formeze un șir coerent. Preț de o clipă, ai lui tăcură și simți cum îl

spintecă tăişul fricii. Îşi încordă corpul, strânse bine ochii şi aşteptă, şi aşteptă să-l audă: plesnetul groaznic făcut de carne pe carne, gemetele înăbuşite de durere, bufnetul corpurilor azvârlite prin cameră. Îl cuprinse greaţa. Cum de o seară care începuse cu un pahar de cola rece ca gheaţa la Melville împreună cu tatăl lui se putea sfârşi astfel? Nu avea cum. Pur şi simplu nu avea cum.

Însă tăcerea continuă şi după o clipă deschise din nou ochii, îşi descleştă pumnii, expiră lent şi constant. Auzi apa trasă la toaleta din baia aflată în dormitorul părinţilor, pocnetul întrerupătorului, scârţâitul inofensiv al arcurilor din pat. Se îndepărtă de uşa camerei şi se întoarse la fereastră.

Satul închidea obloanele pe ziua respectivă: ultimii întârziaţi ieşeau de la Melville, restaurantul thailandez era deja încuiat şi cu luminile stinse, trotuarele practic goale. Iar acolo, undeva, departe de privirile lui, erau Jenna Tripp şi mama ei nebună. Se întrebă ce gândesc amândouă în seara asta. Se întrebă ce simte Jenna. Îşi lipi mâna de sticla rece a geamului până ce lăasă o urmă ceţoasă, fantomatică; apoi trase draperiile la loc şi se urcă în pat.

38

11 martie

– Nu mi-ai spus niciodată că Rebecca a avut o soră care s-a sinucis.

Jack ridică privirea din teancul de scrisori pe care tocmai îl așezase pe masa din bucătărie. Purta un tricou și pantaloni de pijama, avea părul negru dezordonat și ușor urât mirositor. Nu arăta ca un om care își petrecuse șapte ore din ziua precedentă făcând o operație pe cord deschis. Arăta de parcă ar fi fost în pub toată noaptea și pe drum spre casă s-ar fi oprit să-și ia un kebab.

– Poftim?

Joey se întinse după o cutie de Weetabix.

– Rebecca. Aseară mi-a spus că a avut o soră care s-a sinucis când avea paisprezece ani. De ce nu mi-ai spus?

– Doamne, zise el, nu știu. Probabil pentru că nu erai aici când eram în etapa în care aflam totul despre viața Rebeccăi.

– Dar e cumnata mea. *Locuiesc* cu ea. Ar fi explicat atât de multe lucruri. M-ar fi făcut... Joey se opri. Era gata să spună: „M-ar fi făcut să o plac“. ... s-o înțeleg mai bine, termină ea fraza.

– Scuze, spuse el. Nu m-am gândit. Și în plus, poate m-am gândit că nu e treaba mea. Știi doar că e foarte retrasă.

– Da. Știu asta. Dar chiar și așa. E un lucru enorm pe care să nu-l știi despre cineva.

– Ei bine, spuse Jack, acum știi.

– De ce...? Joey făcu iar o pauză. Nu voia să pară morbidă. De ce a făcut-o? Rebecca a zis că nu știe.

Jack oftă.

– Nimeni nu știe. Nu a lăsat nici un bilet și toată lumea a dat vina pe toată lumea și toată povestea a

fost un haos teribil. Cred că o vreme au crezut cu toții că avea o legătură cu un profesor de la școala ei. Că a existat vreun fel de relație nepotrivită. Dar s-a dovedit a nu fi așa. Doar o pasiune de școlăriță. S-a dovedit că s-a sinucis degeaba, oftă el. Tatăl ei a ajuns să bea, iar mama a murit acum câțiva ani, fără să se împace vreodată cu situația. I-a distrus complet.

– Nici nu-mi pot imagina, începu Joey. Adică, Doamne ferește! Dacă ai fi făcut tu așa ceva când aveai paispe ani... Dacă te-aș fi pierdut... Și apoi pe mama. Aș fi... N-aș mai fi fost fericită niciodată. La dracu'!

Simți cum o lacrimă începe să i se formeze în ochiul stâng și clipi ca s-o stăvilească.

– Plângi?

– Nu chiar, răspunse ea.

El o privi cu atenție.

– O, Doamne! spuse el. Bypass triplu și femei care plâng. E prea mult, serios. Vino încoace.

O primi în brațele lui, iar Joey se lăsa îmbrățișată. El mirosea a pat și a păr nespălat. Mirosea a acasă.

– N-o să mori niciodată, așa-i? se smiorcăi ea în tricoul lui.

– O să încerc din răputeri.

– Bine, dădu ea din cap aprobator. Asta e bine. Pentru că nu cred că aș fi în stare să trăiesc fără tine.

*

Alfie zăcea pe latul patului, dezbrăcat, în cearșafurile încurcate după sex. Îl așteptase să se întoarcă de la barul unde lucra până la 1 dimineața, apoi se năpustise asupra lui. El fusese surprins plăcut, apoi stricase momentul sugerând, spre final, cu răsufarea tăiată și pe un ton iubitor, să nu folosească prezervativ.

– Ce dracu'? zisese ea, cu ochii cășcați în întunericul camerei. Nu! Încă n-am hotărât nimic! N-am hotărât! Nu poți să sugerezi așa ceva aiurea, în timp ce facem sex!

– Nu, spusese el cu blândețe. Nu. Ai dreptate. Îmi pare rău. Mă gândeam doar. Păreai atât de...

– Cum, dornică să fac sex cu tine?

– Păi, da.

– Și de ce ar însemna asta că vreau dintr-odată să fac un copil?

– Nu înseamnă. Chiar nu. Doar că... Îmi pare rău, OK? Putem s-o lăsăm baltă?

Reușiseră cumva să se întoarcă în punctul în care se opriseră și să termine într-o stare rezonabilă de armonie. Însă când Alfie se cufundă într-un somn adânc, Joey îi desprinsese brațul din jurul trunchiului ei, se mută în partea ei de pat și zăcu trează o oră, sondându-și psihicul în căutarea adevăratelor motive ce stăteau la baza faptului că nu voia să facă un copil cu Alfie. Ceea ce îi redirectiona inevitabil gândurile către Tom Fitzwilliam. Mintea ei începu să redea iar și iar drumul spre muncă din dimineața aceea, în mașina lui Tom, intimitatea momentului, ce a simțit când i-a spus că are ochi frumoși, apoi trecu la senzația mâinii lui pe brațul ei în Melville, când a sărutat-o pe obraz în semn de salut. Adormi în cele din urmă pe la 2.30, iar când se trezi șase ore mai târziu, își dădu seama că îl visase pe Tom Fitzwilliam.

– 'Neața, iubire, spuse acum, urcând în pat și așezându-se turcește.

– 'Neața.

Alfie se întoarse și îi înconjură genunchii cu brațele. Ea îi depuse un sărut pe creștetul capului.

– Ai chef de niște *dim sum* în oraș cu Jack și Rebecca mai încolo?

– Ce-i aia? întrebă el. Colțunași?

– Da, zise ea. Colțunași. În coșulețe. Și tăieței și așa mai departe.

– Sună de-a dreptul minunat, spuse el, vârându-și fața în coapsa ei. Colțunași. Minunat.

39

13 martie

Jenna stătea în fața biroului domnului Fitzwilliam. Era luni dimineață, ora nouă, iar de data asta știa exact de ce fusese chemată la el. Își netezi fusta plisată și se jucă puțin cu închizătoarea pomponului pufos care îi atârna de ghiozdan. Lipsea de la fizică. Detesta fizica. Dar își dorea cumva să fle la fizică astăzi, pentru că era una dintre singurele ore pe care le avea în comun cu Bess semestrul acesta.

Îl auzi pe domnul Fitzwilliam cum termină de mormăit ceva la telefon, apoi cum își drege glasul, după care deschide ușa biroului și îi face semn să intre.

– Bună dimineața, domnișoară Tripp, zise el.

Ar fi vrut să-i spună: „Vă rog, nu-mi spuneți așa. Spuneți-mi doar Jenna!” Dar nu făcu asta. În schimb, zâmbi și spuse:

– Bună dimineața.

– Și, ce mai faci?

– Bine, zise ea ridicând din umeri.

O conduse la același set de scaune confortabile unde stătuseră săptămâna trecută.

– Bun, spuse el, trăgându-i un scaun, apoi trăgându-și unul și pentru el. Bun. Așa, păi, presupun că știi de ce ești aici.

– Mama, mormăi ea.

– Da. Mama ta. Deși, de fapt, adevărul e că în principal pentru *tine*. Indiferent cât de mult m-ar preocupa mama ta, pentru mine, ca profesor la școala ta, grija numărul unu este bunăstarea *ta*. Și chiar vreau să știu ce mai faci.

– Bine, zise ea.

– Da, răspunse el. Știu că faci bine, în sensul în care toți copiii din ziua de azi fac *bine*. Și știu că asta e o abreviere pentru „Sunt un vârtej de nesiguranță și gânduri întunecate despre care nu mă interesează absolut deloc să stau de vorbă cu *tine*, amice“.

Jenna se cutremură în sinea ei la auzul cuvântului „amice“. Cine mai spune așa ceva?

– Însă e clar că se întâmplă niște lucruri acasă cărora trebuie să le faci față și știu că ești singură, că tatăl și fratele tău locuiesc la treizeci și doi de kilometri distanță. Și după ce s-a întâmplat vineri seară încep să înțeleg mai bine cum stau lucrurile pentru tine. Ascultă...

Făcu din nou acel gest, în care se aplecă drept înainte, așa încât fața lui ajunse la doar câțiva centimetri de ea, și o privi în ochi atât de intens încât îi veni să închidă ochii.

– Înțeleg că mai ai câteva luni până la examene și aici sunt prietenii tăi și că ți-e teamă că dacă se implică asistența socială s-ar putea să fii nevoită să te muți. Înțeleg asta, să știi. Dar trebuie să știi că ai opțiuni. O mulțime de opțiuni.

Ea clipi. Habar n-avea despre ce vorbește.

– Nu ar fi nevoie să te duci să locuiești cu tatăl tău. Aș avea eu grijă de asta. Aș avea grijă să poți rămâne în zonă și să rămâi la Academie până la sfârșitul examenelor. Sau mai mult.

Ea vru să întrebe „Cum?“, dar nici nu prea voia să știe de fapt. Dacă l-ar fi întrebat, el i-ar fi spus și apoi ea nu s-ar fi putut abține să nu simtă că a fost târâtă într-o situație ciudată în care nu voia să fie implicată.

– Tatăl tău știe? întrebă el. Știe cât de bolnavă e mama ta?

– Oarecum, răspunse ea, uitându-se fix în poală. Să zicem. În mare parte. Adică, de-asta s-au despărțit.

– Din cauza bolii mamei tale?

– Da. Mă rog. Pe vremea aceea nu părea o boală. Părea că e, nu știu, un pic paranoică. Un pic aiurită. Părea doar că nu se înțeleg bine.

– Și asta când se întâmpla?

– Acum vreo patru ani, presupun, răspunse ea și ridică din umeri.

– Și de atunci, lucrurile s-au înrăutățit?

Vru să scuture din cap și să zică: „Nu, nu chiar“. Se trezi însă că dă din cap aprobator, apoi, spre groaza ei absolută, descoperi că o lacrimă i se rostogolește pe obraz.

– O, Jenna! Domnul Fitzwilliam se aplecă spre o măsuță din spatele lui și luă o cutie cu șervețele. O, dragă! Poftim, zise el, scoțând unul cu un gest teatral și întinzându-i-l. Poftim.

Ea îl mototoli între palme și își apăsă fața cu el. Inspiră cu putere ca să încerce să-și rețină lacrimile, dar le simțea cum i se adună ca un tsunami în gât, îi zvâcnea tot capul încercând să le oprească, dar se revărsară dintr-odată și începu să hohotească, și nu se putea opri, și își apăsă tare ochii cu podul palmelor, dar asta nu schimbă nimic, lacrimile curgeau în continuare.

Domnul Fitzwilliam nu spuse nimic. Stătea acolo, cu mâinile împreunate și atârânănd între genunchi, și o privea cum plânge. După ce valul de lacrimi se potoli puțin, ea riscă să ridice privirea spre el. Fu surprinsă să observe că are ochii verzi.

– Scuze, se smiorcăi ea. Îmi pare tare rău.

– Nu, spuse el. Să nu-ți pară rău, te rog. Plângi cât ai nevoie să plângi, te rog.

– Am terminat, zise ea.

– Ești sigură? Pentru că mai sunt liber încă... Se uită la ceasul cu curea roșu cu galben. ...patruzeci și opt de minute. Așa că poți să mai plângi o vreme dacă ai chef.

Jenna se trezi că zâmbește.

– Nu, zise ea. Sunt bine. Sincer.

El îi întinse un coș de gunoi în care să arunce șervețelul folosit, apoi îi oferă din nou cutia cu șervețele ca să ia unul nou.

– Deci, zise el. Mama ta e mai rău, așa-i?

Ea încuviință din cap. Nu prea mai putea să nege acum.

– Da, puțin. De când ați sosit dumneavoastră, zise ea.

– Și asta pentru că, după cum ai mai spus, crede că își amintește de mine dintr-o vacanță de acum câțiva ani?

Ea dădu din cap și își trase nasul, mototolind șervețelul în palme.

– Da.

– Și de ce crezi că i se pare că își amintește de mine?

Ea își trase din nou nasul.

– Pentru că e adevărat. Chiar v-am întâlnit în vacanță. Și eu îmi amintesc. Îmi amintesc ceasul dumneavoastră.

Arătă cu capul spre încheietura lui. El își duse cealaltă mână la încheietură și o atinse ușor.

– Îți amintești ceasul meu?

– Mhm. Se asorta cu cămașa dumneavoastră. De-asta l-am observat.

Se uită pieziș la ea.

– Uau, spuse el, ce memorie bună ai! Și unde ni s-au intersectat drumurile? Mai exact?

– Într-o excursie cu autocarul. La lacuri.

Îl privi drept în ochi, așteptându-i reacția, iar când aceasta apăru, domnul Fitzwilliam arăta atât de îngrozitor de prins în capcană, încât ea fu nevoită să întoarcă privirea imediat. Dar într-o fracțiune de secundă el își recăpătă expresia blândă și spuse:

– Ah, da. *Acea* excursie cu autocarul. Presupun că îți amintești episodul cu doamna aceea.

Ea încuviință din cap.

– Știi, n-am aflat niciodată despre ce a fost vorba atunci, spuse el, răsucindu-se la loc pe scaun. Foarte ciudat. Și, dintr-un anumit motiv, dacă înțeleg bine, ce s-a întâmplat în ziua aceea, orice o fi fost, mama ta a văzut și a decis că are cumva o legătură cu ea?

Jenna încuviință din nou.

– Și acum crede...? Că o *hărțuiesc* cumva?

– Oarecum.

– Și că sunt responsabil de o mulțime de alți oameni care o hărțuiesc și ei?

– Se cheamă hărțuire în grup, zise ea brusc.

Nu suporta informațiile astea oferite cu țârâita și voia pur și simplu să scoată dintr-o singură bucată tot ce avea de zis.

– E o tulburare psihotică delirantă. Există, gen, mii de oameni în toată lumea care cred că li se întâmplă așa ceva. Își spun persoane vizate. PV. Și vorbesc mereu cu toții pe internet și cu cât discută mai mult, cu atât mai convinși sunt că e adevărat și de fapt asta a înrăutățit lucrurile. Nu boala mamei mele, ci faptul că vorbește cu o grămadă de alți nebuni despre ea.

– Deci să înțeleg că dacă nu și-ar fi fixat atenția asupra mea, ar fi putut să fie altcineva?

– Presupun.

El dădu din cap și îngustă ochii la ea. Apoi oftă. Părea vag ușurat.

– Nu poți să continui așa de una singură, Jenna, știi asta, nu-i așa?

– E în regulă, răspunse ea. Serios. Chiar e în regulă. N-am nevoie de nimic. Știu cum să mă descurc.

– Ce a zis poliția?

– Nimic, spuse ea. Au pus o grămadă de întrebări și apoi au plecat.

El încuviință din cap și își duse o clipă la gură încheieturile degetelor de la o mână, cât timp formula următorul comentariu:

– Bine, ascultă: deocamdată, Jenna, cel puțin, te rog, te rog să-i spui tatălui tău ce s-a întâmplat vineri. Bine?

– Dar nu are de ce să știe. Are destule pe cap. Conduce un magazin și are grijă de fratele meu.

Domnul Fitzwilliam oftă.

– Știi, Jenna, aș putea să-l chem oricând la școală. Probabil asta ar fi abordarea corectă. Văd că ești o tânără foarte capabilă și foarte dornică să se descurce singură cu situația asta. Dar vreau să știu că are grijă și altcineva de tine. Și persoana aceea ar trebui să fie tatăl tău. Îmi promiți, Jenna, că o să-l suni?

Ea încuviință din cap.

– Astăzi?

Ea aprobă din nou.

– Da, spuse ea. Presupun.

– Bine, zâmbi el. Și între timp, reține: sunt aici. Pentru orice îți trebuie. Oricând. OK?

Îi aruncă o privire. Ar fi trebuit să fie prietenoasă și liniștitoare, însă ei i se păru dubioasă. Își trase rucsacul în poală și se ridică iute în picioare.

Apoi, chiar în clipa când era gata să plece, odată ce între ei era suficientă distanță fizică încât să se simtă în stare să respire și să gândească din nou, se întoarse și spuse:

– Domnule, de ce stăteți de vorbă cu B...?

El își apucă în mână cravata.

– Poftim?

– Nimic, zise ea, pierzându-și curajul. Nimic.

40

Freddie nu avea prieteni la școală. Mergea la școală singur. Chiar dacă traseul lui coincidea cu drumul vreunui băiat sau doi din clasa lui, nu exista vreo recunoaștere a prezenței sale, vreun semn cu capul sau vreun „Ce mai zici, Fred?” Lua prânzul singur în sala de clasă. De două ori pe săptămână se ducea la ședințele clubului de șah de la prânz, însă acolo nu exista bonomie, nici tachinări, nici vreun potențial al unei prietenii. Și o dată pe săptămână se ducea după ore la clubul de programare. Nu pentru că și-ar fi dorit, ci pentru că tatăl lui spusese că trebuie să participe la cel puțin un club după ore sau îi taie accesul la internet. Programarea era în regulă. Acolo era un tip pe nume Max, care făcea mereu un efort, îl saluta, îl întreba ce mai face, îi era partener când li se spunea să facă lucruri în perechi. Freddie nu l-ar fi numit prieten, dar îi era cel mai apropiat.

Însă Max nu-i era de nici un ajutor acum, pentru că Max avea un metru cincizeci și doi, vreo patruzeci de kilograme, părul lung și purta pantofi moi, și era evident doar când te uitala el că are precis zero interes față de fete, cu atât mai puțin vreo informație utilă despre ele.

Afișele pentru balul primăverii fuseseră lipite pe pereții școlii și biletele erau deja puse în vânzare. Romola pomenise de bal într-o discuție pe Instagram din seara trecută; o fată postase o fotografie cu ea pozând într-o cabină de probă, într-o rochie mulată pe corp, cu descrierea #balulprimaverii17 #rochiaperfecta #imifacefundulmare?

După ce un cârd de fete intraseră să spună: „omg, nu, normal că nu-ți face fundul mare, ai înnebunit? ești așa perfectă gen omg”, Romola lăsase un

comentariu în care spunea că „e chiar o rochie foarte drăguță“.

Freddie mărise fotografia căutând vreun indiciu despre locul unde fusese făcută și găsi o jumătate de siglă vopsită pe interiorul cabinei, care arăta ca literele URBN aranjate într-un pătrat. Căutase URBN pe Google și descoperise că era sigla magazinului Urban Outfitters și se dusesse drept pe site-ul lor ca să găsească rochia și o comandă imediat, cu toate că era șaiszeci de lire.

– Te duci la balul primăverii? îl întrebă acum pe Max.

Max îi aruncă o privire prin perdeaua formată de părul lui.

– Poftim?

– La balul primăverii. Săptămâna viitoare. Știi tu, cel ținut împreună cu Saint Mildred.

Max făcu o grimasă.

– Nu, spuse el. De ce să mă duc?

Freddie ridică din umeri.

– N-am zis că te-ai duce. Doar te-am întrebat dacă te duci.

– Tu te duci?

– Nu știu, zise el dezinvolt. Așa mă gândeam.

– Doamne, zise Max. Cred că mai bine aș muri.

– Mă gândeam eu că o să spui asta.

– Care e motivația ta?

– O fată, zise el. Vreau să merg cu o fată.

– Cum, adică o fată anume, sau vreo fată oarecare?

– Da, o fată anume.

Max îl privi curios și zise:

– Hmm.

– Hmm ce?

– Nimic, spuse Max. Nimic.

– Nu. Serios. Zi-mi ce hmm?

– Nimic. Pe bune. Doar că, știi tu, tipii ca noi – arată spre el însuși și apoi spre Freddie –, noi nu avem ocazia să mergem cu fete la baluri. E împotriva legilor naturii. A selecției naturale.

– Ce dracu’?

– Asta dacă nu e o urâtenie. Fata cu care vrei să mergi la bal e o urâtenie?

– Nu. E de-a dreptul superbă.

– Atunci, amice, las-o baltă.

Freddie clipi încet. Simți cum în el se înalță un vârtej întunecat și îngrozitor de furie. Dintr-odată își dorea să-i facă rău lui Max. Nu doar să se năpustească asupra lui cu un pumn, ci să-l *disece* cumva. Să-l facă bucăți-bucățele, încet, chinuitor.

– Nu sunt, zise printre dinții încleștați, un tip ca tine.

Max ridică din umeri și se întoarse înapoi la laptopul său.

– Dacă spui tu, mormăi el.

Freddie se întoarse la computerul lui și încercă să se concentreze asupra sarcinii care le fusese dată, dar mintea îi era prea plină de ură față de Max. Se uită lung la fața lui jalnică, din profil: pielea lui acoperită cu puf și obrajii bucălați care-i atârnavau ca la bebeluși, părul lins care îi intra în ochi.

– Pun pariu, îi șuieră Freddie la ureche, că dormi în patul maică-tii și te trezești în fiecare dimineață cu chestia aia minusculă sculată.

Max îi aruncă o privire scârbită.

– Doamne, ești bolnav.

Limbile ceasului de pe peretele cabinetului de informatică se mutară de la 4.59 la 5.00 după-amiaza. Freddie își luă sacoul de pe spătarul scaunului și se furișă afară din sală. Își smulse lucrurile din dulăpior și ieși din clădirea școlii, lăsând ușile să se trântescă în fața altcuiva.

Merse până la casa Romolei, cu toate că știa că probabil deja e înăuntru, la căldură. Rămase la intrarea în micile locuințe, prefăcându-se că trimite un mesaj. Apăru un bărbat lângă el. Bărbatul se opri o clipă ca să se uite la telefonul său, după care îl strecură în buzunarul sacoului și merse mai departe pe lângă Freddie, spre grupul de case transformate din grajduri. Freddie urmări cu interes cum scoate un set de chei din buzunar și se apropie de casa Romolei. Câțelul cel mic începu să schelălăie după

ușă. Bărbatul deschise ușa, mână cățelul cu blândețe înapoi în hol, cu partea laterală a piciorului, apoi închise ușa din nou în urma lui.

Tatăl Romolei.

Gândul că îl văzuse pe tatăl Romolei îi trimise un val de ceva în piept, un fel de dopamină, un sentiment de învingător, de parcă tocmai ar fi cucerit un nivel într-un joc pe computer. Acum îi văzuse câinele și tatăl. Ridică privirea spre ferestrele de la primul etaj: pătrățele acoperite cu obloane elegante, din șipci de lemn. Acolo, sus, era camera Romolei. Voia să vadă înăuntrul camerei Romolei. Voia să se așeze pe patul ei și să o privească în timp ce se pregătește de balul primăverii.

La gândul balului primăverii, îi reveni amintirea comentariului lui Max despre *tipii ca noi* și îi umplu din nou capul de furie. Dădu un șut în perete în locul unde stătea și mormăi ceva pentru sine. Cum să fie el un tip ca Max? Nu avea cum, efectiv nu avea cum. Era mult mai bun decât Max. Era mult mai bun decât majoritatea tipilor de la școala lui.

Era gata să se întoarcă și să se ducă acasă când auzi sunetul inconfundabil al mai multor adolescente în spatele lui; acel zgomot ambiguu, ce se găsea exact la jumătatea drumului între veselie și teroare. Ridică privirea, apoi coborî din nou ochii în telefon. Se întoarse cu spatele la case, astfel încât să stea cu fața în cealaltă direcție, și se sprijini, atât de dezinvolt pe cât fu în stare, de peretele în care tocmai dăduse cu piciorul. Erau Romola și două fete care arătau amândouă ca niște scorpii absolute.

Una dintre ele ținea în mână o pungă de hârtie cu cartofi de la McDonald's; cealaltă, un pahar de carton cu o porcărie de la Starbucks. Romola avea doar o sticlă cu apă. Trecură pe lângă el într-un nor de deodorant și râsete groaznice, ca niște claxoane. Toate trei îi priviră cu precauție sacoul de la Poleash Hall, îl cercetară din cap până în picioare ca să vadă dacă îl cunosc, apoi întoarseră privirea repede când își dădură seama că nu. El privi pe furiș cum toate trei se apropie de casa Romolei. Chiar și de aici, și pe baza unei observări de nici un minut, Freddie își

dădu seama că Romola nu se simte în largul ei, că a fost cumva constrânsă să piardă vremea după ore cu fetele astea, că le-a permis cumva să se autoinvite la ea acasă. Ea era colega cea nouă. Din vasta lui experiență, știa că avea să accepte orice se poate în zilele acelea de început.

Auzi din nou cum schelălăie cățelul când Romola descuie ușa din față, auzi cum fetele care râdeau ca niște claxoane încep să chițăie și să guițe de încântare la vederea cățelului atât de mic – „O, Doamne, o, Doamne, ce drăguț e!” –, apoi ușa se închise cu zgomot în urma lor și se lăsă din nou liniștea.

Se uită la ceas. Era cinci și treizeci și cinci. Îi era foame. Se duse acasă.

Mama lui stătea în bucătărie și se uita la o emisiune-concurs la televizor. Nu se întoarse când el intră în casă.

– Bună, mamă, zise el.

– Bună, iubire, răspunse ea, tot fără să se întoarcă.

– Ești OK?

– Da. Sunt bine.

Lăsă jos ghiozdanul și se proțăpi între mama lui și televizor.

Avea fața palidă. Arăta obosită, călcată de tren. De când se mutaseră în Melville și mai ales de când i se vindecase glezna ruptă și era în stare să înceapă din nou să iasă la alergat, fusese obișnuit să o vadă pe mama lui cu chipul strălucind de vitalitate, cu obrazii plini de culoare, cu ochii luminoși și vioi.

– Nu ieși azi la alergat?

Se uită o clipă la el, distrasă, apoi reuși să zâmbească.

– Nu, zise ea. Azi, nu.

Când spuse acest lucru, mâna i se duse vag spre gât, apoi se îndepărtă din nou. Era un gest mărunț și degajat, dar Freddie îl mai văzuse și știa ce înseamnă. Ochii lui căutară și găsiră urma vânătăii de culoare albastră-roșcată de deasupra gulerului cămășii ei.

I se întoarse stomacul pe dos de greață și urcă scările ce duceau către dormitorul lui.

41

14 martie

Jenna îl văzu cum coboară dealul dinspre Melville Heights în dimineața următoare, cu părul lui ciudat, lins și uleios, care-i acoperea ochii, cu privirea aceea de dispreț îndurerat vizibilă chiar și de unde stătea ea. Așteptă în stația de autobuz în caz că el ar fi luat autobuzul, dar băiatul nu se opri, merse mai departe spre ieșirea din sat, spre localitatea unde probabil se afla școala lui exclusivistă. Îl urmări o vreme, exersându-și replica de deschidere iar și iar în minte, apoi grăbi pasul ca să-l prindă din urmă.

– Freddie, zise ea.

El se întoarse brusc la auzul numelui său, apoi se uită la ea în stare de șoc total.

– Ah. Da. Bună.

– Mă gândeam, zise ea, la ce spuneai ieri. Despre ziua aia de la Lake District. Iar eu *am* fost acolo. Eu, și mama, și tata, și fratele meu mai mic. Îmi aduc aminte.

Freddie se opri și se întoarse cu fața la ea.

– A, da?

– Îmi amintesc de voi toți în autocar și îmi amintesc de femeia care a venit din senin și a țipat la tatăl tău.

El dădea din cap încurajator, însă părea să-i fie greu să formuleze un răspuns verbal.

– Deci, zise ea, ai zis că vrei să vorbim despre asta? Ce voiai să știi, mai exact?

– Voiam... Jenna văzu cum un vâl roșu îi cuprinde treptat fața, pornind de la gât. Voiam... Tu știi ce s-a întâmplat?

– Nu, zise ea. Nu. Credeam că tu știi. Adică, cine era femeia aia?

Freddie ridică din umeri. Își frecă bărbia cu degetele și părea că încearcă să pară gânditor, dar arăta doar un pic ciudat.

– Nu știu. Tatăl meu a susținut mereu că l-a confundat cu altcineva. Dar eu am avut mereu asta... senzația că mai e ceva acolo. Ceva ce nu voia să știu.

– Cum ar fi?

El ridică din umeri.

– Cred că de fapt n-am crezut niciodată că n-o cunoștea. Nu mi se părea adevărat.

Jenna dădu din cap aprobator.

– Cât de bine îți amintești? întrebă el.

– Îmi amintesc foarte bine, zise ea. E pur și simplu una dintre chestiile alea; când ești copil și vezi niște adulți că se poartă foarte furios, foarte agresiv, îți rămâne în minte.

– Da, spuse el. Exact.

Urmă o clipă de tăcere. Jenna simți că mai era ceva de adăugat la conversația asta, ceva ce Freddie ascundea și nu știa cum să scoată de la el. Aproape ajunseseră la cotitura ce ducea la școala Jennei.

– Îți amintești că a zis „viva”? întrebă ea în grabă. Freddie se opri.

– Da, răspunse el. Da, chiar îmi amintesc.

– Îți amintești exact cuvintele pe care le-a folosit? Freddie își atinse din nou bărbia.

– Ceva cum că viva e viața ei, viva e totul pentru ea.

– Ce crezi că era viva? E posibil să fi fost o persoană?

Freddie ridică din umeri.

– Așa am presupus mereu.

Jenna văzu o siluetă cunoscută care apăru în capătul străzii. Era Bess. Era singură. Se întoarce către Freddie, iar pe vârful limbii îi ardea dintr-odată o întrebare neplanificată.

– Îți place de tatăl tău?

– Poftim?

– Tatăl tău? Te înțelegi bine cu el? E un tată OK?

– E acceptabil.

– E amabil cu tine?

– Da, zise el. E destul de amabil cu mine. Mult mai amabil decât sunt eu cu el.

– Tu nu ești amabil cu el?

– Nu. Nu chiar. E un nemernic. Mă rog, nu un nemernic, dar știi, toată lumea crede că e așa de minunat. Iar eu locuiesc cu el și îl văd tot timpul și știu că nu e așa de minunat și uneori e chiar greu să trăiești cu el și e prost dispus și poate să fie chiar... Băiatul se opri și lăsă brusc privirea în pământ. Poate să fie destul de dificil. Dar, în principiu, e în regulă.

– Crezi că tatăl tău ar... că ar...?

Jenna nu reuși să continue. Voia să-l întrebe despre domnul Fitzwilliam, despre preferința sa pentru fetele tinere. Voia să știe dacă prietena ei cea mai bună era în pericol să fie manipulată sau nu. Dar nu putu. Bineînțeles că nu putu. Era fiul lui.

– Nimic, zise ea, oprindu-se la intersecție. O aștept pe prietena mea să mă prindă din urmă, așa că ar trebui s-o iei înainte. Ne mai vedem, OK?

Freddie păru buimăcit o clipă, de parcă ar fi vrut să spună altceva. Apoi dădu din cap și spuse:

– Da. Ca lumea. Ne mai vedem.

Îl privi cum merge cu pas întins spre oraș și oftă. Sperase că Freddie Fitzwilliam îi va oferi o pepită de informații despre tatăl lui, ceva ce i-ar fi putut explica antipatia stranie pe care o simțea față de el, obsesia bizară a mamei ei sau senzația ciudată pe care o avea în privința lui și a lui Bess. Însă nu era cu nimic mai lămurită decât înainte.

Trase adânc aer în piept, se întoarse pe loc și așteptă ca Bess să o prindă din urmă.

– Hei, zise ea când Bess se apropie. Ești OK?

– Da, sunt bine, zise Bess. Cu cine stăteai de vorbă?

Arătă cu bărbia spre drumul ce ducea în oraș.

– Un băiat, răspunse Jenna, de la o școală privată.

– De ce vorbeai cu el?

Ea ridică din umeri.

– Așa.

Se opriră la trecerea de pietoni, așteptând ca omulețul să se facă verde.

– Ești prin zonă la prânz? întrebă Jenna stângace, când se schimbă culoarea semaforului și porniră să traverseze.

– Da, zise Bess. Așa cred.

– Vrei să mâncăm de prânz împreună?

– Sigur, zise Bess.

Domnul Fitzwilliam era postat în fața ușii. Le privi cum se apropie împreună și zise:

– Domnișoară Ridley! Domnișoară Tripp! Bună dimineața!

– Bună dimineața, domnule, spuse Bess, iar comportamentul i se schimbă imediat din stânjenit și monosilabic în expansiv și adorabil.

Jenna îi afișă un zâmbet încordat și trecu pe lângă el cât de repede fu în stare fără să alerge.

*

O găsi pe Bess în clasă la prânz. Stătea singură și își făcea tema la spaniolă. Ridică privirea când Jenna intră în clasă și îi afișă un zâmbet nesigur.

– Bună.

– Bună, zise Jenna. Se uită la tema lui Bess. Mamă, spuse ea. N-ai făcut-o?

– Nu. Am uitat.

– Dar e o grămadă, gen. N-o să termini niciodată.

– Știu, zise Bess. O să mă prefac că mi s-a stricat imprimanta la jumătate.

– N-ai zis asta și data trecută?

Bess o privi nesigură.

– Aia a fost la fizică, nu?

– Nu, răspunse Jenna. A fost la spaniolă. Sigur.

– Rahat! zise Bess. Păi, atunci ce să zic?

Jenna își reținu un zâmbet. După aproape o săptămână în care nu vorbiseră una cu alta, își reluaseră rolurile tradiționale în nici un minut.

– Nu știu. Poate ai putea s-o dai așa și când întreabă unde e restul, ai putea să te prefaci mirată și să zici că *ai crezut* că nu pare atât de mult, poate că restul s-a amestecat cu alte hârtii. Ceva de genul ăsta. Sau, zâmbi ea, poți să mă lași pe mine să te ajut și s-o fac pe toată?

Bess îi zâmbi la rândul ei.

– Da. Opțiunea doi. Te rog.

Jenna râse și se așeză lângă Bess.

– Nu mănânci? o întrebă pe Bess când își desfăcu gentuța de prânz și scoase o salată cu paste și pui.

Aruncă o privire peste valorile nutriționale. Șase sute optzeci și două de calorii. Doamne, se gândi ea, cum poate o salată să aibă atât de multe calorii?

– Nu, spuse Bess. Încerc să sar peste prânz săptămâna asta.

– De ce?

– Pentru că mă îngraș.

Jenna făcu o grimasă.

– Nu fi proastă, ce naiba?

– Dar așa e, zise Bess, lăsându-se pe spate ca să-i arate betelia fustei. Uite. Grăsana Grăsunescu.

Jenna își dădu ochii peste cap.

– E doar retenție de apă, fraiero. Nu ești grasă. Ia! Desfăcu din nou gentuța și scoase o lingură. Hai să împărțim salata asta. Oricum îngrașă prea mult ca s-o mănânc singură pe toată.

Bess oftă zâmbind și luă lingura de la Jenna.

– Bine atunci, zise ea, înfigând-o drept în paste și începând să înfulece.

O jumătate de oră împărțiră salata de paste și făcură tema lui Bess la spaniolă. Apoi, când se apropie sfârșitul pauzei de prânz, Jenna trase adânc aer în piept și zise:

– Am văzut că ai fost în Lissenden vineri seară.

Bess ridică privirea la ea.

– Da, spuse ea. Am fost acasă la vărul lui Ruby.

– Jed? întrebă Jenna.

– Da, spuse Bess. Jed. M-ai urmărit?

– Nu, doar am văzut pe Snapchat. A fost bine?

– Da. Ne-am distrat.

– Arată bine?

– Da. Arată bine. Dar e tare enervant, știi ce zic? Se crede mare măscărici. Știi, îți vine să-i spui: „Fii tu însuți. Nu mai fi bufon de meserie. Și atunci poate că unele fete o să te placă. Fiindcă tu chiar arăți bine“.

Jenna zâmbi. Nu-i păsa prea mult de Jed și nu mai avea prea mult timp ca să întrebe ce voia de fapt să întrebe.

– Am văzut că ai luat un taxi spre casă. Pe Snap Maps.

– O, Doamne, deci chiar m-ai urmărit!

Jenna scutură din cap.

– Când am văzut că nu ieși din taxi am venit după tine. Am crezut că ești, gen, violată pe bancheta din spate sau ceva.

– Să mori tu!

– Și când am ieșit din casă, te-am văzut peste stradă. Cum stăteau de vorbă cu domnul Fitzwilliam. Făcu o pauză și urmări reacția prietenei sale. Ce-a fost cu faza asta?

– O, Doamne, da, chestia aia! Am coborât din taxi și era pur și simplu acolo. A zis că se duce la nonstop.

– Aha. Și despre ce ați stat de vorbă?

– Păi, chestii. Știi tu.

– Nu, zise Jenna. Spune-mi.

Bess râse.

– Nu e nimic de zis! Doar, știi tu, unde ai fost, ce mai faci, chestii de genul ăsta.

– Ați vorbit despre mama mea?

– Nu.

– Juri?

– Jur, pe bune. Am stat de vorbă despre chestii plictisitoare, gen.

– Nu ți s-a părut un pic *ciudat*, totuși? întrebă ea.

– Nu, zise Bess. De ce să mi se pară ciudat?

– Pentru că e directorul nostru. Și e bărbat. Și e în vârstă. Și era toiul nopții. Nu ți s-a părut aiurea?

Bess scutură din cap.

– Nu, spuse ea, și i se întinse un zâmbet pe toată fața. Nu, nu mi s-a părut aiurea. Mi s-a părut foarte drăguț.

Jenna se încruntă.

– Care e faza cu tine și cu el, Bess? șuieră ea.

– Care e faza?

– Da. Adică, știi tu, încearcă să *se dea la tine* sau ceva?

În clipa în care spuse acest lucru își dădu seama că e abordarea greșită. Bess se întoarse și se uită lung la ea.

– O, Doamne, Jen! zise ea. Vorbești serios?

– Păi, chiar nu înțeleg, spuse ea. Nu înțeleg ce vezi la el. Nu înțeleg de ce îți place de el. Mie mi se pare foarte dubios.

– Nu e deloc dubios. Doamne! E total opus față de dubios. E de treabă, și afectuos, și amabil. Jur. E pur și simplu omul cel mai, cel mai amabil din toată lumea. Te rog, Jen, spuse ea, luându-i mâinile în mâinile ei, te rog să nu te transformi în mama ta.

Jenna își smulse mâinile din ale lui Bess și apoi își împinse scaunul atât de tare și de iute încât aproape îl răsturnă. Ieși țăntoș din clasă, trântind ușa în urma ei.

O zi care începea cu o conversație cu una dintre cele mai râvnite eleve din Melville avea să fie întotdeauna neliniștitoare. O zi care începea cu o conversație extrem de personală despre relația cu tatăl său, cu atât mai mult. Însă comentariile finale ale Jennei fură cele care îi rămaseră lui Freddie în minte pe când mergea spre oraș. „Crezi că tatăl tău ar... că ar...?”

Că ar ce?

La ce făcuse aluzie?

De ce credea că ar fi în stare tatăl lui? Mai interesant, de ce credea *el* că ar fi în stare tatăl lui?

Avea el o teorie sau două, dar asta era tot ce erau: ipoteze firave bazate pe nimic mai mult decât niște amintiri neclare din copilărie, fără fapte concrete pe care să se sprijine, doar senzația că există ceva rău care îi urmărește familia de când se știe.

Acum își amintea limpede cum în timp ce stătea în ziua aceea și se uita la femeia nebună care îl lovea pe tatăl lui pe malul lacului, trăise o senzație puternică, aproape amețitoare că era pe cale să descopere ceva remarcabil despre tatăl lui, despre familia lui, esența unui lucru care ar fi explicat totul. Însă acel lucru nu venise.

Întotdeauna crezuse că numai el bănuia că e ceva suspect la tatăl lui. Dar acum era și Jenna Tripp. Și Jenna Tripp vedea acest lucru.

Trecu pe lângă Max când coborî strada ce ducea spre școală. Max îi aruncă o privire de frică amestecată cu dezgust. Freddie îl ignoră de-a dreptul. În timp ce îl urmărea cum intră pe porțile școlii, își închipui cum ia o foarfecă uriașă și ruginită și-i ciopârțește părul ăla lung și stupid și i-l îndeasă pe gât.

Îi dădu telefonul recepționerei școlii, care stătea la ghișeul ei mare, cu lambriuri din mahon, apoi se duse la dulăpiorul său. Aici se descotorosi de rucsac și de palton, după care porni spre toalete. Asta era altă chestie de rahat la școlile astea private de modă veche, cu sediul în conace victoriene: toalete îngrozitoare, reci și cu ecou. Își examinează o vreme chipul în oglindă, chipul cu care Jenna Tripp tocmai interacționase în timpul conversației lor din dimineața aceasta. Se uită lung la el însuși, încercând să vadă ce o fi văzut ea. Semăna cu mama lui. Asta spunea mereu toată lumea. Când era mai mic, asta nu-l interesase prea mult – cui îi păsa cu care dintre părinți seamănă? Nu voia să semene cu mama lui; nu voia să semene nici cu tatăl lui. Își trecu mâinile pe deasupra părului. Avea părul foarte drept și foarte lucios, la fel ca mama lui. Ea îl purta tuns într-un bob scurt. O prindea bine. Dar oare el, cu bretonul lui lucios și drept ca un vătrai, nu arăta un pic ca un călugăr? Sau ca o fată? Își împinse părul neted de pe frunte și-și examinează suprafețele feței. Se gândi la Max și la tunsoarea lui enervantă de fată. Se trase cu putere de păr până ce îl strânse mănunchi în palmă și abia îl mai vedea. Făcu o grimasă. Rânji dinții. Apoi zâmbi.

În seara aceea, trecu pe la frizerul grec din colț în drum spre casă și plăti zece lire ca să i-l radă pe tot, în ceea ce frizerul spuse că se cheamă „numărul 3“. După aceea, când îi măturară părul de pe jos, îi desprinseră pelerina din agrafe și îi dădură la o parte firele de păr căzute pe umeri, se uită fix la băiatul din oglindă care se transformase dintr-odată într-un bărbat. Toată slăbiciunea și pasivitatea din el fuseseră alungate odată cu îndepărtarea părului. Acum nu mai era unul dintre *tipii ca noi* ai lui Max. Acum nu mai semăna cu mama lui. Nici cu tatăl lui nu semăna. Arăta dur și aspru. Arăta fioros, și proaspăt, și sălbatic. Arăta, se gândi el, trecându-și mâna peste scalpul care se simțea la atingere ca pielea întoarsă, absolut nemaipomenit.

Se duse acasă, trecând pe lângă școala Romolei, apoi pe lângă casa Romolei, apoi, doar de dragul vremurilor de altădată și ca să testeze senzația de a se plimba cu capul ras, trecu pe lângă Whackadoo. Nu le văzu nici pe Romola, nici pe Joey, dar asta nu conta. Simplul fapt că își dădea voie să fie văzut cu această înfățișare nouă și întrucâtva alarmantă era incitant și-i făcea sângele să-i zvâcnească în vene. Poate că oamenii l-ar lua drept un golan, se gândi el, poate că ar crede că are de gând să-i jefuiască sau să se ia la bătaie cu ei. Trecu pe lângă un grup de adolescenți mai mari, care umblau țănoș în echipamente de sport ieftine și largi, bălăngănind din brațele și picioarele lungi, cu țigări rulate ținute cu vârful degetelor, cu părul unsuros și ochi sfredelitori. În mod normal s-ar fi ferit, s-ar fi mutat în vreo umbră sau ar fi trecut pe cealaltă parte a străzii. Deseori ar fi auzit ocări sau i s-ar fi aruncat priviri periculoase. Astăzi trecu pe lângă ei cu pași mari, zbârlindu-se într-o atitudine falsă. Își ținu răsuflarea, așteptând insultele, însă acestea nu veniră. Nu-l remarcaseră. Acum nu mai arăta ca un ciudat de la școala privată, numai bun să-i tragi un șut în fund. Nu mai era pe radarul lor.

*

Mama lui era pe canapea când ajunse acasă. Pe cât de epuizantă i se părea lui Freddie hiperactivitatea mamei sale, aceste perioade de lentoare ale ei îi păreau și mai greu de suportat. Se propulsă în încăpere, într-un punct aflat direct în fața ei, sperând s-o șocheze și să-i stârnească vreo reacție cu noua lui tunsoare.

– Ta-da! zise el, pozând. Ce zici?

Ea ridică privirea spre el. O clipă nu văzu decât vidul cețos din ochii ei, care era acolo de sâmbătă dimineață. Însă acesta se risipi de îndată și fu înlocuit de o expresie de groază curată.

– O, Doamne, Freddie! Ce *naiba* ai făcut?

– M-am tuns, zise el. Îmi intra în ochi.

– Dar, dar... ai un păr așa de frumos!

– Nu, zise el. Nu-i așa. Aveam un păr lung, și lucios, și stupid care mă făcea să arăt ca un ciudat.

Și în orice caz, o să crească la loc. Se așează pe canapea lângă mama lui și îi zâmbi. Nu te mai uita așa la mine, zise el, tachinând-o.

– Dar nu mai semeni cu tine.

– Știu. E grozav! Mă simt grozav.

– O, Doamne, sper să crească la loc până ne vedem cu bunica luna viitoare. Probabil o să facă un atac de cord.

– E doar păr, zise Freddie, gândindu-se că de fapt e mult mai mult decât doar păr. Era însăși esența lui. Se uită la mama lui și văzu că plânge. O, Doamne, mamă! zise el. Doamne! Te rog să nu plângi. Îmi pare rău. E doar ceva ce a trebuit să fac, pentru mine. Nu are legătură cu tine. Jur. Te rog să nu plângi.

Dar mama lui plângea în continuare, iar el se mută pe canapea astfel încât să fie mai aproape de ea și o înconjură cu brațele și încercă să o îmbrățișeze, dar ea țipă de durere și îl împinse.

– Ce e? zise el. Ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic. Doar un pic de durere de spate.

Își aminti de umbrele întunecate de pe gâtul ei pe care le văzuse cu o zi înainte, de vocile ridicate din camera părinților, de vineri noapte. Se îndepărtă de ea și o privi în ochi și spuse:

– Mamă. Ce s-a întâmplat cu tine și tata vineri noapte?

Ea își șterse lacrimile, își trase nasul și întrebă:

– Cum adică?

– Adică tata a ieșit în toiul nopții și s-a întors cu fulgi de porumb, apoi amândoi țipați unul la altul și de atunci ești tare deprimată. Și asta... Îi trase ușor în jos gulerul tricoului polo. Ea tresări și îl trase la loc în sus. Ce-i aia?

– Nu e nimic, zise ea. Un fel de iritație de frecare.

– Iritație de frecare? Pe gât?

– Nu știu ce e, OK? M-am trezit pur și simplu de dimineață și era acolo. Nici măcar nu mă doare.

El se uită lung la ea și oftă. Iar în timp ce o privea în ochi, avu dintr-odată senzația copleșitoare că e o străină pentru el. „Cine ești?“, voia să o întrebe. „Cine ești?“

– Ce s-a întâmplat, s-a trezit că întreabă, în ziua aia la Lake District? Cine era femeia aia?

– Ce femeie?

– Hai, pe bune, mamă. Știi despre ce vorbesc. V-am auzit pe tine și pe tata cum vorbeți ieri despre asta în bucătărie.

Se simțea curajos și nerușinat. Se săturase să trăiască precum un nătâng în camera lui din vârful casei, se săturase să lase pasiv ca viața să i se întâmple. Se săturase să fie *puștiul*. Își dorea mai multă autonomie, mai multă putere, mai multă autoritate în felul cum se petreceau lucrurile. Iar îngropată undeva în rădăcinile întunecate și încâlcite ale incidentului de la Lake District de când el avea nouă ani, se afla cheia care putea descuia întunecimea ciudată din miezul familiei sale.

– N-a fost nimic, răspunse ea. Știi doar. Am vorbit despre asta de sute ori.

– Eu nu cred că n-a fost nimic, continuă el pe un ton ferm. Eu cred că femeia aia chiar îl cunoștea pe tata. Și cred că era supărată pe el pentru că a făcut ceva rău. Și cred că mă mințiți amândoi.

– Nu fi absurd, dragă.

– Nu sunt *absurd*. Sunt extrem de serios. Ce i-a făcut tata femeii ăleia? Am nevoie să-mi spui. Am nevoie să știu.

– Of, probabil era ceva ce avea legătură cu munca lui. Știi tu. Poate că a trebuit s-o exmatriculeze pe fiică-sa sau poate că nu era mulțumită de ultimele ei note. Știi că părinții pot să fie extrem de sensibili.

– Fiică-sa? zise el. De unde știi că era o fiică?

– Nu știu! țipă ea.

El o privi surprins.

Ea continuă mai încet:

– Fiu, fiică, ce-o fi. *Copilul* ei.

Freddie dădu din cap aprobator. Întinsese coarda cât de mult se simțea comod. Și iată. *Fiica* ei. O scăpare. O dezvăluire. Exista o poveste în spatele acelui moment. Nu doar un caz de identitate confundată. Ci o femeie cu o fiică. O fată care avusese vreun fel de interacțiune cu tatăl lui care o

făcuse pe femeia aceea să fie incredibil, înfiorător de furioasă.

17 martie

Vineri, Alfie se întoarse de la casa lui Tom și a Nicolei cu un plic cu bani.

– Gata, zise el. Achitat integral. Te scot la Melville la o șampanie!

– Sau, zise ea, gândindu-se la picioarele care o dureau și la părul ei nespălat, putem să cumpărăm o sticlă de șampanie și s-o bem în pat, la o pizza și niște sex?

El o privi curios.

– Pizza și sex, zici? Zâmbi și începu să-și dea jos salopeta. Poftim, îi întinse plicul cu bani. Tu te duci și iei șampania, iar eu fac un duș și comand pizza.

Ea aruncă o privire în plic și atinse cu degetele marginile bancnotelor. „Banii lui Tom“, se gândi. I se tăie răsuflarea.

– OK, spuse ea, luându-și pantofii sport de pe podea. Ne-am înțeles.

Satul zumzăia de lume. Vremea de primăvară timpurie scosese oamenii din hibernare. Unele restaurante chiar își scoseseră mesele pe trotuare și preț de o clipă își dori să fi acceptat oferta lui Alfie de a ieși undeva în sat.

Frigiderul era în capătul magazinului. Alfie îi spusese să cheltuie până în treizeci de lire. Găsi o sticlă de ceva vechi la 29,99 și se duse la tezghea, trezindu-se la coadă drept în spatele lui Tom Fitzwilliam. Aproape lăsă jos sticla și plecă, dar înainte să aibă timp să facă vreo mișcare, Tom se întoarse și o văzu cum stă acolo. Chipul i se destinse într-un zâmbet de plăcere autentică și spuse:

– Josephine! Salut!

– Tom, spuse ea, bună!

Se mută în fața lui ca să pună sticla pe tejghea. Tom îi aruncă o privire.

– Sărbătorim vreo veste bună?

Joey scutură din cap.

– Nu, zise ea, cu o voce care îi ieși mult prea zgomotoasă și mult prea intensă. Sărbătorim ziua salariului. Cu banii tăi, cred.

– Aah, zise el, uitându-se la bancnotele din mână ei. Ultima zi a lui Alfie. Sigur că da.

Ea se întoarse către tipul de la casă și îi întinse bancnotele. Acesta îi dădu moneda de la rest și începu să înfășoare sticla în hârtie.

– Și tu ce mai faci? îl auzi pe Tom că întreabă din spatele ei.

– Excelent, zise ea, fără să se întoarcă. Dar tu?

– Și eu fac excelent.

– Bun, zise Joey, cu inima bătându-i cu putere, bun.

Bărbatul puse sticla într-o pungă și i-o întinse, iar ea spuse „bună seara” și „mulțumesc”, iar când se întoarse dădu cu ochii de Tom Fitzwilliam, care o aștepta. Avea un mic zâmbet în colțul gurii și era atât de chipeș încât abia rezista să se uite la el.

– Urci dealul pe jos? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Bine, spuse el, și eu. Te conduc.

Joey schiță un zâmbet.

– OK.

– A fost drăguț să te văd în seara aceea, spuse el când ieșiră din magazinul cu vinuri.

– Asemenea.

– Freddie a fost foarte tulburat.

Ea îi aruncă o privire.

– Tatăl bătrân și plictisitor să stea de vorbă cu o femeie tânără, frumoasă și misterioasă.

– Ah! zise ea. Aha. Deși resping orice sugestie că aș fi frumoasă sau chiar tânără.

– Nu fi ipocrită!

– Nu sunt! Peste trei ani împlinesc treizeci. Și sunt drăguță, la limită, dar cu siguranță nu sunt frumoasă.

– Treizeci e o vârstă șocant de tânără când ai cincizeci și unu de ani. Și da, ești foarte drăguță. Și foarte frumoasă.

Joey înghiți în sec. Nu era nimic ambiguu în asta. Tom flirta cu ea. O situație care se înfiripase în mintea ei de săptămâni întregi se întâmpla acum în realitate. Trebuia să-i pună capăt pe loc. În schimb, se trezi că spune:

– Păi, mulțumesc, sunt flatată.

Tom se opri o clipă, iar ea se opri odată cu el. Gura lui se deschise pe jumătate, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se închise la loc și el îi zâmbi.

– Știi, ce s-a întâmplat în fața pubului în seara aceea...

– Te rog, zise ea. Nu mai spune. Nici nu suport să mă gândesc la asta.

– Dar asta e chestia, spuse el. Eu nu pot să *nu* mă gândesc la ce s-a întâmplat. Când sunt singur, în mașină sau în duș, revăd totul cu ochii minții, iar și iar.

Lui Joey îi urcă sângele în obraji.

– Ah.

– Nu mă aștept să spui nimic. Nu mă aștept să faci nimic. Voiam doar să știi. Că mi-a plăcut. Că a fost frumos. Că nu am avut o părere proastă despre tine.

– Mulțumesc, zise ea. Apreciez.

Traversaseră pe la trecerea de pietoni aflată vizavi de Melville și acum se aflau la poalele povârnișului. Aici era un trotuar îngust peste care atârnavă ramuri înfrunzite, iar felinarele stradale erau îngropate adânc printre flori de primăvară dese și bogate. Aici nu erau case, doar o cabină telefonică veche și roșie și o cutie poștală victoriană minuscule, încastrată în zid. Erau practic invizibili.

Lui Joey îi trecu prin minte că ar putea să facă sex, chiar acum, și cu foarte puține riscuri de a fi surprinși. S-ar putea întâmpla. Lejer. Dar se gândi la Alfie în dormitorul lor, proaspăt ieșit din duș, așteptând-o în pat.

Era gata să grăbească pasul, să spargă atmosfera stânjenitoare cu vreun comentariu scurt, ceva de

genul că se încălzește șampania, când Tom se opri brusc, se aplecă drept spre ea și zise:

– Ai putea s-o faci? Răsuflarea lui în urechea ei era caldă ca un val de caniculă vara. Ai putea să mi-o faci acum?

– Ce?

– Ce ai făcut atunci. În fața pubului. Doar...

Îi luă mâna cu blândețe, iar ea închise ochii, știind ce se va întâmpla, și vru să oprească totul, dar nu vru să se oprească, apoi mâna ei ajunse acolo, chiar acolo, iar degetele ei îi cuprinseseră carnea. Îi auzi geamătul de satisfacție, catifelat în părul ei, îi simți mâna pe șold, trăgând-o spre el, gura coborând în locul moale din adâncitura gâtului care o făcea să se simtă încordată și lichidă în același timp. Lăsă punga cu șampania să cadă pe frunzele moi de pe jos și își trecu cealaltă mână peste ceafa lui și-i inhală adânc mirosul, captându-l înăuntrul ei. Preț de o clipă rămaseră așa, ca doi oameni sudați într-unul singur, un morman de stringență, și nevoie, și răsuflare, și dorință, care se zvârcolea ușor.

Apoi arcul luminii unor faruri trecu peste ei, iar Joey și Tom se desprinseseră unul de celălalt. Joey întinse mâna după punga cu sticla și se întoarseră în același timp, continuându-și drumul pe deal în sus într-o tăcere absolută până ce ajunseră la ușa lui Joey, iar Tom se întoarse, dădu din cap politicos și zise:

– Păi, să vă savurați șampania.

Joey încuviință din cap, o dată, și intră în casă.

Joey se trezi la șapte în dimineața următoare și, neputând să mai adoarmă la loc, își trase pe ea un cardigan și luă pantofii de grădinărit din cauciuc ai Rebeccăi, după care se duse cu cafeaua de dimineață în capătul grădinii lui Jack și Rebecca. Aici rămase o vreme în picioare, uitându-se lung prin lumina străvezie la spatele casei lui Tom, sperând să-l găsească privind-o la rândul său.

Era o porțiță în capătul grădinii. Nu o remarcase până atunci. O deschise și dădu de o cărare de

pietriș. La celălalt capăt al cărării era o zonă împădurită. Copacii tremurau și mișunau de păsări mici. De aici văzu că toate casele din Melville Heights au acces la aceeași cărare. Lăsându-și cafeaua pe marginea zidului, porni încet pe cărare și se opri doar o clipă în spatele casei lui Tom.

Trase cu ochiul printre spațiile din gardul de lemn, privind cum siluetele vagi ale lui Tom și Nicolei se mișcă prin bucătărie, iar stomacul i se agită de vinovăție, de dorință... de gelozie.

*

Pe mormântul mamei sale se afla un buchet proaspăt de narcise la cincizeci de penny.

Așeză florile pe care le adusese lângă florile de la tatăl ei, apoi se ridică în picioare.

– Bună, mamă, zise ea. Văd că tata a trecut din nou pe la tine. Ce șiret e, nu-i așa?

Trase iute aer în piept ca să-și stăvilească lacrimile ce veniră la gândul tatălui ei înstrăinat – la gândul pierderii ambilor părinți în mai puțin de un an –, apoi expiră din nou, iar aerul îi ieși din gură ca un norișor de fum înghețat.

– Deci, mamă, o dau în bară rău de tot. Vreau să zic că de data asta chiar am făcut-o de oaie. Mai rău decât orice am făcut până acum. Mai rău decât incidentul cu votca. Mai rău decât faza cu fugitul de acasă când aveam șaisprezece ani. Mai rău decât Robbie Miller. Mai rău decât faza cu motoreta. Mult, mult mai rău. E din nou vorba de bărbatul ăsta, Tom Fitzwilliam. Am avut încă o... întâlnire întâmplătoare. Glasul i se poticni în cuvinte și își înghiți lacrimile. Aseară. În timp ce Alfie stătea în dormitorul nostru și mă aștepta să sărbătorim împreună ceva foarte important... Se uită peste umăr, apoi continuă în șoaptă. ... m-a rugat să-l ating. Din nou. Iar eu am făcut-o. Și apoi am... ne-am încleștat, cumva. Merge să zic așa? Nu știu. Dar nu ne-am sărutat. Așa că nu știu cum să-i zic. Dar a fost minunat și bizar și unul dintre cele mai intense lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Și acum, nu știu, nu mai știu cine sunt. Încerc să uit ce s-a întâmplat, dar nu pot. Doar la asta mă gândesc.

Doar la *el* mă gândesc. Mă simt un pic nebună, mamă, simt că începe să mă obsedeze. Ca și cum... Făcu o pauză și întoarse privirea către cerul de un albastru înghețat. Ca și cum aș fi pe punctul de a face ceva foarte, foarte stupid. Și faptul că știu că o s-o fac n-o să împiedice lucrul ăsta să se întâmple. Simt că sunt la un pas de prăpastie și mi-aș dori atât de mult să fii aici, mamă, mi-aș dori să fii aici ca să mă tragi înapoi.

III

20 martie

Bess nu veni luni la școală.

Jenna simți o senzație tot mai intensă de spaimă pe măsură ce treceau orele. O abordă stânjenită pe Ruby în clasă, în pauza de prânz.

– Unde e Bess? întrebă ea. E bolnavă?

Ruby scutură din cap.

– Nu, nu cred.

– Crezi că e OK?

– Da. Sunt sigură că e OK. Probabil doar chiulește.

– Mda, poate, spuse Jenna.

– Oricum, care e faza cu voi două?

– Nu ți-a zis?

– Nu, răspunse Ruby. A zis doar că e ceva personal. Între voi două.

Jenna fu surprinsă. Bănuise că Bess povestise totul tuturor. Discreția nu era unul dintre punctele ei forte.

– O s-o rezolvați cumva? întrebă Ruby. Chiar ne zăpăcește toată faza asta.

– Așa sper, zise Jenna, ridicând din umeri.

Bess veni la școală în ziua următoare. Părea obosită și inabordabilă. Jenna o privi din cealaltă parte a terenului de sport în timpul orei de educație fizică din după-amiaza aceea. Era agitată și irascibilă, de parcă ar fi trebuit să se afle altundeva. O văzu cum se duce la asistenta antrenorului după câteva minute și îi spune ceva. Văzu cum profesoara o privește cu atenție o clipă, după care dă din cap cu un gest sumar și arată cu capul spre școală. Bess își luă hanoracul și sticla cu apă și intră repede în clădire.

Jenna se duse în pas de alergare până la asistenta antrenorului.

– Doamnă, cred că m-am pătat. Trebuie să-mi schimb imediat tamponul.

Profesoara făcu o grimasă.

– Nu crezi că ar fi trebuit să te ocupi de treaba asta *înainte* de sport?

– Da, doamnă, știu. Dar l-am schimbat abia acum o oră. Credeam că o să fie OK.

– Hai, du-te, mormăi profesoara. Să te întorci repede.

Fugi până la uși cât de repede fu în stare și le deschise larg. Aruncă o privire în vestiarul fetelor, dar era gol. Apoi încercă toaletele fetelor situate la câțiva metri mai în față, pe coridorul care ducea spre holul principal. Întâi avu impresia că nu e nimeni și era gata să plece, dar pe urmă auzi un foșnet dintr-o cabină, se uită pe sub ușă și văzu două picioare de copil încălțate cu pantofi de sport Adidas roz.

– Bess, șuieră ea. Ești OK?

Foșnetul se opri și se lăsă liniștea o clipă, după care Bess zise:

– Cine e?

– Eu sunt, fraiero. Ce faci?

– Ce ți se pare că fac?

– Nu știu. De-asta întreb. Arătai tare ciudat afară. M-am gândit că poate ești bolnavă.

– Da, răspunse Bess, după încă o clipă de tăcere. Nu mă simt bine. Mi-e un pic greață.

– Vrei să chem pe cineva? Să chem asistenta?

– Ești proastă sau te prefaci?

Jenna oftă.

– Atunci nu poți să ieși? Ca să te văd?

– Nu.

– Of, Bess, să mor eu. Ieși afară și gata. Ce e prostia asta?

Se lăsă o liniște prelungită, apoi auzi cum glisează încuietorea și Bess apăru în fața ei, arătând extrem de mică și foarte trasă la față.

– Care e faza? întrebă ea.

– Nu-i nimic, zise Bess.

– Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic. Făcu o pauză, apoi: Cred că sunt însărcinată.

Camera se învârti o clipă în jurul Jennei. Închise ochii și când îi deschise, Bess stătea tot în fața ei și tot era, bănuie Jenna, posibil însărcinată.

– Cum adică? întrebă ea, ridicol.

Bess era virgină. Amândouă erau virgine. Nici una dintre ele nu avea nici cel mai mic interes față de sex, față de a fi penetrate de vreun băiat, față de a face *asta*. Amândouă se gândeau că își vor pierde virginitatea la optsprezece ani. Asta spusese ani de zile. Jenna simți cum o părăsește ceva, simți o senzație tristă de pierdere, că s-a aflat mereu în locul nepotrivit. Se simți ca o proastă.

– Nu știu cum adică, zise Bess. Știu doar că mi-a întârziat două săptămâni. Mă simt balonată. Și sâni. Și-i cuprinse blând cu palmele și se uită în jos la ei. Mă dor foarte tare.

– Dar..., începu Jenna. Nu înțeleg. Nici măcar n-ai prieten.

– *Prieten?*

Jenna se holbă la ea disperată.

– Bess, spuse ea. Cu cine ai făcut sex?

– Cu nimeni. N-am făcut sex cu nimeni. E o concepție imaculată, OK?

– Bess! Ce căcat! Vorbește cu mine!

– Nu pot. OK? Pur și simplu nu pot. Și oricum, probabil nu sunt însărcinată. Poate fi doar tensiune premenstruală. O să-mi vină mâine. Probabil.

– Ne vedem după ore, zise Jenna. Mergem la farmacie. Îți luăm un test. Da?

Bess încuviință. Apoi scutură din cap.

– Nu, zise ea. Nu pot. Am treabă.

– Ce treabă?

– Nimic, bine?

Jenna oftă.

– OK, atunci îți iau eu unul și ți-l aduc mâine. Îl faci în pauză. Da?

– Da, zise Bess. OK. Se lăsă liniștea o clipă, apoi spuse: Îmi pare rău. Pentru ce am zis despre mama ta. Nu ești ca mama ta.

Jenna zâmbi și o trase pe prietena ei spre ea ca s-o îmbrățișeze. O simți pe Bess cum tresare și se retrage.

- Ești OK?
- Da, zise Bess. Sunt bine.
- Te doare ceva?
- Nu, spuse ea. Ți-am zis. Sunt bine.
- Ne întoarcem la oră?
- Da. OK.

Ieșiră din toaletă împreună, mână în mână.

21 martie

Sâmbăta trecută la Whackadoo se dovedise a fi una dintre cele mai rele pe care și le amintea Joey. Avuseseră treisprezece petreceri aniversare rezervate, apoi începuse să plouă pe la ora 10 și bineînțeles că până la prânz tot locul era plin-ochi și toată lumea părea să fie într-o dispoziție proastă; izbucniseră două altercații, una într-un grup de băieți de zece ani; cealaltă, între doi tați trecuți de patruzeci de ani. Fusesse chemată poliția să se ocupe de cei din urmă, apoi toaleta băieților se înfundase și nimeni nu anunțase acest lucru mai bine de o oră, timp în care pe jos se formase un lac de hârtie igienică udă și fecale. Apoi o fată care era în prima zi de muncă dăduse din greșală peste o masă într-o sală de petreceri, distrugând un tort care arăta ca și cum ar fi costat în jur de o sută de lire și răsturnând treizeci de pahare cu sirop de coacăze negre. Toată ziua fusese ca un exercițiu de stingere a focului: de fiecare dată când se rezolva o situație, izbucnea alta. Și totuși întâlnirea ei cu Tom din seara precedentă fusese redată în buclă în gândurile lui Joey și absolut de fiecare dată simțise un fior de șoc, de groază, de vinovăție, de rușine și de dorință care-i măcina oasele.

Ziua trecuse și ea ieșise, murdară și șleampătă, în aerul umed al serii, așteptându-se întrucâtva să-l vadă stând acolo cu acea expresie înfiorătoare de dorință disperată pe față. Însă, desigur, nu era acolo. Nu era acolo nici când se așeză în autobuzul care o ducea înapoi la Melville. Nu era acolo nici când coborî din autobuz. Nu era acolo nici când trecu exact pe lângă locul unde se întâmplase în seara precedentă. Nu era acolo când se opri la ușa din

față neobișnuit de mult, căutându-și cheile, prefăcându-se că citește un SMS. Trecu printr-o întreagă seară de sâmbătă, dimineață de duminică, seară de duminică și zi de luni fără vreun licăr al prezenței sale.

Măști dimineață, Alfie spusese: „Ești OK, dragă?” și îi masase tălpile. Iar ei îi venise să plângă pentru că era atât de departe de a fi OK și de fapt, când stătea să se gândească la asta, nu fusese niciodată OK. Niciodată. Însă zisese: „Sunt bine. Doar obosită”. Iar el spusese: „Știi că poți să stai de vorbă cu mine, da? Despre orice”. Iar ea dăduse din cap și își înghițise lacrimile și-l mângâiase pe păr și se gândise la toate fetele minunate pe lângă care trecea pe stradă în fiecare zi, care ar fi fost mai potrivite pentru Alfie decât ea.

Apoi, mai târziu în aceeași zi, Alfie primise un telefon de la o femeie din sat. Auzise de la Nicola că tocmai își renovase casa cu un decorator foarte bun și întreba dacă ar putea să vină la ea acasă și să-i facă un deviz pentru o lucrare. „Pot să-ți împrumut telefonul?” zisese el. „Vreau să fac niște poze noi ca să-i arăt ce am lucrat la Nicola și camera de la telefonul meu e de rahat.”

Ea spusese da fără să gândească. Apoi, lăsând telefonul jos, îi venise o idee. Îl chemase înapoi și zisese: „Fac eu pozele. Mă pricep mult mai bine decât tine să fac poze. Las' pe mine. Mă duc după ce vin de la muncă”.

*

Băiatul deschise ușa. Își răsesese tot părul și arăta neobișnuit de grosolan și animalic. Simți un mic frison de jenă în clipa aceea. Băiatul roși și aproape se împiedică în propriile picioare când se dădu în spate ca s-o lase pe Joey să intre.

– Ușa! strigă el supărat peste umăr, în hol. Ușa!

Apoi apărură Nicola. Joey nu o mai văzuse pe Nicola de ceva timp. Ultima dată când o văzuse, aceasta purta costumul ei obișnuit de lycra lucioasă și fleece și o șapcă de baseball pe cap, avea obraji roz și era zâmbitoare, sprintenă de parcă ar fi fost gata să-și ia zborul spontan. Acum era în blugi și un

pulover și șosete uzate, cu părul prins la spate într-un fel de coc, cu pielea ternă și pătată. Arăta la fel de alarmată ca fiul ei să o vadă stând acolo.

– Bună! zise ea. Sunt Joey. Soția lui Alfie. Locuiesc la două case mai încolo. Cu Jack și Rebecca.

Nicola reuși să zâmbească.

– Ah! zise ea. Da. Am auzit o grămadă de lucruri despre tine de la Alfie. Cu ce pot să te ajut?

Joey își scoase telefonul din buzunar.

– Alfie pregătește mâine un deviz pentru altă lucrare. A vrut să-i arate noii cliente niște poze cu ce a mai lucrat. Nu se prea pricepe să facă poze, așa că m-am oferit să-l ajut eu. Își trecu telefonul dintr-o mână în alta, cu zâmbetul încă la locul lui. E în regulă?

Nicola închise ochii și-i deschise încet. Apoi scutură din cap și zâmbi din nou și spuse:

– Da, sigur. Bineînțeles! Va trebui să ne scuzi deranjul. Nu suntem tocmai niște minimaliști aici. Dar sigur, da, intră.

Freddie se dădu la o parte și o lăsă să treacă. Ea fu convinsă că băiatul adușmea aerul când trecu pe lângă el.

– De unde să încep? întrebă Joey veselă.

– Păi, zise Nicola, netezindu-și puloverul cu palmele. A făcut toate astea – făcu un gest de jur împrejurul holului –, și bucătăria, și camera din față, și scara. Până sus, pe palier.

Privirea lui Joey urmă mâna Nicolei în timp ce aceasta arăta pe scări în sus. Dintr-odată simți cum i se taie răsuflarea de îndrăzneala a ceea ce făcea. Trecuse pragul casei lui Tom. Ajunsese dincolo de portalul venerat, într-o lume pe care Joey fusese în stare doar să și-o imagineze, o lume în care se găseau lucrurile lui Tom, și copilul lui Tom, și soția lui Tom, și respirația, și scuamele, și firele de păr, și sudoarea uscată a lui Tom. Pantalonii pe care-i apucase în palmă erau pe aici pe undeva, îngropați într-un coș de rufe sau agățați de un umerăș din lemn într-un șifonier plin cu hainele, și puloverele, și pantofii mari și serioși ai lui Tom. Ecusonul care-i atârna la gât era adunat pe o masă, cravatele

strâmbe, îmblânzite într-un sertar. Aici visa, aici bea, aici mânca, aici îmbătrânea.

– Te deranjează, o întrebă pe Nicola, dacă aprind un bec sau două?

Casa familiei Fitzwilliam nu era așa cum și-o închipuise Joey. Alfie îi spusese că e o hardughie, dar nu-și închipuise cât de hardughie era de fapt. Chiar și cu vopseaua aplicată perfect, imaculat de către Alfie, părea neiubită, neprietenoasă. Nu erau tablouri pe pereți, nici culoare, majoritatea luminilor erau stinse. Era și rece.

– Doamne, nu. Te rog. Și pot să-ți aduc ceva? Un ceai sau ceva?

Nicola nu era nici ea cum și-o închipuise. Și-o imaginase ca pe o gospodină adevărată din Melville, care pregătea cina în bucătărie cu ingrediente de la băcănia din sat, tăia cozile unor flori scumpe pe care să le aranjeze în vase grele din sticlă, stătea de vorbă cu o prietenă la o sticlă de vin cu broboane de condens, la o insulă de bucătărie, cu un laptop deschis strălucind albastru cu o comandă de la Ocado finalizată pe jumătate. Și-o imaginase pe Nicola ca pe o adultă adevărată, dar părea mai degrabă o bună tânără care nu știa cum să se poarte cu un vizitator în lipsa angajatorului ei, prea speriată să aprindă luminile, sau să deschidă dulapuri, sau să dea căldura mai tare; o femeie care nu era formată pe de-a-ntregul, care nu era tocmai așa cum trebuie.

– Nu, răspunse ea, nu, mulțumesc. Nu e nevoie. Nu stau mult.

Nicola dispăru o clipă și o lăsă singură pe Joey. Ea aprinse o lustră care arunca o lumină galbenă crudă și făcu câteva fotografii. Însă fără efectele catifelate ale unor flori, ale unor becuri delicate sau ale unor veioze, fotografiile ei arătau instituționale, lipsite de orice inspirație, dezolante.

Băgă capul în bucătărie. Nicola tresări ușor.

– Te rog, zise ea, ridicându-se în picioare, intră. Te rog. A făcut pereții de aici, evident, și a revopsit bufetele și toate etajerele de aici.

Se dădu din calea lui Joey ca să-i permită să facă fotografiile.

– Și, zise ea, Alfie mi-a povestit că v-ați cunoscut la un complex turistic all-inclusive kitschos din Ibiza?

– Da, răspunse Joey, surprinsă întrucâtva. Nu-și închipuise că Alfie și Nicola ar fi stat prea mult de vorbă. Deși n-aș spune că era kitschos. Era de patru stele. Era destul de drăguț, de fapt.

– Ah, spuse Nicola vag. Mă rog. *Părea* kitschos, din felul cum l-a descris. Și presupun că nici nu-mi pot imagina. N-am fost niciodată în vacanță în străinătate.

Joey tresări la auzul acestei declarații.

– Serios?

Nicola confirmă din cap.

– Vezi tu, e vorba de serviciul lui Tom. Consumă tot timpul. Reprezintă totul. Așa a fost mereu.

Joey încuviință din cap, de parcă asta era o explicație acceptabilă pentru ca o femeie de treizeci și ceva de ani să nu fi fost niciodată în vacanță în străinătate.

– Dacă reușim să plecăm, de obicei rămânem aproape de casă. Astfel încât Tom să se poată întoarce ușor dacă apare vreo urgență.

– N-ai fost în străinătate în vacanță când erai mai tânără? Înainte să-l cunoști pe Tom?

– Ha, păi, nu prea am avut cine știe ce timp să *fiu mai tânără* înainte să-l cunosc pe Tom. Așa că nu, n-am fost niciodată în afară în vacanță. Nu așa cum trebuie.

Joey dădu din cap. Era disperată s-o întrebe pe Nicola câți ani are, dar nu-i venea nici o replică discretă în minte.

– E îndrăgostit nebunește de tine, să știi.

Joey se opri, împietrită ca o statuie, și-și ținu răsufierea. Un val de adrenalină țâșni prin corpul ei. Se întoarse și o privi pe Nicola.

– Poftim?

– Alfie, zise Nicola. Te adoră.

– Ah. Măruntaiele lui Joey se lichefiară, iar capul îi sfârâi de ușurare. Da, zise ea. Alfie. Da. Știu. E un

scump.

– Chiar este, spuse Nicola. Și foarte chipeș. Ești o fată foarte norocoasă.

Joey păli și traversă bucătăria ca să fotografieze ușile franțuzești ce dădeau în grădina din spate. Aici era o băncuță cu un teanc de ziare vechi care atârnavă de pe marginea ei, rufe care se uscau pe un radiator: chiloți mototoliți în ghemotoace de material răsucit și țepăn, un sutien obosit și fieșcăit, o pereche de blugi care arătau de parcă ar fi putut să stea în picioare de unii singuri. O adiere rece fluieră printr-o fereastră deschisă.

– Uite, stai să mă dau la o parte, zise Nicola.

Joey observă o grimasă când Nicola coborî de pe scaun și se duse în cealaltă parte a camerei, o șchio-pătare ușoară.

– Ești OK? întrebă.

– Da, zise Nicola. Doar fac o pauză de la alergat și corpului nu-i place. Mușchii mi se fac *noduroși*, înțelegi?

– Ar trebui să faci niște stretching.

– Încerc să-mi amintesc, dar pentru mine e totul sau nimic când vine vorba de mișcare. Odată ce am ieșit din rutină, s-a dus totul pe apa sâmbetei.

– Ce te-a făcut să nu mai ieși la alergat?

Nicola stătea și se sprijinea de plita unui aragaz cu cinci ochiuri. Era acoperită cu cratițe, adunate una într-alta, peste care stăteau niște tăvi de copt. Chiuveta era plină de vase rămase de cine știe când. Mașina de spălat vase stătea cu ușa deschisă, pe jumătate goală. Un orar de acum două semestre era prins în piuneze de un panou mic de plută aflat lângă ușă.

– Doar trec prin niște faze. Știi cum e.

– Pot?

Joey arată spre camera din față.

– Da, zise Nicola. Sigur.

Nicola o urmă pe Joey și rămase în prag să o privească în timp ce ea fotografia alt set de pereți de culoarea magnoliei și lemnăria lucioasă de culoare albă. Aici erau o canapea albastră decolorată, un pian vechi lipit de perete, un lampadar din crom, o

mică oglindă cu ramă aurită deasupra unui șemineu fals din piatră, un fotoliu cu spătar înalt lângă fereastră, care arăta de parcă locul său ar fi fost într-un cămin de bătrâni.

– Și deci pe proprietară nu a deranjat-o că ați redecorat casa? întrebă Joey.

– Nu, a fost încântată. Am plătit jumate-jumate. Dar pur și simplu nu mai puteam să suport încă o secundă; aici era galben. Pereți galbeni! Îți poți imagina?

Joey ridică din umeri și zâmbi. Nu era o fană a pereților galbeni, dar poate că măcar ar fi injectat niște căldură și lumină în camera asta mohorâtă.

– Și mă bucur foarte mult că Alfie își mai găsește de lucru. E greu să găsești pe cineva decent la oraș. Mult mai ușor la țară.

– Deci ați locuit și în zone rurale?

– Am locuit aproape peste tot. Chiar și în estul Londrei o vreme. Oho, acolo chiar a fost înfiorător.

– Serios?

– O, Doamne, da. La școala lui Tom, nouăzeci la sută erau bengalezi. Din fericire, noi locuiam un pic mai departe, într-o zonă mai modernizată. Dar pe bune, erai ca în Calcutta!

– Uau, zise Joey.

Se întoarse astfel încât Nicola să nu-i vadă fața. „Uau“, își zise în barbă. Deci, se gândi ea, nevasta lui Tom e o ignorantă și o rasistă cu mentalitate provincială. Și totuși, e măritată cu un bărbat care își dedică viața copiilor defavorizați, îmbunătățirii perspectivelor acestora, un bărbat binevoitor cu o grămadă de carismă. Cum funcționa treaba asta?

– Crezi că o să rămâneți aici? întrebă ea. În Bristol?

– Mă îndoiesc, spuse Nicola. Lui Tom îi place să cucerească, să triumfe, să consolideze și să meargă mai departe. Păcat. Îmi place aici.

– De unde ești de loc?

– Din Derby. Am crescut în special în Burton-on-Trent.

– Și Tom de unde e?

– Tunbridge Wells. E un sudist elegant. A mers la o școală cu internat. Mama lui era o distinsă ceva. Mult mai elegantă decât mine. În fine, zise ea. Ai terminat?

I se schimbase dispoziția. Acum părea dornică să scape de Joey. Iar Joey era bucuroasă să plece. Nu-i plăcea casa asta. Și nu-i plăcea Nicola.

– Da! zise ea vesel. Aproape am terminat. Mai e doar palierul. Dacă se poate. Termin super repede, serios.

– Sigur, zise Nicola, stingând luminile înainte ca Joey să iasă măcar din cameră.

Scările erau acoperite cu un covor gri cu denivelări care arăta ca un pericol pentru sănătate și siguranță și avu grijă pe unde calcă în timp ce urca. Erau trei uși pe palier: una de la o baie, una de la ceva ce arăta a un dormitor mic și alta de la ceva ce părea un dormitor mai mare. Auzi cum deasupra scârțâie dușumeaua sub niște pași atenți și își dădu seama că fiul pândea și trăgea cu urechea.

Făcu fotografiile cât de repede putu, însă la jumătatea scărilor se opri la podest și trase cu ochiul prin fereastra lungă care dădea spre grădinile din spate și pădurea „secretă” de dincolo de acestea. De aici vedea clar poarta de la capătul grădinii lui Tom, unde se uitase sâmbătă dimineață printre scândurile din gard. Atinse sticla ușor cu vârful degetului, după care își încheie coborârea.

– Păi, zise Nicola, așteptând-o lângă ușa casei, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Să-i transmiți lui Alfie toate cele bune.

– Da. Așa am să fac. Și tu lui Tom.

Vocea i se poticni la ultima consoană a numelui său. Habar nu avea dacă Tom îi povestise Nicolei despre întâlnirile cu vecina sau nu. Însă Nicola arăta imperturbabilă și spuse zâmbind:

– Da. Cu siguranță. Dacă mai ajunge acasă, desigur. Ce program are la muncă... extraordinar.

– Da, spuse Joey. Îmi închipui.

Ridică privirea spre geamul dormitorului din pod când ieși din casa lui Tom și văzu cum umbra fiului său se mișcă iute să se ascundă.

46

22 martie

Bess nu veni la școală miercuri, nici nu răspunse la vreun mesaj pe telefon. După ore, Jenna se duse direct acasă la Bess.

Bess, la fel ca ea, locuia singură cu mama ei. Spre deosebire de Jenna, ea nu avea un frate sau un tată care locuiau altundeva. Tatăl ei nu-i era cunoscut lui Bess ori mamei sale, dar probabil îl chema Mike. Mama ei avea doar optsprezece ani când a născut-o, iar ea și Bess erau o pereche foarte strâns legată. Foarte apropiată. Jenna le invidiasse de-a lungul anilor, pe măsură ce relația cu mama ei o luase încet la vale, odată cu sănătatea mintală a acesteia.

Mama lui Bess era cosmeticiană și lucra la un salon mare din oraș. Apartamentul lor era deținut de o cooperativă caritabilă și plăteau mai nimic ca să locuiască acolo. Era mic, dar frumos: oglinzi cu rame aurite și perne pufoase, luminițe decorative și lumânări parfumate. Ba mai mult, mama ei vopsise mobila de bucătărie în roz-bombon. Nu era genul de apartament unde ar locui o fată care a rămas însărcinată cu directorul școlii la cincisprezece ani, mama lui Bess nu era genul de mamă a cărei fică ar rămâne însărcinată cu directorul la cincisprezece ani, iar Bess nu era genul de fată de cincisprezece ani care să rămână însărcinată cu nimeni, cu atât mai puțin cu directorul școlii.

Mașina mică a mamei sale era acolo unde se afla mereu, în parcare minuscule din spatele blocului, iar luminile erau stinse în apartamentul lor de la primul etaj. Jenna sună la interfon și așteaptă o clipă, după care sună din nou. Mama ei probabil încă era la muncă. Își scoase telefonul și o sună pe Bess. Intră direct căsuța vocală. Deschise Snap Maps, dar

Bess nu era conectată. Îi dădu un mesaj lui Ruby: „Ai idee unde e Bess?”

Ruby răspunse: „Nu, întreab-o pe Tiana”.

Tiana nu știa.

Jenna se uită la ceas; era aproape 5 după-amiază.

Deschise din nou Snap Maps. De data asta observă că Bess era în același loc unde fusese săptămâna trecută, la casa din Lissenden. *Casa lui Jed.*

Se întoarse și porni spre stația de autobuz.

Casa lui Jed era o cutie cenușie, cu tencuială zgrunțuroasă, construită după război, într-o zonă cu mai multe case asemănătoare. În față era parcată o dubiță albastră și o Mazda MX5 verde, model vechi. Auzea, chiar și de aici, sunetul râsetelor tinerești care veneau dintr-o cameră de la etaj. Sună la ușă și răspunse o femeie cu părul lung, vopsit cu henna, și cu un cercel în nas.

– Bună ziua, zise Jenna. Bess e aici?

– Bess? E cea scundă și blondă?

– Da. Exact.

Femeia scutură din cap.

– A fost acum ceva timp. Dar a plecat de vreo jumătate de oră.

– Aveți idee unde s-a dus?

– Habar n-am.

– Arăta... arăta OK?

Femeia ridică din umeri.

– Presupun. A strigat la revedere. Am venit la ușă și i-am deschis. Părea OK. Ești prietenă cu Ruby? De la Academie?

– Da, zise Jenna.

– Ruby e aici. Ridică bărbia ca să arate scările din spatele ei. De ce nu urci s-o întrebi?

Se gândi la afirmația lui Ruby că n-a văzut-o pe Bess. Auzi încă un val de veselie adolescentină venind de la etaj. Zâmbi și scutură din cap.

– Nu, spuse ea. Nu. Nu vă faceți griji. E în regulă. Sunt sigură că o s-o găsesc.

– Cred că a luat-o tatăl ei, zise femeia.

– Nu are tată, spuse Jenna, uluită.

– Păi, atunci a luat-o cineva. Arăta ca un bărbat, dar n-am fost foarte atentă. Poate era un taxi.

– Ce fel de mașină era?

– Una mare, zise ea. Neagră.

– Era un BMW?

– Nu știu, zise ea. Se poate. Ceva de genul ăsta, oricum. Făcu o pauză și se uită la Jenna, și o expresie de îngrijorare maternă îi înflori pe chip. E totul OK? zise ea. Bess are probleme?

Jenna scutură din cap.

– Nu, răspunse ea. Nu. Trebuia doar să vorbesc cu ea. Atât.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Acest interviu este înregistrat. Sunt inspectorul Rose Pelham din cadrul Secției de Poliție Trinity Road. Lucrez cu echipa responsabilă de infracțiunile grave. Ne puteți spune numele dumneavoastră complet?

FT: Frances Ann Tripp. Numele meu de scenă este Frankie Miller.

POLIȚIA: De scenă?

FT: Am fost fotomodel și, mai recent, am avut niște roluri mici.

POLIȚIA: Înțeleg. Și ne puteți spune adresa dumneavoastră, vă rog?

FT: Da. Bellevue Lane numărul 8, Lower Melville, Bristol BS12 6YH.

POLIȚIA: Mulțumim, doamnă Tripp. Ne puteți spune unde erați aseară, între orele 19 și 21?

FT: Da. Eram în fața casei lui Tom Fitzwilliam.

POLIȚIA: În fața casei?

FT: Da. E o zonă mică împădurită, vizavi de case. Aveam un scaun pliant și un aparat foto.

POLIȚIA: Aha. Și ne puteți explica mai exact de ce stăteați în păduricea din fața casei victimei, cu un scaun pliant și un aparat foto?

FT: Da. Cu plăcere. E o ușurare să fiu luată în sfârșit în serios în privința acestei povești. Aveți idee măcar de cât timp încerc să vă conving să-mi luați în serios îngrijorările legate de omul acesta? Și mereu am fost ignorată și ridiculizată.

POLIȚIA: Doamnă Tripp, dacă ați putea reveni la întrebarea inițială. Ce făceați în fața casei familiei Fitzwilliam?

FT: Am primit un pont. Într-una din camerele de chat unde intru.

POLIȚIA: Camerele de chat?

FT: Da. Sunt hărțuită în grup. Mii de oameni sunt. Și nimeni nu vrea să vorbească despre asta. E o batjocură la nivel global.

POLIȚIA: Doamnă Tripp? Camerele de chat?

FT: Da. Cineva dintr-o cameră de chat locală, o femeie din Mold, nu știu cum o cheamă. Tom a fost director la școala din localitatea ei acum câțiva ani. Ea știe cu ce mă confrunt. În fine, mi-a trimis un mesaj aseară pe la ora 6, în care mi-a spus că știe din surse sigure că o să aibă loc o reuniune de amploare

acasă la Tom în seara aceea, cu toți membrii cooperativei lui de hărțuire. Că ar trebui să mă duc și să fiu atentă și să fac poze, ca să am dovezi cu ce se petrece. În totalitate. Așa că m-am dus.

POLIȚIA: Și puteți să ne descrieți, vă rog, ce ați văzut mai exact, doamnă Tripp, începând cu momentul când ați ajuns acolo?

FT: Plăcerea ar fi de partea mea.

22 martie

Freddie se întorsese de la școală cu o oră în urmă și o găsisese pe mama lui stând la masa din bucătărie, cu părul strâns într-un fel de coc, îmbrăcată într-un hanorac și pantaloni de pijama, tricotând păturica fără sfârșit pentru bebelușul vecinei.

– De ce nu porți niște haine ca lumea? întrebese el.

– Am stat în pat toată ziua, spusese ea, așezând lucrul de mână pe masă și căscând. Abia m-am dat jos.

– Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

– Da, spusese ea, privindu-l palidă la față. Cred că am făcut o gripă.

El se uitase la ea și întrebese:

– Tata știe?

– Nu, scutură ea din cap. M-a prins după ce a plecat.

– Vrei niște pastile?

– Am luat ceva.

Freddie se simțea irațional de enervat. Mama lui nu avea gripă. Mințea. E imposibil să te concentrezi la ceva precum tricotatul când ai gripă. Freddie avusese gripă la unsprezece ani și nu fusese în stare nici măcar să stea în fund, ce să mai vorbim de tricotat. Ea își dorea pur și simplu un motiv întemeiat ca să stea acasă toată ziua, nefericită și ciudată. Voia ca tuturor să le pară rău pentru ea. Ceea ce era stupid, pentru că lui i-ar fi părut mult mai rău pentru ea dacă i-ar fi spus adevărul despre semnele de pe gâtul ei. Luă în camera lui un morman de clătite pufoase unse cu unt și o cană cu ceai de mușețel și închise ușa în urmă.

Acum, rămas în boxeri, peste care purta un halat de fleece pe care i-l dăduse bunica de Crăciun, își mânca clătitele și își bea ceaiul în timp ce derula fotografiile cu Romola de pe telefonul său.

În spatele lui, noul său costum era atârnat de marginea de sus a șifonierului, încă învelit în husa de plastic. Mama lui i-l cumpăraseră în weekend de la Debenhams. Sub el se afla o pereche de pantofi negri lucioși, tot de la Debenhams, iar aranjamentul semăna întrucâtva cu un om spânzurat. Încă nu o invitasese pe Romola să meargă cu el. Se tot apropia de fiecare dată când o urmărea, apoi își pierdea curajul în ultimul moment și încetinea, blestemându-se în barbă. Balul era peste două zile. Acum ori niciodată.

Se duse la geam și își focaliză binoclul asupra drumului unde locuia Jenna Tripp. Ea sigur știa, se gândi. Jenna Tripp știa să-i spună cum să invite o fată la bal. Probabil era invitată la baluri literalmente tot timpul. Hotărî că în dimineața următoare va avea grijă să li se intersecteze drumurile înspre școală și că o va întreba pe Jenna Tripp ce să facă.

În timp ce se gândea la asta, privirea îi fu atrasă de două femei care stăteau de vorbă cu înflăcărare în stația de autobuz. Una dintre ele era mama Jennei Tripp. Purta o canadiană supradimensionată, tivită cu blană mov, și fuma o țigară electronică. Vedea de aici norul uriaș de vaporii. Iar când norul se risipi, mări chipul femeii care vorbea cu ea. Tinerică. Păr șaten. Un palton mare și negru. Un pic grasă. O văzu cum scoate o foaie de hârtie din buzunarul paltonului și notează ceva pe ea, lucruri pe care mama Jennei părea să i le spună. Apoi își luă la revedere, mama Jennei se întoarse spre strada ei, iar femeia grasă porni în direcția opusă. Freddie făcu instinctiv o fotografie întâlnirii dintre cele două femei și preț de o clipă se gândi să o noteze în *Cronicile din Melville*.

Dar mai apoi se gândi: „Nu, nu mă mai interesează ce fac bătrânii plictisitori din satul ăsta. Mă interesează numai Romola Brook“.

În dimineața aceea, în timp ce Joey stătea în stația de autobuz, auzi un claxon și îl văzu pe Tom de cealaltă parte a străzii, cu geamul mașinii coborât, făcându-i semn să se apropie.

Stomacul i se strânse ca un pumn încleștat.

Se ridică încet în picioare și traversă strada. Uitându-se lung prin geamul deschis, așteptă ca Tom să vorbească.

– Hopa sus, zise el. Te conduc la serviciu.

– Ești sigur? întrebă ea. N-o să întârzii la școală?

– E posibil să întârzii la școală, spuse el, dar eu sunt șeful, cine să mă ia la întrebări?

Ea se strecură pe locul din stânga. Răsuflarea îi era blocată undeva la jumătatea drumului până la gură. Nu putea să vorbească. Abia putea să respire. O clipă meraseră în tăcere. Joey încercă să se gândească la vreun aranjament de cuvinte cu care să străpungă tăcerea și care să nu facă lucrurile și mai stânjenitoare decât erau deja, însă nu reuși.

Apoi Tom opri radioul și zise:

– Probabil ar trebui să stăm de vorbă. Despre chestia asta.

Joey dădu din cap aprobator, expiră, simți cum o cuprinde ușurarea.

– Chestia asta cu tine și cu mine vineri seară?

– Da. Chestia cu tine și cu mine vineri seară. Trebuie să spun că sunt complet și absolut zăpăcit. Adică, nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva...

Ea încuviință din nou din cap.

– Pur și simplu nu sunt acel gen de bărbat... chiar nu sunt. Trebuie să știi asta. Pentru mine e foarte, foarte important să nu crezi că îmi fac un obicei din comportamentul sexual inacceptabil.

Ea scutură din cap, încurajator.

– Dar, nu știu, tu ai ceva anume. Sau, mai la obiect, încă din seara aia din pub când m-ai...

– Agresat?

El râse, reducând din tensiunea conversației.

– Mă rog, eu n-am văzut-o așa. Dar da, de *atunci*, pur și simplu nu pot să încetez să mă gândesc la tine. Și vreau să-mi cer scuze pentru vineri seară. Mi-am lăsat instinctele să preia controlul. Te-am văzut în magazinul de vinuri și n-am putut să gândesc decât: „uau, uau, uau“. Dar niciodată, nici măcar o clipă, nu am avut de gând să se întâmple ce s-a întâmplat apoi. A fost ceva primitiv, ceva josnic. Și nu pot decât să-mi cer scuze. Profund. Îmi pare tare rău.

– Tom, zise ea. Nu e nevoie de scuze. Chiar...

– Știi, o întrerupse Tom, zile în șir am încercat disperat să te evit, sperând că sentimentul ăsta o să dispară, dar te-am văzut în dimineața asta, de la geamul dormitorului, te-am văzut când ai plecat și mi-a fost clar că faptul că nu te-am mai văzut nu a schimbat nimic. De fapt, doar a agravat lucrurile. Așadar, întrebarea este: ce o să facem?

Liniște o clipă.

– Ce o să facem? zise ea.

El o privi intens.

– Cred că trebuie să... să-i punem capăt. Se opri o clipă. Dar ca să reușim acest lucru, cred că trebuie să ne-o scoatem din organism. Și mi-am permis libertatea de a rezerva o cameră. La un hotel. Și m-am gândit că poate ne-am putea întâlni acolo, după serviciu. Vineri seară.

Joey inspiră brusc.

– Vineri?

– Da. Dacă crezi că e o idee bună. Vreau să spun că... Of, Doamne, nu știu. Poate e o idee îngrozitoare. Dar chiar nu pot... nu pot să trec peste asta. Nu pot să trec peste ce simt pentru tine.

– Și apoi, după...?

– Ne oprim. Da.

– Dar dacă nu vrem?

– Trebuie.

– Dar...

Joey se opri. Mintea îi spunea că este o idee înspăimântătoare. Instinctul ei, durerea profundă pe care o purta în sine de săptămâni întregi îi spunea că dacă nu se duce, s-ar putea să moară.

– Nu pot să promit, Tom. Nu pot să promit că o să vreau să ne oprim.

– Nu-ți cer să promiți. Îți cer doar să încerci.

Ea dădu din cap aprobator.

– Deci, rămâne așa? întrebă el. Ne vedem acolo? Pe la șapte? Vineri?

Joey încercă să asculte vocea din mintea ei care striga la ea să spună nu, *să spună nu*. Însă dorul dinăuntrul ei porni ca o simfonie; dezvoltă straturi și note.

– Da, se surprinse că spune. Vineri. Da.

PARTEA A V-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Doamnă Mullen, revenind la seara trecută. Vineri, 24 martie. Spuneți că în camera 121 de la hotelul Bristol Harbour, dumneavoastră și domnul Fitzwilliam ați stat și ați discutat. Ne puteți spune exact despre ce ați vorbit?

JM: Nu chiar.

POLIȚIA: Nu chiar?

JM: Adică, nu, am stat de vorbă. Despre o grămadă de lucruri.

POLIȚIA: Ce fel de lucruri?

JM: Nu-mi amintesc.

POLIȚIA: Deci dânsul, domnul Fitzwilliam, v-a rugat să vă întâlniți într-o cameră de hotel vineri seară? Ca să...?

JM: A spus că... a spus că trebuie să ne-o scoatem din organism.

POLIȚIA: Ce anume?

JM: Atracția noastră sexuală reciprocă.

POLIȚIA: Deci avea de gând să faceți sex în seara aceea?

JM: Asta am presupus că vrea să spună, da.

POLIȚIA: Și dumneavoastră aveți de gând să faceți sex în seara aceea?

JM: Nu eram sigură. Nu mă hotărâsem.

POLIȚIA: Și? Ați făcut sex cu domnul Fitzwilliam în seara aceea?

JM: Aș prefera să nu răspund la întrebare.

49

22 martie

– Știi, spuse tatăl lui Freddie, mai târziu în după-amiaza aceea, chiar începe să-mi placă părul tău. Serios. Ți se potrivește. Acum n-o să mai scapi de fete, mă gândesc.

Freddie îi aruncă tatălui său o privire ucigătoare.

– Asta e efectiv cea mai mare ineptie părintească pe care ai spus-o vreodată. Și ai spus o *grămadă* de ineptii părintești la viața ta.

Tatăl lui râse.

– Încercam doar să fiu, știi tu...

Freddie întinse mâna în față.

– Nu, zise el. Chiar nu. Nu ești făcut pentru genul ăsta de schimb de replici spirituale, așa că mai bine nu încerca.

– OK, zise tatăl lui. OK. Mă retrag. Dar chiar arăți foarte bine.

Freddie dădu din cap, ignorând complimentul. Conversația asta îl descuraja. Când nu era cu tatăl lui, când *se gândea* la el, sau se uita la semnele de pe gâtul mamei, ori vorbea despre acesta cu Jenna Tripp, omul acesta apărea în conștiința lui amenințător ca un urs furios: întunecat și letal, capabil de orice. Însă aici, în lumina blândă a serii, cu radioul murmurând în fundal, cu tatăl așezat lângă el, relaxat și calm într-un pulover subțire de lână de culoare bleu-deschis, răspunzând cu amabilitate la acreala lui Freddie, ideea că tatăl lui ar fi un prădător sau un bătauș... Totul părea ușor ridicol.

– E o fată de care îmi place, se trezi că spune. O cheamă Romola.

– O! Tatăl ridică privirea din laptop și făcu ochii mari. Înțeleg. Și cine e fata asta?

– E de la Saint Mildred. E în clasa a zecea. E nouă.
– Și? zise tatăl lui. Care e faza? Ai invitat-o în oraș?

– Nu, spuse Freddie. Nu încă. Vreau s-o invit la un bal.

– Ce abordare de modă veche!

– Nu, nu e, spuse Freddie. Ce e de modă veche la a invita o fată la un bal? E ceva atemporal, nu-i așa? Dar tu? începu el, simțind în conversație un spațiu în care putea să sape puțin. Tu cum ai invitat-o pe mama la prima întâlnire?

– Păi, aș spune că n-a fost niciodată un scenariu cu vreo primă întâlnire. Pur și simplu am intrat în vorbă în autobuz. M-a recunoscut de când era la școală.

– Adică a fost la școala ta?

Îl urmări cu atenție pe tatăl lui, să surprindă vreun semn de iritare.

– La școala mea? Adică unde am predat?

– Da.

Freddie văzu semne clare că se zbârlește.

– Nu. Mă rog, nu chiar. E posibil să fi fost o mică suprapunere, între când am început eu și ea a plecat. Dar atunci n-o cunoșteam. Și ne-am întâlnit întâmplător în autobuz, iar restul e istorie.

– Când avea nouăsprezece ani?

– Da. Când avea nouăsprezece ani.

– Și tu aveai treizeci și cinci?

– Da, sau cam așa ceva.

– Și asta n-a deranjat pe nimeni?

– Să deranjeze?

– Da. De exemplu, pe familia ei? Nu i-a deranjat că iese cu fostul ei profesor? Nu li s-a părut un pic ciudat?

– Nu, zise tatăl lui, prea repede, prea ferm. N-a fost așa. Eu n-am fost profesorul mamei tale. Nu i-am predat niciodată. S-a întâmplat doar să fie la școala unde lucram. Asta e tot.

Închise cu zgomot capacul laptopului și se ridică în picioare.

– Ai avut vreodată vreo aventură, tată?

– Poftim?!

– Adică, ai înșelat-o vreodată pe mama?

– Ce naiba...? Adică, de ce naiba ai pune măcar o întrebare de genul ăsta?

– Pentru că femeile par să te placă. Iar mama e un pic enervantă. Și poate uneori regreti că ai ales-o pe ea și îți dorești să fii cu altcineva.

Tatăl lui scutură încet din cap.

– Freddie Fitzwilliam, să știi că spui cele mai neobișnuite lucruri.

– De ce e neobișnuit? Eu cred că e perfect rațional. O grămadă de bărbați au aventuri. Chiar și bărbații foarte urâți cu slujbe de rahat au aventuri. Iar tu ești... mă rog, nu ești urât și n-ai o slujbă de rahat.

– Vai, mersi, Freddie. Sunt fiatat.

– Nu trebuia să fie un compliment.

– Nu, Freddie. Știu că nu.

Tatăl lui făcu o pauză și închise laptopul. Îl strecură în husa căptușită și se uită la Freddie.

– Nu, zise el. N-am înșelat-o niciodată pe mama ta. Și nici nu mi-am dorit vreodată să o înșel.

– Nici măcar cu Viva? întrebă el, speculând.

– Viva?

– Da. Fata de la școala unde ai predat, a cărei mamă te-a atacat la Lake District. Asta ar explica de ce era atât de nervoasă pe tine.

Se uită lung la tatăl lui, fără să clipească. Era probabil cel mai urât lucru dintre toate lucrurile urâte pe care i le spusese vreodată tatălui său. Văzu cum îi zvâcnește un mușchi în colțul gurii. Vălul moale al jovialității aluneca. Iată ursul furios. Iată-l.

– Habar n-am despre ce vorbești. Și habar n-am cine e Viva. Sau cine era. Dar n-am avut niciodată vreo aventură cu vreo elevă și cu siguranță nici măcar n-aș visa vreodată la așa ceva.

50

23 martie

Jenna nu-l recunoscuse inițial. Își tunsese tot părul și arăta oarecum alarmant, ca genul de persoană care s-ar putea să-ți smulgă telefonul din mână și s-o ia la fugă. O clipă se gândi să pretindă că nu l-a văzut. Era un băiat atât de stingher și stinghereala lui o făcea să se simtă incomod. Însă îi dădu voie să o prindă din urmă și el ajunse o clipă mai târziu lângă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Jenna, zise el. Jenna Tripp.

– Da, spuse ea. Eu sunt.

– Am nevoie de sfatul tău.

Ea se uită de la stânga la dreapta să vadă dacă mai era cineva martor la această conversație stranie.

– Aha, răspunse ea evaziv.

– Vreau să invit o fată la bal. Nu ești tu, așa că nu te panica. Deși ești drăguță. Dar ești prea mare pentru mine. Și prea înaltă.

– Aha... zise ea din nou.

– Voiam să te întreb pe tine, din experiența ta de fată atrăgătoare, cum ți-ar plăcea să te invite cineva la bal?

Ea îngustă ochii către el, încercând să-și dea seama dacă nu cumva i se joacă o festă. Însă el o privea nevinovat, așa că ea oftă și se gândi la întrebarea lui.

– Asta depinde, dacă știi că te place sau nu.

– Nu știe că exist.

– Aha. Deci nu se va aștepta la asta?

– Nu. Nu se va aștepta la asta.

– În cazul ăsta, spuse ea, nu aș întreba-o față în față. I-aș scrie sau i-aș da un mesaj. I-aș da ocazia să găsească o cale amabilă să spună nu. Dacă vrea să spună nu.

Freddie dădu din cap aprobator, cuprins de frenezie, cu ochii mari, fără să clipească.

– Grozav, spuse el, absolut grozav. Ai fost... grozavă.

– Nici o problemă, zise ea.

El îi întoarse spatele, apoi se întoarse la loc.

– Acum mă duc la școală. Ne mai vedem.

Îl urmări o vreme cum urcă dealul spre oraș cu un pas de două ori mai grăbit ca de obicei și zâmbi.

Jenna se întrebă dacă restul grupului lor de prietene știa despre „sarcina” lui Bess. Se întrebă dacă fetele știau măcar că ea se culcă cu cineva. Poate că nu era domnul Fitzwilliam, până la urmă? Poate era doar un băiat? Un băiat de la școala asta sau poate un băiat de la altă școală, o școală de fițe, poate, ca a lui Freddie? Poate era Jed? Dar nu, Bess, spusese că Jed i se pare un idiot. Dar chiar și așa, dacă era doar un băiat și se culcase cu el și acum era posibil să fie însărcinată, de ce să fi ales să o țină la distanță pe Jenna în momentul acesta din viața ei, momentul în care, cu siguranță, prietena ta cea mai bună e persoana pe care vrei s-o ții cel mai aproape?

Poate că Bess credea că Jenna e vreo mironosiță; poate își făcea griji că o s-o judece, că o să dezaprobe cumva alegerile pe care le făcea ea?

Poate că Bess depășise vârsta la care să fie prietena ei?

Dar ideea asta era absurdă. Jenna fusese întotdeauna cea „matură” dintre ele. Întotdeauna ea o ținuse pe Bess pe linia de plutire, o împiedicase să dea de necazuri, îi explicase lucruri despre lume și cum funcționează ea. Iar Bess, fără frați și cu o mamă care era mai degrabă o soră mai mare căreia îi plăcea distracția decât o mamă, avusese nevoie de așa ceva în viața ei. Bess nu era în nici un caz pregătită emoțional să iasă de sub influența Jennei. Nu avea cum să ia decizii bune fără îndrumarea ei. Cu siguranță.

Jenna le văzu pe Tiana și Ruby ieșind din toaleta fetelor joi după prânz.

– Bess e cu voi? le întrebă.

– Nu, spuse Tiana, n-am mai văzut-o de la tehnologia alimentelor.

– N-ați luat prânzul cu ea?

– Nu.

– Care-i faza cu tine, Jen? râse Ruby. De ce-o hărțuiești?

– N-o hărțuiesc. Doar că... știți că are niște probleme, nu-i așa?

Jenna le urmări reacțiile ca să găsească un crâmpei de înțelegere sau de subterfugiu în expresiile faciale sau în limbajul corpului. Însă amândouă se uitară la ea cu ochi goi, iar Tiana zise:

– Adică?

– Nimic, spuse Jenna. Doar niște chestii personale. Mă gândeam că v-a povestit. Nu vă faceți griji.

Ruby făcu ochii mari.

– Zi-ne! Ce e? Ce probleme are?

Dar Jenna se îndepărtă de ele, lăsându-le pe Ruby și Tiana cu ochii în soare, fiămânde după orice fărâmbă de informație.

*

Aproape că era mai rău, se gândi Jenna, că oamenii cu care Bess își petrecuse timpul în ultimele săptămâni nu știau ce se petrece cu ea. Asta înseamnă, concluzionă ea, că lucrurile se află în mod clar la capătul cel mai grav al spectrului teoretic. Dacă *era* doar un băiat, iar lui Bess îi era pur și simplu prea rușine să-i spună Jennei că a avut parte de deșteptarea sexuală cu doi ani mai devreme decât planificaseră, le-ar fi spus celorlalte prietene ale ei. Faptul că nu le-a spus trase un semnal de alarmă în mintea Jennei.

Se duse la dulăpiorul ei ca să-și ia cărțile pentru cele două ore de geografie, apoi se îndreptă spre sala 138. În drum spre clasă, trecu pe lângă birouri și trase cu ochiul pe furiș, cum făcea mereu, înspre ușa de la biroul domnului Fitzwilliam din capătul îndepărtat. Când făcu acest lucru, ușa se deschise și Bess ieși din biroul lui, zâmbind veselă, iar brațul domnului Fitzwilliam era pe brațul ei.

– Aşa o să fac, o auzi spunând. Ştiţi că aşa o să fac.

– Bravo, fata mea! îl auzi răspunzând. Bravo!

51

Freddie înfășură rochia de la Urban Outfitters într-o hârtie și o strecură în rucsac.

Își călcase de cu seară cămașa de școală, cu toate că era o cămașă care nu necesita călcare, și purta pantalonii cei mai buni, cei care nu aveau nevoie să li se desfacă tivul și nu erau stropiți cu vopsea acrilică întărită de la ora de arte plastice. Ca aluzie la noul său simț de vagă răzvrătire, purta pantofi sport negri în locul celor cu șiret, urâți și mizerabili, care erau atât de scâlțiați încât îi scăpau din picioare la călcâie când alerga în ei. Dacă vreun profesor avea să se ia de el pentru încălcarea regulilor privind uniforma, avea să spună pur și simplu că ceilalți pantofi s-au rupt, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Atinse cu degetul buza sticlei de after-shave a tatălui său și își apăsă parfumul în scobitura gâtului. Folosi ață dentară. Se dădu cu mai mult deodorant ca de obicei. Își puse un strop de fond de ten de la mama lui pe un coș, își dădu seama că atrage mai multă atenție asupra coșului decât coșul de unul singur, apoi îl șterse.

După aceea porni spre școală, cu maxilarul încheștat de hotărâre, gata să se târască prin cele opt ore dintre acum și ora de venit acasă.

Era patru și un sfert și Freddie stătea în fața școlii Saint Mildred, privindu-le pe fete cum se scurg pe porți, un râu de albastru regal și gri, păr ciufulit leneș și rucsacuri Fjällräven, dresuri agățate, carcase de telefon Skinnydip și voci zgomotoase, zgomotoase.

Jenna Tripp îi spusese să-i scrie Romolei Brook. Îi spusese că așa i-ar fi mai ușor Romolei Brook să spună nu. Iar acesta era tocmai motivul precis

pentru care Freddie stătea în fața școlii Romolei, gata s-o invite să vină cu el la bal, față în față.

Se îndreptă din spate la vederea uneia dintre fetele cu o înfățișare răutăcioasă pe care și le amintea din seara când stătuse în fața casei ei, cea care probase rochia de la Urban Outfitters pe Instagram. O chema Louisa. Și, bineînțeles, în urma ei era Romola. O clipă, își făcu griji că poate se duceau toate undeva împreună și că va trebui să-și petreacă o oră în față la Caffè Nero și să aștepte până ce termină. Dar, spre ușurarea lui, o auzi pe Romola spunând: „Ne vedem mâine“. O văzu cum se desprinde de fata răutăcioasă și o urmări până la capătul străzii, după care o prinse din urmă.

Exersase asta toată noaptea, stând întins în pat. Trecuse prin discuția asta de o sută, de două sute de ori, finisase sincronizarea, și nuanțele, și formularea precisă a invitației. Și se simțea degajat, și se simțea bine. Cel mai grav lucru care se putea întâmpla ar fi fost să spună nu. Respingerea era un adevăr al vieții. Nu era un adevăr plăcut. Dar era un adevăr. Iar Freddie era destul de isteț cât să știe că trebuia să-l accepte dacă voia să ajungă vreodată undeva.

– Scuză-mă, începu el.

Ea se întoarse când el se apropie și o văzu cum reacționează cu întârziere, evaluând probabil dacă să-i fie teamă sau nu, apoi văzând emblema de pe sacoul lui și întrebându-se dacă ar trebui să-l cunoască.

– Îmi cer scuze că te deranjez, zise el, mă numesc Freddie. Freddie Fitzwilliam.

Îi întinse mâna să i-o scuture, iar ea se zgâi nesigură la ea o clipă, după care se întoarse să vadă cine s-ar putea uita, apoi îi întinse și ea mâna. Era moale și rece ca gheața, cu oase subțiri ca niște surcele.

– Învăț la Poleash Hall, spuse el apoi, cu un gest teatral, arătând spre sacoul lui, ceea ce era, clar, foarte evident.

– Te cunosc? întrebă ea.

– Probabil m-ai mai văzut prin zonă, spuse el, deviind curajos de la scenariul pregătit. Dar nu. Nu

mă cunoști. Sau cel puțin *nu încă*.

Zâmbi, iar ea îl privi gânditoare, de parcă s-ar fi temut de ce putea să spună în continuare.

– Uite, zise el, și habar n-am dacă e o idee bună sau o idee proastă, dar am un bilet la balul primăverii de mâine-seară și aveam de gând să încerc să fiu foarte cool și să mă prezint acolo de unul singur ca un tip independent. Dar mi-am pierdut curajul. Și mă întrebam – că te-am mai văzut prin preajmă, și cred că ești remarcabil de frumoasă –, mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine.

– Ca parteneră, adică?

– Da, spuse el ferm. Ca parteneră.

Văzu cum îi pică fața abia perceptibil și știu, în clipa aceea știu că deja își răsfoiește mintal stocul de refuzuri politicoase.

– Sau nu, zise el repede. Nu e nevoie să fie o întâlnire. Aș putea să-ți fiu, știi tu, doar *șaperon*.

Ea zâmbi la replica asta, iar el se felicita în minte pentru că s-a redresat atât de lin.

– Asta e o idee foarte învechită.

– Da, spuse el. E retro. Vintage, oarecum. Înțelegeți tu.

Ea zâmbi din nou și el simți cum greutatea momentului se înclină din nou în favoarea lui.

– Freddie? zise ea.

– Da. Freddie. Și tu ești?

– Romola, spuse ea.

– Romola, repetă el, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată numele ei. Ce nume grozav!

– Mulțumesc, zise ea. Am fost botezată după o actriță.

– Pe care o chema Romola?

Ea râse.

– Da! Pe care o chema Romola!

Doamne, se simțea de parcă avea trei metri înălțime, totul mergea atât de bine! Știa că așa va fi.

– Deci, zise el, băgându-și mâna în buzunar și înclinându-se pe călcâie, ce zici? Îmi dai voie să-ți fiu *șaperon* la balul primăverii?

– Dar nu partener?

– Păi, putem să improvizăm. Poate. Vedem cum mă descurc. Putem s-o transformăm oricând în întâlnire? La jumătate.

Se descurca excepțional. Absolut.

Dar văzu cum acea expresie îi traversează din nou chipul, expresia care spunea „nu sunt 100% sigură în privința ta“.

– Nu știu, zise ea, nu prea caut un partener. Sau un șaperon. Aveam de gând să stau cu prietenele mele.

Păru speriată când spuse acest lucru, de parcă se gândea că Freddie i-ar trage un pumn în față dacă l-ar respinge. Atunci el își jucă ultima și cea mai bună mână.

– Uite, zise el. Nu e nici o presiune. Și înțeleg perfect ce spui. Și pe mine mă interesează ideea de întâlniri doar de foarte puțin timp. Dar, indiferent ce hotărăști să faci, asta... Își desfăcu fermoarul rucsacului și scoase rochia învelită în hârtie. ... e pentru tine.

– O, Doamne! zise Romola, uitându-se la ea cu ochii mari. O, Doamne! Ce e?

– E un cadou. Ceva ce am văzut și care m-a făcut să mă gândesc la tine. Ia-o.

Îi întinse și mai mult rochia.

– Dacă nu-ți place, poți să i-o dai unei prietene.

– Nu pot, zise ea. Nu pot să iau un cadou de la tine. Nici măcar nu te cunosc.

– Te rog. Insist.

– Nu, zise ea. Nu pot.

– Ți-e teamă că dacă accepți cadoul, atunci o să simți că mi-ești datoră cu ceva?

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, ai cuvântul meu, Romola Brook, că poți să iei cadoul ăsta și să pleci și să-mi ignori complet existența de acum înainte.

Fata își schimbă din nou dispoziția. El se crispă.

– De unde-mi știi numele de familie?

– Ah, spuse el. Da. Eroare fatală.

– Ce vrei să spui?

– Păi, încercam să fiu degajat și să fac să pară că nu știu cine ești. Dar bineînțeles că știu cine ești.

– Da?

– Da. Presupun că era evident însă, de vreme ce ți-am cumpărat un cadou.

– Da, zise ea. Are sens.

– Deci, spuse el. Îl accepti?

Ea încuviință din cap, stânjenită, și spuse:

– Da. OK. Apoi îl fixă cu ochii ei gri-albăstrui și întreabă: Tu mi-ai trimis fusta maro?

– Da, spuse el.

– Deci știi unde locuiesc?

– Da, zise el din nou.

– O, spuse ea. Aha.

– Te plac de ceva timp, zise el, pe post de explicație.

– Asta pare clar, răspunse ea. Apoi se înmuie din nou și îl privi cu mai multă blândețe și întreabă: Freddie, ești Aspie?

– Poftim?

– Ai Asperger? Ai ceva din spectru?

– Poftim? Nu. Sigur că nu.

– Eu, da, zise ea. De-aia te-am întrebat. Pentru că unele dintre lucrurile pe care le spui, și felul în care le spui, și felul în care stai, și felul în care privești, și o grămadă de lucruri la tine te fac să pari Aspie.

– Tu ai Asperger? zise el.

– Da. Ușor. Dar...

El o privi cu admirație și uimire și ceva țâșni înăuntrul lui, ceva îngropat adânc, sub ani întregi de negare. Mica școală preparatorie din Manchester unde îl scosese din clasă într-o zi și fusese ținut sub observație de o femeie cu un clipboard și niște jucării ciudate, și părinții lui fuseseră chemați la școală, și el stătuse în birou cu doamna care lucra la recepție și mâncase un măr, și părinții lui ieșiseră și păruseră îngrijorați, și îl scosese la ceai, și atmosfera fusese nepotrivită și ciudată, apoi mama lui zisese: „Profesoara ta crede că s-ar putea să ai un creier special“. Iar tatăl lui zisese: „Nu, Nicola, nu asta a zis. A zis că ai un creier care funcționează într-un mod special“. Iar mama lui spusese: „E același lucru, bineînțeles“. Iar el spusese: „Nu, nu chiar. Dar fii atent. Vor să dea un nume modului

special în care funcționează creierul tău. Vor să-i spună cumva. Vor să-i spună Asperger, care e numele unui doctor austriac care a observat o mulțime de copii cu același mod special de a se raporta la lume. Dar mami și cu mine, ei bine, noi nu credem că ai nevoie de un nume pentru modul în care îți funcționează creierul, pentru că creierul tău e cel mai remarcabil lucru. Toate creierele sunt remarcabile, dar al tău e mai remarcabil decât majoritatea și cred că ar trebui să te concentrezi pe ce e capabil să facă creierul ăsta al tău în loc să te cramponezi de etichete și nume. Deci s-ar putea să auzi oameni aruncând vorbe de-a lungul anilor. S-ar putea să vezi lucruri la televizor despre persoanele cu Asperger și să crezi că vorbesc despre tine și să-ți faci griji. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Pentru că eu și mami nu ne facem griji. Noi te iubim și credem că ești strălucit. Și tu vei fi mereu mult mai mult decât o etichetă. OK?”

Își aminti că tatăl lui îl mângâiasse pe păr și pe obraz și sub bărbie și își aminti că se gândise că e clar că numele lucrurilor trebuie evitate când ești deștept, așa cum era el. Și nu se mai gândise aproape niciodată la asta. Până acum. Iar acum era o fată frumoasă care stătea în fața lui și căreia i se dăduse un nume pentru felul în care era și era mândră să-l folosească.

– Cred că am, se trezi că spune. De fapt, sunt destul de sigur că am Asperger. Dar nu prea vorbesc despre asta pentru că e probabil cel mai puțin interesant lucru despre mine.

Romola râse.

– Ce ciudat, pentru că e cel mai interesant lucru despre mine.

– Da?

– Da. Cu siguranță.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre cum e Asperger pentru tine.

– Chiar?

– Da.

Amândoi rămaseră tăcuți o clipă, iar apoi Romola întinse mâinile după cadou.

– O să iau asta, zise ea. Și o să mă mai gândesc la bal. O să mă gândesc dacă vreau un partener sau un șaperon. Și îți mulțumesc pentru fustă. Chiar îmi vine bine.

Nu așteptă ca el să răspundă și nu își luă la revedere. Pur și simplu se întoarse și plecă mai departe.

Jenna îl văzu pe Freddie Fitzwilliam gata să urce dealul spre Melville Heights. Chiar și de aici își dădea seama că e ceva diferit la el, dincolo de tunsoarea nouă. Trecu strada pe zebră și îl strigă.

Băiatul se întoarse și ridică mâna spre ea, într-un fel de salut.

– Ești ocupat? întrebă ea.

– Nu, zise el. Nu cred că sunt.

Se uită la ea și ea văzu pentru prima dată în ochii lui un licăr poruncitor; ceva din tatăl lui.

– Putem să vorbim? Undeva? întrebă ea.

– Acum?

– Da. Acum.

– Păi, poți să vii la mine acasă, zise el, ridicând privirea spre casele colorate din depărtare. Dacă vrei.

– Tatăl tău o să fie acolo?

– Nu, scutură el din cap. Nu ajunge niciodată acasă până la opt. Cel mai devreme.

– Mama ta o să se supere?

– Nu. O să fie mulțumită că știu o persoană suficient de bine cât s-o invit acasă. Știi cum sunt mamele.

Ea ridică privirea spre case, spre ochii lor palizi și aurii în lumina slabă a după-amiezii. Nu mai fusese niciodată într-o casă din Melville Heights. Mama ei, da; avusese o prietenă bună în școala primară – familia ei se mutase de mult de acolo – care locuia în casa roz. Mama ei își petrecuse zeci de după-amiezi acolo, sus, spusese ea, stând în genunchi pe o băncuță de la fereastră și uitându-se în jos în sat, inventând povești despre oamenii pe care îi vedeau acolo, micuți ca niște figurine din casele de păpuși.

– Dacă ești sigur, zise ea.

– Sunt sigur, răspunse el.

În casa lui Freddie era frig. Își strânse mai bine pe corp jacheta căptușită în timp ce îl urma pe Freddie pe un coridor lat, placat cu gresie, spre bucătăria din capăt.

– Unde e mama ta?

El ridică din umeri și își lăsă ghiozdanul de școală și haina pe un divan mic.

– Probabil în pat. Zice că are gripă.

– Ah, spuse ea. Săraca.

– Se preface, zise el, puțin cam aspru. Cerșește atenție.

– Ah, zise ea din nou.

– Vrei să-ți dai jos haina? Pregătesc niște ceai. Dacă îți place ceaiul.

– Îmi place ceaiul.

– Bine.

Ea își lăsă haina și rucsacul lângă ale lui și îl urmă în bucătărie.

– English Breakfast. Mușetel. Mentă. Earl Grey. Rooibos.

Habar nu avea ce era ultimul cuvânt pe care-l spusese el, dar dădu din cap și zise:

– Doar un ceai normal. Te rog.

El scoase un pliculeț de English Breakfast dintr-o cutie și îl puse într-o cană. O întrebă dacă vrea lapte. Ea zise că da. Dezbrăcată de jachetă, îi era și mai frig. Observă o fereastră în extensia din sticlă din spatele bucătăriei, închisă cu o sfoară. Vedeă coada sforii cum fâlfâie în stânga și în dreapta din cauza curentului.

– Ar trebui să reparați fereastra aia, zise ea. Îngheți aici.

El îi aruncă o privire.

– Tatei îi plac casele răcoroase. Spune că țin mintea concentrată.

– Țin mintea concentrată pe cât de frig e, spuse ea, băgându-și mâinile în mânecile puloverului și tremurând.

Îl privi cum îi pregătește ceaiul. Mișcările lui erau foarte măsurate, aproape robotice. El scoase pliculețele infuzate din căni fără să le stoarcă,

lăsând în urma lor o dâră de picături când le transferă în coșul de gunoi.

– Ai invitat-o pe fată? începu ea. La bal?

– Am invitat-o. Da. Am invitat-o chiar adineauri. Acum vreo treizeci și cinci de minute. N-a spus da. Dar n-a spus nici nu. Are Asperger.

Jenna dădu din cap politicos și luă cana cu ceai din mâinile lui. Mai curse puțin ceai pe masă, iar ea îl șterse cu manșetele puloverului. Nu știa ce să spună despre Asperger, așa că nu spuse nimic. Se întrebă dacă Freddie are și el Asperger, dar hotărî că ar fi nepoliticos să întrebe.

– Deci, spuse el, așezându-se lângă ea, punându-și un picior subțire peste celălalt. Despre ce voiai să vorbim? Voiai să mă întrebi ceva despre băieți?

Ea râse delicat.

– Ăă, nu. Nu chiar. Nu. Voiam...

Făcu o pauză. Cum să abordeze subiectul? În casa lui? Cu mama lui la etaj, bolnavă la pat? Își sorbi ceaiul, apoi puse cana jos. Pe un ton foarte slab, zise:

– Voiam să vorbim despre tatăl tău.

Întreaga lui purtare se schimbă într-o clipită. Își descrucișă picioarele și se aplecă spre ea, căscând ochii de îngrijorare.

– Ce e cu tatăl meu?

N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-i mulțumească lui Freddie pentru ceai, să-și ia rucsacul și haina din hol și să plece. Dar apoi se gândi la ce văzuse mai devreme: mâna domnului Fitzwilliam pe brațul lui Bess, faptul că i-a spus „fata mea”. Se gândi la bărbatul din BMW-ul negru care o luase pe Bess de acasă de la Jed săptămâna trecută. Se gândi la Bess și domnul Fitzwilliam în sat, stând de vorbă în toiul nopții, în hotelul din Sevilla, așezați pe palier. Se gândi la inimioarele pe care Bess le desena pe fața domnului Fitzwilliam, la Bess plângând în toaletă fiindcă avea impresia că e însărcinată. Se gândi la felul în care domnul Fitzwilliam o privea uneori pe ea, pe Jenna, la intensitatea privirii lui, la vocea catifelată, la puloverele moi, la cutia cu șervețele așezată

strategic, la intimitatea nedorită a întâlnirilor lor. Apoi se gândi încă o dată la femeia de la Lake District care îl detesta atât de mult și o voce urlă undeva adânc în sinea ei, zicând că totul e „greșit, greșit, greșit!“ Și se uită drept în ochii lui Freddie Fitzwilliam și întreabă:

– Crezi că îi plac fetele tinere?

Îi urmări reacția, cu buza de jos prinsă între dinți. Se pregăti să vadă furie sau ofensă. În schimb, văzu cum chipul lui se deschide într-o expresie intrigată și el spuse:

– Nu. Dar tu?

– Nu știu, șopti ea.

Atunci Freddie se ridică, traversă bucătăria și închise ușa. Apoi se întoarse și se așeză din nou lângă ea.

– Ți-a făcut ceva? întreabă.

– Mie? Nu.

– Atunci cui?

– Prietenei mele, Bess Ridley.

Apoi îi povesti totul, chiar de la început. El dădu din cap în timp ce ea vorbea și păru neobișnuit de nesurprins, aproape de parcă ar fi știut ce urmează să spună Jenna, înainte ca ea să rostească lucrurile acelea.

– Bănuiam eu, zise el, când îi povesti despre incidentul de pe palierul hotelului din Sevilla, că a existat un motiv ascuns pentru care s-a dus în excursia aia.

Când Jenna termină de vorbit, el se lăsă din nou pe spate până se sprijini de masă și își umflă obrazii.

– Doamne..., zise el.

– Îmi pare rău, spuse ea. Probabil e foarte greu pentru tine. Îmi dau seama. Doar vorbim despre tatăl tău.

– Îl iubesc pe tata, zise Freddie. În multe privințe, e unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care-i cunosc. Dar în multe altele...

Jenna așteptă următoarele cuvinte, alarmată de gândul la ce ar putea sugera acestea.

– Habar n-am dacă îi plac fetele tinere. Dar cred că s-ar putea să-i facă rău mamei, zise el.

Jenna tresări.

– Uneori, începu el încet, foarte precaut, aud lucruri noaptea. Din camera lor. Foarte ciudate, ca niște bufnituri și șoapte dure, și dintr-odată se face foarte liniște, apoi, uneori, aud ceva care sună ca și cum cineva ar vomita și pe urmă, în ziua următoare, destul de des, mama poartă guler polo sau o eșarfă sau are vânătăi pe încheieturi și arată foarte bolnavă și nu mai iese la alergat și nu mai zâmbește și asta s-a întâmplat acum câteva zile și are o vânătaie uriașă pe gât despre care nu vrea să vorbească. Așa că, deși cred că tata e un bărbat grozav, mai cred, în același timp, că s-ar putea să fie unul dintre cei mai oribili bărbați pe care-i cunosc. Și vreau să știu, într-un fel; vreau să știu un lucru rău despre el, bazat pe adevăr, ca să pot hotărî cum trebuie ce să cred. Pentru că e greu să ai două păreri, două feluri de sentimente, amândouă în același timp. Aș prefera să am doar unul.

Jenna se gândi dintr-odată la Bess care tresărise când dăduse s-o îmbrățișeze în toaletă data trecută.

– Ai întrebat-o vreodată pe mama ta? zise ea. Ai întrebat-o vreodată despre tatăl tău? Despre vânătăi?

– Da, răspunse Freddie. Dar mama crede că tata e perfect. Numai de el îi pasă. Mă iubește, dar îi pasă mai mult de el. Toată mâncarea din casa noastră e pentru el. E numai mâncare care îi place lui. Căldura e oprită pentru el, pentru că lui nu-i place să fie cald. Chiar dacă mie îmi place să fie cald. Nu mergem niciodată în vacanță pentru că lui nu-i plac vacanțele. Chiar dacă mie îmi plac. Dar asta nu contează. El e singura persoană din casa noastră care contează. Mama n-ar spune niciodată ceva rău despre tata. Niciodată.

Jenei îi veni dintr-odată să-l ia de mână, să-i înconjoare umărul cu brațul. Dar habar nu avea cum ar fi reacționat. Se întrebă dacă nu cumva el era gata să plângă, dar băiatul ridică privirea și zise:

– Așa că nu-ți face griji dacă spui lucruri urâte despre tata. Pot să suport. Chiar pot.

Rămaseră tăcuți o vreme, și Jenna se uită lung spre grădină.

– Știi, zise Freddie, mama a fost elevă la școala tatei. El era profesor de engleză acolo. El spune că nu s-au cunoscut decât atunci când mama avea nouăsprezece ani, dar te pune pe gânduri, nu?

– Crezi că poate a fost ceva între ei atunci? Pe când ea încă era elevă?

– Nu știu, răspunse el. E posibil. Uneori cred... Făcu o pauză și își frecă buzele cu vârfurile degetelor. Uneori cred că nu-i cunosc deloc pe nici unul dintre ei. Și mai e o chestie, adăugă el, coborând din nou glasul. Mama a zis ceva interesant acum câteva zile. O întrebam despre femeia furioasă de la lac și ea a zis... iar apoi el imită incredibil de convingător ceea ce Jenna presupuse că era vocea mamei lui: „Poate că a trebuit s-o exmatriculeze pe fică-sa sau poate că nu era mulțumită de ultimele ei note. Știi că părinții pot să fie extrem de sensibili“. Așa că e clar că știe mai mult decât lasă să se înțeleagă despre cine era femeia aia și ce s-a întâmplat.

Jenna făcu ochii mari.

– Chiar a zis asta?

– Da. Jur.

– Știi, spuse ea, pun pariu că putem să găsim ceva pe internet despre asta. Știi numele școlilor la care a predat tatăl tău?

– Ăă, da. Oarecum. Știu cel puțin numele localităților în care a stat și probabil aș putea să-mi amintesc numele școlilor dacă le-aș vedea.

– Ai un laptop?

– Da, zise el. Da. Mă duc să-l iau chiar acum. Stai aici. Stai aici, da? Și nu te mișca.

Ea zâmbi.

– N-o să mă mișc. Promit.

Freddie dispăru un minut sau două. Jenna nu-și mișcă nici un mușchi, paralizată întrucâtva de straniețea faptului că se afla în bucătăria directorului școlii ei. Când se întoarse, Freddie băgă laptopul în priza din peretele din spatele lui și îi deschise capacul.

– Așa, spuse el, deschizând browserul. Deci, primul loc unde a predat a fost Burton-on-Trent. Acolo a cunoscut-o pe mama. Deci hai să căutăm școlile de acolo.

Jenna se întoarse spre ecran și-l lăsă pe Freddie să deruleze rezultatele.

– Uite, zise el. Țsta e. Liceul Robert Sutton. I-am mai auzit vorbind despre el.

– OK. Acum caută lucruri despre școala aia plus numele tatălui tău în bara de căutare.

Freddie o ascultă și găsiră o listă lungă de buletine informative despre cluburi și premii, reportaje de știri locale despre excursii și piese de teatru. Dar nimic care să sugereze că domnul Fitzwilliam ar fi făcut ceva care să înfurie un părinte suficient cât să-l lovească.

– Adaugă „Viva“, spuse ea.

El îi aruncă o privire.

– Bine gândit, spuse. Foarte bine gândit.

Tastă cuvântul „Viva“ și apăsă pe căutare. Când văzură primul rând al primului rezultat, inspirară amândoi zgomotos. Se întoarseră să se privească unul pe celălalt.

– O, Doamne, șopti Jenna.

Freddie lăsă cursorul să clipească lângă rezultat, iar degetul îi rămase în aer deasupra trackpadului.

– Haide, zise Jenna. Intră pe articol.

– Mi-e frică, spuse el.

– Vrei să mă uit eu?

El încuviință și mută laptopul spre ea. Jenna apăsă pe link.

Era o după-amiază caldă. Caldă pentru martie, în orice caz. Joey își desfăcu fermoarul jachetei și trecu pe partea însorită a străzii. Tocmai ieșise de la muncă și se ducea la cumpărături de haine. Pe care să le poarte a doua zi. La întâlnirea unde intenționa să facă sex cu Tom Fitzwilliam într-o cameră de hotel. Care putea sau nu să aibă loc. Încă nu se hotărâse. Putea să se ducă la hotel și să facă sex cu Tom Fitzwilliam. Putea să se ducă la hotel și să nu facă sex cu Tom Fitzwilliam. Sau putea să nu se ducă deloc la hotel. O sută de voci îi urlau în cap, toate în același timp, și fiecare spunea ceva diferit.

Când mama ei murise, uraganul din mintea lui Joey se oprise. Se oprise complet. Era acolo de când era fetiță. Era motivul pentru care picase examenele de la sfârșit de liceu. Era motivul pentru care fusese exmatriculată din două școli. Era motivul pentru care nu reușise niciodată să fie monogamă, nici măcar când era îndrăgostită până peste cap. Era motivul pentru care prietenii ei nu rezistau testului distanței. Era motivul pentru care lenjeria ei de corp era flenduroasă, și contul bancar era gol, și slujba ei era de rahat, și rădăcinile nevopsite îi erau de doi centimetri și jumătate. Pentru că toate elementele existenței sale i se învârteau constant în minte ca un tambur într-o spălătorie de rufe, agitându-se, și involburându-se, și prezentându-i-se într-o duzină de feluri diferite și contradictorii. Lucrurile care îi păreau o idee bună la ora zece îi păreau cea mai proastă idee din lume la zece și jumătate. Odată, cineva îi spusese că soluția unei vieți fericite e să iei decizii bune. Dar să ia decizii bune era ceva ce o depășea, pentru că vedea întotdeauna un infinit de rezultate și toate păreau bune cel puțin o clipă. Da, putea să se gândească la

invitația într-un concediu cu oameni cu care știa că va detesta să meargă în concediu, dar, de ce nu, putea să fie OK. Și spunea da și pe urmă nu era OK. Pentru că habar nu avea cum să fie atentă la propriile instincte, era incapabilă să preia controlul asupra propriului destin.

Era, așa cum îi spunea mama ei întotdeauna, cu afecțiune, dar și cu epuizare, propriul dușman de moarte.

Însă după ce o văzuse pe mama ei cum moare, văzuse cum ultimele fuiore de viață îi părăsesc trupul distrus, totul se limpezise. Capul nu i se mai învârtea și totul părea lin ca suprafața unui iaz. Avea aproape douăzeci și șapte de ani și era timpul să facă pași spre o existență mai matură. Se măritase cu Alfie, își dăduse preavizul la complexul turistic și își imaginase cum se va întoarce acasă în Bristol ca să facă genul de lucruri pe care le făceau femeile adulte care locuiau în Bristol. Își va găsi o slujbă ca lumea, un apartament drăguț, va găti, va petrece timp cu tatăl și cu fratele ei, va merge la sală, își va face prieteni, niște prieteni de treabă, așa cum trebuie, nu un șir dezlânat și trecător de tipe drăguțe care își iau un an sabatic între liceu și facultate și bagă pastile toată noaptea. Poate va participa la un club de lectură, își va face programări regulate la coafor, își va lua o mașină, va duce mașina la spălătorie, își va lua un animal de companie, își va lua două animale de companie, va cumpăra plante, își va face manichiura, va mânca salată, va face un copil...

Apoi venise acasă și înțelesese că nu își permite un apartament drăguț și că fără apartamentul drăguț nu are cum să gătească preparate drăguțe, nu are cum să meargă la întâlniri distractive ale clubului de lectură împreună cu prietenele ei distractive. Înțelesese că nu e pregătită pentru o slujbă ca lumea, și nu e pregătită pentru un copil, și nu-și permite să meargă la sală, și nu-și permite o mașină, și să-și facă prietene drăguțe, distractive și de treabă e mai greu decât pare. Așa că, încet, uraganul din mintea ei se pornise din nou. Apoi

Tom Fitzwilliam apăruse deasupra întregului taifun, profilându-se înalt și chipeș, luminos ca un reflector deasupra gândurilor ei care se învâртеbeau ca o bulboană, și avea impresia că fiecare minut pe care-l petrecea gândindu-se la Tom era un minut în care nu se gândea la slujba ei de rahat, și la rădăcinile crescute, și la frica ei paralizantă de a face pașii necesari spre o viață de adult solidă și plină de împliniri. Atât timp cât se gândea la Tom și la palmele lui la baza gâtului ei, la corpul lui dur, lipit de corpul ei în colțul cel mai întunecat din Melville Heights, atât timp cât se gândea ce culoare de sutien să cumpere pentru întâlnirea sexuală la care putea sau nu să participe în seara următoare, atunci nu trebuia să se gândească la copilul pe care Alfie voia să-l aibă cu ea și la faptul că știa, în sinea ei și fără nici o urmă de îndoială, că n-ar fi trebuit să se mărite cu el și că într-o bună zi, probabil destul de curând, avea să-i ia inima aceea perfectă și să i-o frângă drept în două.

Albastru, se gândi ea, mângâind dantela rigidă a unui sutien cu push-up de la Primark de 4,99 lire. Albastru, se gândi ea, punând sutienul albastru în coșul de cumpărături din material textil pe care-l ținea pe braț. Albastru.

Verdict în cazul sinuciderii adolescenței

Profesor local implicat

Ieri a fost dat verdictul sinuciderii după decesul elevei Genevieve Hart de 14 ani. Genevieve – cunoscută drept Viva prietenilor și familiei – a fost găsită decedată în luna aprilie într-un restaurant abandonat de pe Waterloo Street din centrul orașului. S-a spânzurat folosind o pereche de dresuri de școală. Un profesor de la școala domnișoarei Hart, al cărui nume nu a fost dezvăluit, a fost interogat de poliție la scurt timp după decesul elevei, după ce câteva notițe din jurnalul ei sugerau că e posibil să fi avut o idilă, însă a fost eliberat după o jumătate de oră fără a i se aduce acuzații. Surse apropiate elevei spun că aceasta a fost supusă unei campanii prelungite de bullying la școală. Acestea mai spun și că domnișoara Hart nu a lăsat nici un bilet și și-a tuns singură părul cu o foarfecă cu puțin timp înainte de a-și lua viața.

– Genevieve Hart, șopti Jenna.

Despre asta era toată povestea. O fată pe nume Genevieve Hart.

Clipi lent, încercând să-și alunge imaginea fixată în minte: o fată spânzurată de propriile dresuri, cu părul tuns, căzut grămadă pe podea sub tălpile care i se legănav. Inconștient, își atinse părul, închipuindu-și cum ar fi să-l țină cu o mână și să-l reteze cu cealaltă. Își închipui senzația, sunetul gestului. Era de negândit, barbar aproape. Înghiți în sec și își duse pumnul la gură.

– Ce trist!

Freddie încuviință din cap.

– E oribil. Însă apoi se îndreptă din spate și zise: Dar n-a fost tata. Nu-i așa?

Ea se uită la articol și se gândi că dacă oamenilor nu li se aduc acuzații nu înseamnă că nu au săvârșit infracțiunile respective. Înseamnă doar că nimeni n-a putut găsi suficiente dovezi ca să spună că au făcut-o. Dar nu spuse asta. În schimb, zâmbi și zise:

– Se pare că nu.

– Era hărțuită, continuă el, arătând spre secțiunea relevantă. Probabil de-asta a făcut-o. Se întâmplă destul de des, nu-i așa? Oameni care sunt hărțuiți la școală și se sinucid?

– Da, zise ea vag, se întâmplă.

– Așa că probabil asta s-a întâmplat. Nu-i așa?

– Da, zise din nou.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce l-a lovit mama Vivei pe domnul Fitzwilliam? De ce nu-i lovea pe agresorii care au hăituit-o pe fiica ei până la moarte? Ce era în jurnalul Vivei de o făcuse pe mama ei să creadă că domnul Fitzwilliam era de vină pentru moartea ei? Nu avea cum să știe. Singurii oameni care știau ce scria în jurnalul Vivei erau cei din familia ei. Familia Hart.

– Uite, zise ea, întorcând din nou ecranul spre ea și apăsând pe butonul înapoi. Hai să vedem ce mai găsim.

Scană rezultatele căutării până ce găsi un articol însoțit de o fotografie. Mări fotografia și se uită o vreme la imagine: o fată drăguță cu părul lung, foarte închis la culoare, ochii mari, gata să pufnească în râs. Părea blândă, se gândi Jenna, și preocupată. Era imposibil să ți-o imaginezi pe fata asta ducându-se într-un restaurant părăsit și rece unde se vindea pui, retezându-și tot părul acela frumos cu o foarfecă și spânzurându-se cu o pereche de dresuri. Era imposibil să ți-o imaginezi moartă.

În articolul acesta apărea numele mamei sale. O chema Sandra. Nu era menționat vreun tată. Scrise *Sandra Hart*, dar rezultatele o aduseră înapoi la articolele de ziar despre fiica ei. Apoi intră pe Facebook și vizită câteva profiluri ale unor „Sandra

Hart“, dar fiecare era ori prea tânără, ori prea bătrână, ori nu avea nici o legătură cu nimeni sau nimic legat de vreun element al poveștii lui Genevieve Hart. Apoi intră pe profilul unei Sandra Hart care locuia în Sheffield și se născuse în Derby în 1957. Pagina ei era privată, așa că Jenna intră pe singurul link care era disponibil: lista cu prietenii ei.

Avea doar douăzeci și doi. Jenna îi cercetă unul câte unul până ce ajunse la profilul unei femei mai tinere pe nume Rebecca Louise Hart. Și pagina ei era privată, dar avea informațiile personale disponibile, iar Jenna afia că se născuse în Burton-on-Trent în 1981 și că era analistă de sisteme la firma Charter Redwood Financial Management.

– Stai așa, zise Freddie, aplecându-se spre ecran. O știi pe femeia asta. O știi! E... e... Stai așa.

Își scoase telefonul din buzunarul sacoului și îl aprinse. Trecu prin niște fotografii, toate fiind, din câte vedea Jenna din unghiul ei, cu aceeași persoană: o fată drăguță cu părul castaniu și un sacou de școală albastru regal.

– Uite, zise el, întorcând telefonul cu fața la ea.

Era un cadru de departe cu o femeie într-un palton mare și negru, care stătea de vorbă cu mama Jennei în stația de autobuz din fața hotelului Melville.

– Uite. Ea e, nu-i așa? Aceeași femeie. Și stă de vorbă cu mama ta.

– Stai! Stai!

Jenna se îndepărtă de ecran și închise ochii o clipă.

– Asta e... Nu înțeleg.

Se uită din nou la ecran și își lăsă ochii să confirme ce văzuse. Era clar mama ei, iar cealaltă era clar aceeași femeie ca femeia din fotografia de profil de pe Facebook și amândouă stăteau clar în fața hotelului Melville.

– Când a fost asta? zise ea.

– Ieri, răspunse el.

– Și de ce... Își acoperi tâmpilele cu palmele. De ce ai o fotografie cu asta?

– Pentru că era interesant.

– Interesant?

– Da. Mama ta mi se pare interesantă. Mi se pare interesant cum vorbește cu oamenii.

– Deci chiar..., zise ea, iar înțelegerea o năpădi ca un val, ... chiar îi faci poze mamei? Chiar faci asta?

– Da, spuse el. Dar nu des. Foarte rar, de fapt.

– Mereu zicea că stai aici sus și o urmărești de la geam și eu i-am spus mereu că își imaginează doar.

– Ei bine, nu își imagina. Chiar stăteam. Dar și ea e la fel de rea, să știi. Mereu stă acolo, jos, și se uită la noi. Mereu. Uneori stă chiar în fața casei noastre. Măcar eu nu fac asta.

Jenna își scutură ușor capul de la stânga la dreapta. Nu putea procesa toate astea acum. Își întoarse gândurile înapoi la chestiunea în cauză. La Bess.

– Mă întreb unde stă femeia aia. Îmi pare cunoscută. Sunt sigură că am mai văzut-o prin zonă.

– Păi, n-ai cum s-o ratezi, bănuiesc. E destul de grasă.

Jenna se uită la fotografie și țâțâi la Freddie.

– Nu e grasă, zise ea, nevenindu-i să creadă ce aude. Uite, arată ea spre conturul paltonului ei negru, la forma de B a profilului ei. E însărcinată.

Freddie o privi mai atent și apoi se uită la Jenna și zise:

– Doamne, ai dreptate. *Bineînțeles!* pocni din degete. Acum știu exact cine e. Locuiește la două case de noi. E practic vecină cu noi!

Jenna se duse direct de la casa lui Freddie la casa lui Bess. Îi tremurau mâinile când apăsă butonul interfonului și inima îi bubuia să-i spargă pieptul. Răspunse mama lui Bess.

– Bună, Heather, eu sunt, Jenna. Bess e acasă?

– Da! Urcă, draguță!

Bess stătea pe patul ei dublu mare, înconjurată de perne din blană sintetică în culori pastelate și era aureolată de șiraguri de luminițe atârinate pe pereți. O lumânare parfumată roșie licărea într-un borcan

de sticlă pe noptieră, făcându-i camera să miroasă a Crăciun.

– Ce s-a întâmplat? zise ea, văzând expresia neli-niștită a Jennei.

– Bess. E ceva foarte, foarte grav. Trebuie să mă asculți. Și trebuie să fii sinceră cu mine.

O văzu pe Bess înghițind în sec, apoi ridicând din umeri.

– Ce e?

– E o poveste foarte, foarte lungă. Dar versiunea scurtă e asta. Există o femeie care locuiește acolo, sus – arată cu degetul –, în Melville Heights, iar când era mai tânără, sora ei s-a sinucis. Și știi de ce s-a sinucis?

Bess ridică iar din umeri.

– De ce?

– Pentru că avea o idilă cu domnul Fitzwilliam.

Bess îngustă ochii la ea.

– Poftim?

– Ea și sora ei au fost la o școală din nord și domnul Fitzwilliam a fost profesor acolo și sora ei avea un fel de idilă cu el, apoi, într-o zi, a fost găsită moartă. Și nu doar atât, dar se pare că domnul Fitzwilliam își bate nevasta.

Bess îi aruncă o privire piezișă.

– Și de ce îmi spui lucrurile astea?

Jenna oftă.

– Știi de ce, Bess. Știi foarte bine de ce.

– Aă, nu. De fapt, nu știu.

– Bess. Te rog. Nu mă mai minți. Tu și domnul Fitzwilliam și ce se întâmplă între voi.

Bess se uită la Jenna cu ochii lipsiți de expresie.

– Doamne! Uau, Jen! Nu se întâmplă *nimic* între noi. Ai luat ceva?

– Atunci care e faza cu toate întâlnirile secrete?

– N-a fost nici o întâlnire secretă!

– Ba au fost! În noaptea aia când te-am văzut în fața farmaciei cu el, la unșpe noaptea sau așa ceva. Și azi, mai devreme, te-am văzut când ieșai din biroul lui și era, gen, cu mâna pe brațul tău.

– Să mori tu, Jen. Vorbeam despre *tine*.

Jenna se încordă.

– Despre mine?

– Da. Despre mama ta. Despre ce s-ar întâmpla cu tine dacă mama ta ar fi internată obligatoriu sau ceva de genul ăsta. Voia să știe dacă eu și mama am putea să te ținem să locuiești cu noi. Aici. Ca să poți rămâne la Academie și să nu fie nevoie să te muți acasă la tatăl tău. Asta e tot. Efectiv. Și nu puteam să-ți zic pentru că știam că o s-o iei razna! Ți-am spus, Jen, e un om atât de grijuliu! Și nu știu cine e femeia asta din Melville Heights și îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat surorii ei, dar îți jur, n-are cum să aibă vreo legătură domnul Fitzwilliam cu povestea asta. N-are cum.

– Dar cum rămâne cu... Jenna arată spre burta lui Bess. Cu faza asta cu sarcina. Adică, atunci al cui e copilul?

– Nu e nici un copil!

– Dar... nu...

– Uite, oftă Bess și își dădu părul după urechi. Faza e că... Am cunoscut un tip. Pe vărul lui Ruby. Jed. Și am mers destul de departe. Gen, foarte departe. Și o parte din, mă rog, chestia aia a lui, cumva...

Jenna strâmbă din nas. Chiar nu voia să se gândească la *chestia* lui Jed.

– A ajuns pe burta mea. Și pe urmă, când nu mi-a venit ciclul, m-am crizat. M-am gândit că poate, nu știu, a ajuns cumva până acolo, jos. Și știam că e o prostie. Știam asta. De-aia n-am vrut să vorbesc cu tine despre asta. Pentru că știam că o să-mi spui că sunt o idioată.

– Ba n-aș fi făcut asta!

– O, ba da. Dar e în regulă, pentru că tu ești tu și eu sunt eu și așa o ardem noi. Și în fine. Mi-a venit azi-dimineață. Deci. Mna. Ura.

– Deci mai ești virgină?

– Da. Mai sunt virgină.

– Și nu ești însărcinată?

– Nu. Nu sunt însărcinată.

– Și nu ai o idilă cu domnul Fitzwilliam?

– Nu. N-am. Și nici n-aș face așa ceva vreodată pentru că îl iubesc prea mult și ar strica totul dacă

am face ceva de genul ăsta.

– A încercat vreodată, știi tu...?

– Nu! Niciodată.

– Și tu, și Jed. E prietenul tău?

– Nu. Ți-am zis. E un idiot. Dar arată așa de bine! Voiam doar să știu cum ar fi să săruți pe cineva care arată așa de bine. Apoi lucrurile au mers un pic mai departe decât am crezut. Dar a fost doar o dată. Acum suntem doar amici.

Se opri și îi zâmbi Jennei. Dar Jenna mai avea o întrebare.

– Data trecută, în toaletă. Când te-am luat în brațe. Ai tresărit. Te-ai dat în spate. De parcă te durea. De parcă erai rănită. Ce-a fost asta?

Bess ridică din umeri.

– Probabil mă dureau sânii. Pentru că așa a fost, o, Doamne, mă dureau așa de rău! Așa de rău!

Jenna se uită o clipă la prietena ei. Scumpa ei Bess. Cea mai tare fată din lume. Dintr-odată distanța îngrozitoare dintre ele păru să se micșoreze ca un elastic întins căruia îi dai drumul. Dintr-odată era ca și cum ultimele săptămâni nu s-ar fi întâmplat.

Întinse brațele și Bess făcu la fel și se îmbrățișară.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, spuse Bess.

– E OK, zise Jenna. Îmi place să mă îngrijorez din cauza ta. Așa am și eu ce să fac.

Bess râse, apoi se opri și spuse:

– Apropo, mama zice că e absolut OK să vii și să stai la noi, în caz că, știi tu, dacă mama ta...

– Știu, răspunse Jenna. Și îți mulțumesc. Sper să nu se întâmple. Dar dacă se întâmplă... O îmbrățișă din nou. Te iubesc, Bess Ridley.

– Și eu te iubesc, Jenna Tripp.

O țină o vreme în brațe pe prietena ei cea mai bună, învăluită de ușurarea că e în siguranță. Însă când închidea ochii, tot ce vedea era imaginea înfiorătoare a lui Genevieve Hart spânzurată de un tavan, cu părul ei frumos și negru împrăștiat pe o podea murdară.

Freddie se simți cam prost că voia să dea buzna în dormitorul mamei sale și să discute cu ea despre lucruri îngrozitoare în timp ce se presupunea că e bolnavă. Însă în minte i se dezlănțuiau și se înghesuiau prea multe lucruri. Trebuia să ajungă undeva, altfel avea să se înece în ele.

Îi aduse o banană care părea veche din bolul cu fructe din bucătărie și o cană cu ceai de merișor și zmeură. Draperiile erau trase și camera mirosea a respirație grea și a cearșafuri folosite. Așeză cu grijă ceaiul pe noptiera ei și îi oferă banana. Ea scutură din cap și scoase un geamăt ușor.

– Am o grămadă de lucruri despre care trebuie să vorbim, mamă, începu el, așezându-se pe marginea patului.

Nu vedea nici un motiv pentru care să piardă vremea. Era aproape șapte și tatăl lui putea să sosească acasă din clipă în clipă.

– O, dragule. Nu sunt sigură că sunt în stare să am o discuție serioasă.

Îi puse palma pe frunte, apoi își duse palma la fruntea lui și din nou la a ei.

– Nu ești fierbinte, zise el, așa că probabil nu ești așa de bolnavă pe cât crezi că ești.

– Abia am luat niște paracetamol, zise ea. Mi-a scăzut febra. Îți garantez că mă simt oribil.

– Păi, nu-ți cer să faci nimic greu.

Ea scoase din nou un geamăt.

– Ce? zise ea. Ce e?

– Numărul unu, începu el, am sau nu Asperger?

– Poftim?

– Asperger. Am așa ceva? Pentru că azi am cunoscut pe cineva care are și a zis că s-ar putea ca și eu să am și asta mi-a amintit de ceva ce s-a întâmplat când eram la grădiniță. Educatoarea aia,

domnișoara Morrison sau cum o chema, care a crezut că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine. Și m-ați scos la ceai după și tata a zis că nu trebuie să accept niciodată o etichetă, că trebuie doar să mă concentrez să fiu isteț și să nu-mi fac griji pentru ce zic alții că sunt sau nu sunt. Și sunt sigur că a zis cuvântul Asperger. Și am căutat pe net și are sens și mă gândeam doar că poate tu și tata n-ați crezut că ar trebui să am o etichetă, dar că poate ar fi bine dacă aș avea. Pentru că Max de la școală crede că sunt ca el, iar eu *nu* sunt ca el. Pentru că el nu e special. El nu e Aspie. Și cred că probabil eu sunt.

Mama lui se deplasă încet spre capul patului în timp ce el vorbea, apoi se ridică în șezut și îl privi. El văzu cum ceața i se ridică de pe ochi, cum prefăcătoria că „e bolnavă” se destramă.

– Cine ți-a zis asta?

– O fată. Am invitat-o să mergem împreună la balul de mâine. Cred că o să zică da.

– Și ea are Asperger?

– Da, zise el și dădu din cap. Și nu-i e teamă să aibă o etichetă.

Mama lui oftă.

– Păi, bravo ei! Dar pentru mine și tatăl tău...

– Nu pentru tine, o întrerupse el, pe un ton ferm. Tata a fost cel care a zis că n-ar trebui să am o etichetă. Tu doar ai fost de acord. Cum ești de acord cu tot ce zice tata.

– Nu-i adevărat.

– Ba e adevărat. Știi că e adevărat. Adică, uită-te la tine. Zaci aici în camera asta rece. Te prefaci că ești bolnavă. Din cauza a ce naiba s-o fi întâmplat săptămâna trecută. Ceva ce ți-a făcut *el*.

– Nu mă pre...

– Ba *da*. Și toată viața ta se învâрте în jurul tatei. Tata în sus, tata în jos. Și te porți de parcă el e singura persoană din lumea asta întreagă care contează. De parcă e singura persoană care suferă sau singura persoană care se întristează. Sau căreia îi e foame. Sau cald. Sau frig. De parcă toți ceilalți sunt... periferici. Și totuși, nu pare să te facă fericită. Nu te face să râzi. Nu face niciodată ceva drăguț

pentru tine. Nu te scoate în oraș. Te lasă pur și simplu aici, în casa asta mare și rece, și te-am văzut când a fost aici tipul ăla, Alfie, și te făcea să râzi și te făcea fericită. Și eu nu te văd niciodată așa. Niciodată. Așa că nu e ca și cum nu poți să te distrezi. Mai degrabă te trezești în fiecare dimineață și alegi să n-o faci.

– Doamne, Freddie! Chiar nu înțeleg despre ce vorbești.

– Ba da, mamă, știu că înțelegi. Mamă, tu știi – știi că tata nu e un om bun. Știi că a făcut lucruri rele. Îți face rău.

– Îmi face rău?

– Da. Și le face rău și altora. A făcut-o pe fata aia să se sinucidă.

– Ce fată? Freddie? Ce fată?

– Știi ce fată. *Viva*. Fata *aia*. Am văzut articolele despre asta. Negru pe alb. Și voi mi-ați zis mereu că femeia aia de la lacuri era doar o țicnită. Dar nu era o țicnită. Era mama Vivei. Și Viva a mers la școala la care predă tata când era în Burton upon Trent. Unde te-a cunoscut pe *tine*, mamă. Doamne, serios acum! Probabil chiar o cunoșteai! Poate chiar a fost în clasă cu tine. Probabil erai acolo când s-au întâmplat toate astea. Când a fost în ziare. Când tata a fost dus la interogatoriu. *Toată lumea* probabil că vorbea despre asta. Așa că nu-mi spune că nu știi despre ce fată vorbesc, pentru că știi cu siguranță, un milion plus zece la sută.

Mama lui oftă și făcu o grimasă.

– Da. Am fost la școală cu ea. Dar n-o cunoșteam. Ea nu mă cunoștea. Și n-a avut nimic, absolut nimic, efectiv nimic de-a face cu tatăl tău. Pentru că, să știi, toată lumea știa. Toată lumea știa ce se întâmplă. Că Viva făcuse o pasiune uriașă pentru tatăl tău. Îl urmărea prin oraș. Practic îl hărțuia. Dar el nu era interesat. Și probabil de-aia s-a sinucis. Dar nimeni n-ar vrea să recunoască asta.

Mama lui inspiră prelung și adânc. Își masă fruntea cu vârfurile degetelor, apoi zise:

– Sinuciderea ei n-a avut nici o legătură cu tatăl tău. Nici una.

– Mamă, spuse Freddie, simțind cum un val de furie roșie îi năpădește stomacul, și capul, și pieptul. De ce-l aperi? De ce ești atât de obsedată de el? De ce e *toată lumea* așa de obsedată de el?

– Nu e...

– Ba da, mamă! Fata aia, Viva, era; tu ești. Și mai e femeia aia de la numărul 14. *Joey*. Mereu stă și se uită cu ochii cât cepele.

– Hai că asta-i culmea!

– Nu, nu e! Am poze cu ea, mamă, stând în fața ușii noastre și uitându-se în sus. Tata o duce cu mașina în oraș. A fost odată la pub cu el. Și am văzut-o uneori cum stă în capătul grădinii ei și se uită în sus la casa noastră. Am văzut-o chiar și cum atinge mașina lui tata când trece pe lângă ea. Și peste tot unde am locuit vreodată, mereu s-a întâmplat ceva în fundal. Și să știi că oamenilor cu Asperger le e foarte greu să facă față schimbărilor și să-și facă prieteni și totuși, din cauză că tata a zis că n-ar trebui să am o etichetă și din cauza carierei lui tâmpite, m-am mutat tot timpul prin toată țara și n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să mi se dea voie să rămân într-un singur loc. Dar nu. Din cauza lui tata. Totul e din cauza lui tata, să mor eu!

Se opri o clipă. Deja spusese de zece ori mai multe decât se așteptase să spună. Dar mama lui încă asculta și poate că nu avea să se mai simtă niciodată în stare să vorbească așa cu ea. Își supse obrazii, apoi le dădu drumul.

– Tu erai foarte tânără când te-ai combinat cu tata. Ți-a fost profesor. Asta e destul de rău, dacă stai să te gândești, chiar dacă lucrurile s-au sfârșit cu bine. Dar arată, arată că e pregătit să facă lucruri care sunt destul de rele, lucruri pe care un adult responsabil n-ar trebui să le facă. Și mai e o fată jos în sat, mamă, are cincisprezece ani și e îndrăgostită și ea de el și tata se întâlnește uneori cu ea seara, are întâlniri speciale cu ea la școală, în biroul lui. Ea e singurul motiv pentru care s-a dus în excursia aia din Sevilla! Și prietena mea mi-a spus că fata asta s-ar putea chiar să fi rămas gravidă cu el!

O văzu cum tresare, de parcă tocmai ar fi stropit-o cu apă în față.

– Te rog, Freddie, zise ea. Ajunge. Oprește-te. Te rog, oprește-te!

– Dar nu vreau să mă opresc. Nu pot să mă opresc. Totul iese din mine și nu pot să mă opresc.

– Freddie. Te rog. Du-te. Sunt bolnavă și tu te porți execrabil și nu pot să suport așa ceva.

– Nu mă port execrabil, mamă. Vorbesc serios. Și spun adevărul. Tu și tata sunteți ăia execrabili. Fiindcă mințiți tot timpul. Despre mine. Despre tot.

– Ieși afară, Freddie!

– Nu! Nu vreau.

– Ba da! O să ieși! Acum!

– Nu, zise el și își încrucișă brațele la piept. Nu vreau.

Dintr-odată mama lui se ridică drept în picioare și se înfipse în fața lui și urlă:

– *Ieși afară acum, căcat cu ochi ce ești! Acum!*

Apoi îl împinse, tare, drept în stomac, astfel încât el simți tot aerul pe care tocmai îl inspirase cum se transformă într-o minge dură și se izbește de baza șirei spinării și căzu pe spate, apoi se uită la mama lui, așteptând ca fața ei să se înmoaie, așteptând să pară șocată de ceea ce tocmai se întâmplase.

Însă nu fu așa; ea rămase cu ochii pironiți asupra lui, apoi, pe un ton foarte calm, foarte dur, zise:

– *Scoală-te de pe jos și ieși în căcat din camera mea!*

De data asta ieși. Se ridică în picioare împleticindu-se, se duse la ușă și fugi în dormitorul lui, sărind câte trei trepte odată.

Alfie se întoarse de la muncă la miezul nopții. Se strecură în pat lângă ea, mirosind a gel de duș și a pastă de dinți, dar și a altceva, ceva ce Joey nu putea să definească întocmai, dar care o făcea să se simtă neobișnuit de îngrețoșată.

Se târî în spațiul deschis dintre brațele lui pe care el i-l oferise, își îngropă fața între liniile solide ale pectoralilor lui și inspiră cu putere, cuprinsă de o senzație de eliberare și ușurare, dar și de tristețe, știind că în seara următoare, pe la aceeași oră, deja va fi făcut ceva insuportabil și ireversibil, ceva crud și zdrobitor. Simți cum îi bate inima sub obrazul ei, un puls lent și hipnotic, ritmul forței sale vitale, al inocenței, al purității. Oftă și îl strânse mai tare în brațe. Nu voia să-i dea drumul. Dar nu voia să dea drumul nici sentimentelor pe care le avea față de Tom.

– Cum ți-a fost seara? întrebă ea, atingând ușor cu buzele puful de pe pieptul lui, care avea un miros dulce.

– A fost...

Făcu o pauză. Simți cum se încordează, îi auzi inima cum începe să-i bată puțin mai repede, puțin mai tare. Apoi se relaxă din nou și o sărută după ureche.

– A fost bine, zise el. Aglomerație. Dar bine.

– Bun, spuse ea, cuibărindu-se la loc la pieptul lui Alfie, cu mâinile strânse sub bărbie.

Trase adânc aer în piept ca să-și potolească inima. Iar când făcu acest lucru, îi pică fisa. Mirosul lui Alfie. Nu era gel de duș. El nu folosea gel de duș. Era parfum. Și nu era al ei.

Tatăl lui Freddie se întoarse de la serviciu foarte târziu în seara aceea.

Freddie se uită la ceasul de pe noptieră, se uită cum minutele se scurg lent. Era prea speriat ca să coboare. Își petrecuse toată seara în cameră, așteptând să audă pașii moi ai mamei sale venind la etaj să facă pace, să-și ceară scuze că i-a spus *căcat cu ochi*, poate să-i aducă și ceva de mâncare. Însă ea nu veni. Casa rămăsese cufundată în tăcere. Îi ghiorăia stomacul și se gândi la castroane aburinde cu supă Maggi de pui cu tăieței și la felii de pâine prăjită unse cu unt din belșug. Își aduse aminte de cutia mare de bomboane de ciocolată cu care venise tatăl lui acasă cu câteva seri în urmă, cadou de la un părinte recunoscător. Acolo era o trufă cu espresso și martini pe care ar fi mâncat-o cu plăcere acum. Și una cu spumă catifelată de alune.

Nu știa de ce îi era prea frică să coboare. Era o prostie. Însă avea impresia că în casă e un leu flămând, ceva întunecat și imprevizibil ascuns dincolo de ușa de la dormitorul părinților săi.

Jenna îi dăduse un mesaj cu vreo două ore în urmă. Prietena ei nu era gravidă și nu avea o idilă cu tatăl lui. Freddie simți un val îngrozitor de vinovăție când își aminti lucrurile care-i trecuseră prin minte, lucrurile oribile pe care i le spusese mamei sale despre el. Voia să corecteze totul. Voia să-și repare greșelile.

Când auzi din stradă portiera de la mașina tatălui său închizându-se, Freddie sări din pat și fugi pe scări în jos. Auzi cum se deschide ușa din față și văzu cum se aprinde lumina la bucătărie.

– Tata, șopti el în lumina slabă.

Tatăl lui se întoarse și zise:

– Freddie! Ești treaz la ora asta!

El se strecură în bucătărie și se sprijini de perete.

– Mi-era foame, zise el. N-am mâncat de seară.

– De ce nu?

– M-am certat cu mama. Am crezut că o să-mi aducă sus ceva ca să facem pace, dar n-a venit.

– V-ați certat? Din ce cauză?

– Din cauza ta. Din cauză că nu mi-ați spus că am Asperger. Și din cauza altor lucruri.

Tatăl lui deschise un dulap și scoase o pâine.

– Pâine prăjită? spuse el, fluturând-o în direcția lui.

– Da, zise Freddie. Trei felii, te rog.

– Păi, nu încap decât patru odată în prăjitor, așa că zic să începem cu două fiecare, bine?

– OK.

Tatăl lui rămase lângă prăjitorul de pâine o vreme, privind lung înăuntru. Spatele cămășii îi era mototolit unde stătuse lipit de scaun toată ziua. Freddie își ținu respirația în aerul acela tăcut, nevrând să destrame liniștea nici măcar cu cel mai mărunț zgomot.

În cele din urmă, tatăl lui se întoarse și-l privi.

– Și, spuse el, care e faza cu Asperger?

– M-a întrebat cineva, azi, dacă am asta. Și mi-am adus aminte de educatoarea aia din Manchester care a zis că da. Și că tu și mama m-ați scos la ceai și mi-ați zis că n-ar trebui să am o etichetă. Și m-am uitat pe net și o grămadă de lucruri par să mi se potrivească. Cum ar fi faptul că am vocea așa de pițigăiată. Și că mi-e greu uneori să privesc oamenii în ochi. Faptul că sunt atât de priceput la limbi străine și la accente, pentru că unora dintre oamenii cu Asperger le place să colecționeze lucruri, iar mie îmi place să colecționez limbi străine și accente. Și uneori oamenii cu Asperger sunt foarte buni la șah, nu că mi-ar mai păsa prea mult de șah acum. Dar per total, bifez o grămadă de căsuțe specifice sindromului Asperger. Și, de fapt, eu cred că ar fi destul de grozav să am o etichetă, dacă ar fi o etichetă care m-ar face să mă înțeleg mai bine. Și sunt enervat, să știi, că n-am avut așa ceva.

Atunci pâinea prăjită sări din aparat și tatăl lui se întoarse la loc să o scoată și să o ungă cu unt pentru amândoi. Era pâinea preferată a tatălui său – bineînțeles –, cu o coajă groasă de semințe și nuci. De obicei, Freddie o respingea din cauza semințelor și a nucilor, ca să nu mai vorbească despre faptul că era nedrept să nu mănânce niciodată pâine albă simplă. Dar în seara asta îi era prea foame ca să-i pese.

Tatăl lui tăie feliile și le aranjă într-un morman, apoi îi dădu lui Freddie cele două felii. Freddie scoase cu grijă coaja de pe miezul moale, apoi vârî o bucată în gură. Tatăl lui se așează uitându-se lung la Freddie cu ochii lui obosiți și verzi și spuse:

– Îmi pare tare, tare rău.

Freddie nu se așteptase ca tatăl lui să-și ceară iertare. Nu știa sigur cum să reacționeze.

– Vezi tu, a fost atât de demult și tu erai atât de mic și mi s-a părut mult prea devreme să-ți spunem că ești așa și pe dincolo. Am vrut doar să așteptăm și să vedem ce-o fi. Să vedem cum evoluează lucrurile. Și de fiecare dată când te duceam la o școală nouă, așteptam să văd dacă spune cineva ceva, dacă ne cheamă cineva la altă ședință. Dar nu ne-a mai chemat nimeni niciodată. Nu chiar.

– Nu *chiar*? zise Freddie.

– Mă rog, a fost o profesoară în Mold, domnișoara Camilleri. O mai ții minte?

– Da. Era malteză. M-a învățat cum să cânt „Mulți ani trăiască” în malteză.

– Da. Exact. A zis ceva la un moment dat, la o ședință cu părinții. A întrebat dacă ai fost diagnosticat vreodată. Și noi am zis că da. Am plecat din Mold trei săptămâni mai târziu și n-am mai ținut legătura. Dar aia a fost singura dată, în șapte-opt ani. Și tu te-ai descurcat atât de bine. Mă gândeam doar... mă gândeam doar că procedez cum trebuie.

– Mi se pare surprinzător ca un specialist în educație ca tine să aleagă să ignore un asemenea diagnostic.

– Nu l-am ignorat, Freddie. Am vrut doar să aștept să văd. Te-am urmărit tot timpul. Am urmărit

tot ce faci, am așteptat să văd dacă ai nevoie să intervenim și să-ți oferim mai mult sprijin. Dar n-ai avut niciodată nevoie. Pentru că, Freddie, tu ești absolut strălucit. Și sunt atât de mândru de tine.

Freddie zâmbi, doar un licăr de zâmbet, cât reuși să adune cu stomacul plin de fluturi.

– Sunt isteț, zise el. Dar sunt și destul de timid și mi-e foarte dificil să-mi fac prieteni și cred că fac niște greșeli tare mari cu oamenii și îi înțeleg greșit, așa că s-ar putea să-mi fie util acum, poate, să am parte de mai mult sprijin. Aș vrea să-mi primesc eticheta, te rog.

– Aici? întrebă tatăl lui, arătând spre masa din bucătărie. Sau afară, în lume?

– Afară, în lume. La școală. Da.

Tatăl lui încuviință și mănăcă niște pâine prăjită.

– O să fac o programare la școala ta, zise el. Pentru săptămâna viitoare. Rezolvăm noi. Și, Freddie, știi ceva?

– Da?

– Îmi pare tare rău. Credeam că o fac spre binele tău.

– E în regulă, tata.

– Și, din ce cauză te-ai mai certat cu mama?

Freddie îl privi pe tatăl său. Acum se afla în capătul opus al spectrului ce ducea la ursul furios care trăia înăuntrul lui. Arăta blând și amabil. Un ursuleț de pluș. Un tată bun. Nu un om rău. Nu un om care lasă gravide adolescente și le face să se sinucidă și își strangulează nevasta noaptea în pat și are idile cu blonde în cizme roșii din piele întoarsă.

– Nimic, zise Freddie. Asta a fost tot. Și s-a enervat rău, rău de tot și m-a împins și mi-a zis „căcat cu ochi“.

Tatăl lui oftă.

– Mama ta e într-o dispoziție ciudată în momentul de față. O dispoziție foarte ciudată. Îmi pare rău că și-a descărcat nervii pe tine.

Freddie ridică din umeri și luă ultima jumătate de felie de pâine prăjită.

– E în regulă, zise el. Nu mă deranjează.

Tatăl lui îi zâmbi, iar Freddie zâmbi la rândul său. Dar, în sinea lui, nu se putea gândi decât la: „Tată, ce s-a întâmplat de fapt cu Genevieve Hart?”

58

24 martie

Joey își luă veselă rămas-bun de la Dawn și plecă, iar inima îi bătea cu putere sub dantela ieftină a sutienului său nou-nouț. Era vineri seară și era în drum spre întâlnirea cu Tom, atât de speriată că îi venea să verse.

Tom rezervase o cameră la un hotel remarcabil de frumos cu vedere la port. Nu se așteptase ca Bristol Harbour să fie ceva atât de grandios; își închipuise un fel de Holiday Inn sau Novotel. Ceva modern și convenabil. Ceva adecvat pentru o aventură discretă de o noapte. Însă era un hotel boutique grandios, cu tavane înalte, ferestre boltite, catifea turcoaz și corpuri de iluminat din bronz, cu lumânări parfumate. Era un hotel pentru luna de miere.

– Am o rezervare, îi zise ea fetei de la recepție. Pe numele Darwin.

– Da, spuse femeia, uitându-se la computer. Da. Doar noaptea aceasta?

– Da, zise ea. Doar noaptea aceasta.

Joey îi întinse cardul recepționerei. Tom spusese că îi va da banii înapoi în numerar, că așa va fi mai simplu și mai ordonat.

Camera lor era la primul etaj. Avea vedere la luminile scânteietoare ale orașului. Avea un pat cu o tăblie înaltă, tapițată, din catifea aurie cu nasturi și un fotoliu din catifea roșie cu perne din mătase turcoaz. Era cea mai frumoasă cameră de hotel în care Joey fusese vreodată. Își scoase cizmele și își lăsă tălpile să se afunde în covorul moale, cu model.

Alfie îi scrise din nou: „Ești în drum spre casă?”

„Nu”, răspunse ea, „mă duc la cumpărături.”

„După mâncare?”

„Nu. Haine și chestii.”

„Cât stai?”

„Nu știu. Cât durează.”

„Scrie-mi când ești în drum spre casă.”

„Așa o să fac.”

„Te iubesc.”

Joey nu-și putu face curaj să-i întoarcă sentimentul, așa că în schimb tastă un emoticon cu o inimioară și își opri telefonul.

Tom spusese că va scăpa când va putea. Spusese că îi va da un mesaj când va fi pe drum. Era șapte și douăzeci. Se uită în minibar. Apoi se uită la lista de prețuri pentru minibar și hotărî să nu ia nimic de acolo. Se duse și își puse periuța de dinți și pasta în baia placată cu marmură. Se uită la reflexia ei din oglindă. Arăta bine. Rochia pe care o alesese ieri, cuprinsă de panică la cumpărături, era de fapt destul de drăguță. Pielea îi era OK. Părul îi stătea bine. Își mai dădu cu un strat de ruj roșu și se duse și se așeză pe pat.

Apoi începură să o cuprindă emoțiile. Valuri mari, amețitoare de teroare și nesiguranță.

Ce făcea aici, mai exact? Care naiba era obiectivul ei? Tom spusese că vor face asta o singură dată, apoi vor trece mai departe. Dar vor trece mai departe către ce, mai exact? Tot vor fi vecini. Ea tot va da peste el la magazinul de vinuri. Îl va vedea în barul de la Melville. Vor avea parte de vreo doi ani – poate mai mulți – de stânjeneală intensă, apoi Tom, nevasta lui ciudată și fiul bizar se vor muta de aici în următorul oraș și la următoarea școală și ea nu-l va mai vedea niciodată.

Joey își dădu seama dintr-odată că pornirea din ea, flacăra arzătoare a dorinței care îi afectase întreaga existență în ultimele trei luni, nu era deloc profundă. Nu era semnificativă. Era pur și simplu o mâncărime care trebuia scărpinită, nu mai profundă decât orice altă mâncărime pe care o avusese vreodată. Și cu siguranță că viața ei ar trebui să fie mai mult decât un proces lung și nesatisfăcător de scărpinat mâncărimi.

Se uită la ceas. Era aproape șapte și jumătate. Își atinse pielea, căutând încordarea fierbinte și

imperioasă care fusese acolo de săptămâni întregi. Însă nu mai era; aproape putea simți drojdiile dorinței retrăgându-se ca un val din care nu mai rămâneau decât o mână de stropi.

Atunci auzi o bătaie discretă în ușa.

Freddie o văzu din clipa în care intră în sală. Purta rochia lui.

– Porți rochia mea, zise el.

Romola se uită la el cu o privire stranie.

– Nu, spuse ea. Nu e rochia ta. E rochia mea. Mi-ai făcut-o cadou.

– Așa e, spuse el. Ești frumoasă în ea.

– Mulțumesc. Și tu arăți incredibil de cool.

Freddie se uită în jos la costumul negru, la cravata roșie și la pantofii negri lucioși și îi mulțumi. Apoi zise:

– Nu mi-ai spus dacă vrei să-ți fiu sau nu partener. Așa că am hotărât să vin oricum.

Romola zâmbi.

– Mă bucur că ai venit. Nu m-am putut hotărî și m-am tot gândit la ce ar trebui să-ți spun, pentru că știam că aștepti să afli. Apoi mama a zis să las totul în mâna destinului. Așa că asta am făcut.

– În mâna destinului?

– Da. A zis că ar trebui să vin oricum la bal și că dacă vii și tu, pot să mă hotărăsc atunci.

– Și te-ai hotărât?

Ea îl măsură din cap până în picioare și zâmbi.

– Da, spuse ea. Literalmente în minutul ăsta. Aș vrea să-mi fi partener.

Tom rămase o clipă în pragul ușii, timid și cu un aer epuizat, după care se prăbuși pe marginea patului la vreo treizeci de centimetri de Joey și zise:

– Doamne..., sunt praf.

Joey nu știa sigur cum să răspundă, așa că sări în picioare și luă meniul de room-service de pe birou.

– Un cocktail? sugeră ea. Niște vin?

El scutură din cap.

– Nu. Am venit cu mașina. N-ar trebui...

– Nu, aprobă ea.

– Dar tu comandă ceva. Te rog.

– Nu, zise ea, așezându-se la loc, e în regulă.

Apoi dintr-odată, fără cine știe ce preambul, se aplecă spre ea și o sărută pe gură.

Ea se retrase și îl privi.

– Tom. Ăăă...

Nu știa sigur ce voia să spună. Ceva de genul: „Nu e nevoie să facem asta dacă ești obosit“. Sau: „Putem doar să stăm de vorbă“. Însă gura lui se lipi din nou de a ei înainte ca ea să aibă ocazia să rostească vreo silabă. Încercă să i se ofere. Își dorea atât de mult ca trupul ei să urmeze șirul gândurilor din creier: că asta își dorea, că da, poate că avusese îndoieli, și da, poate că și el avea îndoieli, dar că poate dacă se sărută în continuare suficient de mult, cumva scânteia aceea se va aprinde din nou.

Se sărutară câteva minute, dar corpul ei nu-i urmă creierul și de fapt nu-i plăcea sărutul. Era stângaci și ușor acru. Tom venise direct de la muncă, de la o zi de ceai, și cafea, și prânz luat la birou. Nu se spălase pe dinți. Joey încercă din nou să-și convingă trupul să-și dorească ceea ce i se întâmpla. Se apropie mai mult de el și își lipi sânii de el, îi trase materialul cămășii din betelia pantalonilor și își lipi palmele de pielea goală a

spinării lui. Își aduse aminte de ziua aceea din autobuz, când i se ridicase puloverul și îi văzuse carnea, își aminti forța acelui gest. Asta o incită suficient cât să-i desfacă nasturii cămășii și să o deschidă. Însă atunci el se retrase brusc de lângă ea. Ea se uită la el și ochii lui erau plini de ceva ce nu mai văzuse niciodată în ei.

– Ce e? întrebă ea. Ești...?

Apoi se opri când văzu semnele de pe corpul lui. Zgârieturi. Vânătaii. Mușcături. Urme de dinți adevărați.

– O, Doamne, Tom...

El își închise cămașa, dar ea i-o desfăcu la loc.

– Ce-s toate astea?

– Nu e nimic. Doar am... i-am despărțit pe niște copii care se băteau la locul de joacă. Știi cum e.

– Dar, Tom... astea sunt urme de dinți.

– Da, așa e.

– Cine te-a mușcat, Tom? Cine a făcut asta?

El se așeză la loc. Capul îi căzu în piept și burta moale i se prefăcu în două inele de carne deasupra beteliei pantalonilor. Arăta obosit; arăta distrus.

– Nicola. O cuprinde, nu știu, un exces de emoții. E foarte geloasă uneori. Are o grămadă de furie în ea. De cele mai multe ori și-o ține în frâu. Dar uneori nu poate... și atunci se descarcă pe mine.

– Te atacă?

Tom încuviință din cap.

– Și tu o lași?

– De cele mai multe ori o las. Da.

Joey se opri o clipă ca să cuprindă cu gândul grozăvia lucrurilor pe care i le spunea.

– Dar cum? Unde?

– Acasă. În camera noastră. Noaptea. Spune că e ceva ce am zis sau ceva ce am făcut. Asta – se uită în jos, la semnele de pe corpul lui –, asta a fost pentru că m-a văzut când vorbeam cu una dintre elevele mele în sat. Am vorbit treizeci de secunde, atât. Dar Nicola era convinsă că e mai mult decât atât. Vreau să spun că fata avea cincisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Cincisprezece!

– Și faptul că ai venit aici în seara asta? A fost intenționat? Un strigăt de ajutor? Adică, trebuie să fi știut că o să văd toate astea, spuse și arătă spre corpul lui însemnat. Trebuie să fi știut că o să întreb, nu?

El lăsă din nou capul în jos și ea se uită lung în creștetul capului său, în locul unde i se vedea rozul scalpului. Întinse mâna și îl atinse.

– Da, zise el și dădu din cap greoi. Da. Așa cred. Doar că e *chestia* asta, disfuncționalitatea asta oribilă pe care o port de cincisprezece ani. Chestia asta ciudată și greșită. E ca și cum mă urăște la fel de mult pe cât mă iubește, dar ura e izvorul pasiunii ei. Ura e cea care o face să simtă, iar când simte vrea să-mi facă rău. Și când îmi face rău, vreau și eu să-i fac rău. Și e un ciclu putred și îngrozitor și m-am săturat, Joey. M-am săturat.

– Îi faci și tu rău?

– Uneori... Se uită în sus la Joey cu o privire disperată. Dar trebuie să mă crezi, niciodată n-o fac ca s-o controlez. E autoapărare. Eu nu îi fac așa ceva, spuse și arătă spre semnele de pe corpul lui. Totul e atât de greșit și bietul meu băiat, Freddie, știe că e ceva în neregulă. Știu asta. Are aproape cincisprezece ani. Abia începe să privească lumea și să vadă ce se petrece. Să pună întrebări. Iar acum Nicola a început să fie crudă și cu el. Ieri a fost brutală cu el. L-a împins și i-a zis „căcat cu ochi“. Dragul meu băiat! Dragul meu băiat minunat! Și pur și simplu... nu vreau să mai fac asta. E crudă și e amenințătoare și tu... tu ești opusul ei! Din clipa în care te-am văzut în ziua aia la barul de la Melville, când ai răsturnat pliantele alea, mi-am dat seama, să știi; erai atât de bună, și de luminoasă, și de pură. Tot ce nu e Nicola. Și te-am dorit atât de mult, mai mult decât am dorit orice în viața mea.

Începuse să plângă, iar Joey îi înconjură gâtul cu brațele, apoi îi trase capul pe umărul ei și îi mângâie părul și înțelese atunci că Tom Fitzwilliam nu a adus-o aici ca să-și scarpine o mâncărime. A adus-o aici ca să-l salveze.

– O iubești, Tom?

Simți cum scutură din cap.

– Nu, murmură el în materialul moale al rochiei lui Joey. Nu. N-am iubit-o niciodată pe Nicola. Uneori am impresia că o urăsc.

– Atunci de ce...?

– Nu știu. A fost mereu... a fost *acolo*.

– Acolo?

– Da. Din clipa în care a venit la mine în autobuz în ziua aia când avea nouăsprezece ani și a zis: „Bună ziua, domnule Fitzwilliam“. Apoi dintr-odată a rămas gravidă. La câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut. Și eu aveam treizeci și cinci de ani și părea... nu știu, momentul potrivit să mă așez la casa mea, presupun.

Pe față îi apăru un zâmbet ironic.

– Știi, mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine când eram profesor la școala ei. Când avea paisprezece ani. Mi-a spus că atunci și acolo a hotărât că o să se mărite cu mine într-o bună zi. Și că nimic n-o să-i stea în cale. Și totuși, eu nici măcar nu mi-o amintesc. Era invizibilă pentru mine. Dacă e să fi fost vreun avertisment, acela trebuia să fie.

– Tom, nu poți să continui așa. E... e o nebunie!

– Știu, zise el. Știu că nu pot. Dar cum? Cum să scap? Dacă o părăsesc, totul o să iasă la iveală. O să spună lumii întregi despre chestia asta bolnavă dintre noi. Știu că așa ar face. Și atunci Freddie ar afla și școala ar afia și lumea întreagă ar afia – și apoi? Apoi ce s-ar întâmpla? Pentru mine s-ar sfârși totul. Toate lucrurile pentru care am muncit. Toate lucrurile la care țin. Sunt captiv, Josephine. Sunt absolut captiv.

– Eu nu pot să te salvez, Tom, șopti Joey. Știi asta, da? Eu nu pot să te salvez. Va trebui să te salvezi singur.

– Ai dreptate, zise el. Știu că ai dreptate. Și așa o să fac. O să mă salvez singur. O să găsesc o cale. Sunt convinși.

Îl mai țină în brațe o vreme, apoi el spuse:

– Ar trebui probabil să mă duc acasă. Nu știu ce am avut în cap. Să folosesc o tânără frumoasă ca

tine ca să încerc să-mi rezolv propria dezordine din viață. Îmi pare așa de rău!

– Nu, Tom. Te rog. Nu-ți cere scuze. Și eu te-am folosit. Ca să-mi repar dezordinea din viața mea. Du-te acasă. O să terminăm discuția asta altă dată.

Îl urmări cum își încheie nasturii cămășii, cum o bagă la loc în pantaloni.

– Te rog să nu-ți faci o impresie proastă despre mine.

– Nu îmi fac, Tom, crede-mă, nu sunt în postura în care să-mi permit să-mi fac o impresie proastă despre nimeni.

Joey îl privi cum se îndepărtează. Arăta cumva mai mic, mai în vârstă.

Se întinse în pat o vreme după ce el plecă și închise ochii. Imediat capul i se umplu de imagini cu Nicola, cu dinții înfiți în carnea lui Tom, zgâriindu-i pielea cu unghiile, cu fața ei mică și ascuțită schimonosită de furie. Apoi se gândi la Tom și la ce spusese el: „O să mă salvez singur. Sunt convins“.

Se ridică în șezut, iar respirația i se blocă în gât. Apoi își strânse repede lucrurile, le aruncă în poșetă și fugi din hotel.

Freddie se simțea precum Charles din *Secretele lui Rachel* când reușește în sfârșit să se culce cu Rachel. Nu că el s-ar fi culcat cu Romola. Nu că ar fi avut vreo *intenție* de a se culca cu Romola. Dar se simțea magnific și triumfător. Au dansat împreună. Probabil destul de prost. Iar scorpiile ei de prietene i-au privit scârbite și oripilate, apoi Romola a zis că i se pare totul prea stimulant, că se confruntă cu supraîncărcare senzorială și că vrea să stea într-un loc liniștit. Așa că au plecat. Au stat o vreme pe o bancă, unde Romola i-a purtat sacoul pe umeri. Iar el nu a atins-o. Romola părea un pic stânjenită când venea vorba de atins. A spus că e de la Asperger. El a spus că nu are o problemă cu atingerile, că îi plac îmbrățișările și afecțiunea. Ea a spus: „Nu suntem toți la fel“.

Apoi a condus-o acasă, la grajdurile transformate în locuințe de la marginea orașului, iar cățelul minuscule a lătrat o grămadă și ea a țâșnit pe ușă înăuntru fără să-și ia la revedere, dar a fost în regulă, fiindcă asta făcea parte din Asperger, nu era ea nepoliticoasă.

După aceea l-a sunat pe tatăl lui, sperând să-l ia cu mașina. Dar tatăl lui nu a răspuns la telefon, așa că a pornit pe jos și a mers și a mers până ce a ajuns în sat, apoi a urcat dealul până la Melville Heights și a intrat în casă și a urmărit sunetul mișcărilor până în bucătărie și acolo i-a văzut pe tatăl lui și pe mama lui.

Și mama lui era pe podea.

Și era sânge, mult sânge.

Și creierul lui, creierul lui mare și strălucit, o vreme nu a reușit să traducă ceea ce vedea.

Iar când a reușit, Freddie a urlat.

PARTEA A II-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Deci, doamnă Tripp, povestiți-ne ce s-a întâmplat după ce ați sosit în Melville Heights vineri seară.

FT: Păi, o vreme am stat în fața casei lui Tom Fitzwilliam.

POLIȚIA: În fața casei?

FT: Da. E o mică zonă cu tufișuri vizavi de case. Aveam un scaun pliant și un aparat foto. Femeia din Mold îmi spusese că întâlnirea începe la ora 7 seara. Așa că am ajuns acolo la 6.45. L-am văzut pe băiat cum părăsește casa pe la 6.48.

POLIȚIA: „Băiatul“ fiind...?

FT: Fiul lor adolescent. Și el e unul dintre ei. Stă acolo sus, în camera lui, și mă urmărește tot...

POLIȚIA: Doamnă Tripp. Ați putea să ne descrieți ce ați văzut?

FT: Păi. Era îmbrăcat frumos, la costum și cravată.

POLIȚIA: Și v-a văzut?

FT: Nu. Se întuneca deja și eu eram bine ascunsă.

POLIȚIA: Apoi ce ați mai văzut?

FT: Păi, nimic, multă vreme. S-a făcut 7, apoi a trecut, apoi 7.30. Apoi, la 8, a venit femeia blondă.

POLIȚIA: O puteți identifica pe femeia blondă?

FT: Nu știu cum o cheamă. Dar știu că locuiește la două case mai jos. La numărul 14. Cu chirurgul cardiovascular și soția lui.

POLIȚIA: Ea este? Pentru înregistrare, îi arătăm doamnei Tripp o fotografie cu Josephine Mullen.

FT: Da. Ea e.

POLIȚIA: Ne puteți spune cu ce era îmbrăcată?

FT: Păi, pot să vă arăt cu ce era îmbrăcată. Am fotografii.

POLIȚIA: Pentru înregistrare, puteți descrie cu cuvintele dumneavoastră ce purta doamna Mullen?

FT: Da. Purta o haină de piele neagră, o eșarfă mare și o rochie strâmtă. Și cizme. Cizme colorate. Cu toc.

POLIȚIA: Exista vreun fel de decorațiuni pe cizme?

FT: Da, exista. Un fel de ciucuri.

POLIȚIA: Mulțumim, doamnă Tripp. Deci, ați văzut-o pe doamna Mullen în fața casei familiei Fitzwilliam la ora 8 seara. Puteți descrie ce ați văzut?

FT: Da. Coborâse dintr-un taxi în sat. Era cu răsuflarea tăiată. Urcase pe jos dealul, foarte repede. Aproape în fugă. S-a oprit în fața casei ei și s-a răsucit, părea să caute ceva pe cealaltă parte a străzii. Apoi a încetinit, a mers către casa lui Tom Fitzwilliam și a stat un minut cu mâna lângă sonerie. A scos telefonul din geantă și s-a uitat la el. Părea că se gândește să sune pe cineva, dar s-a răzgândit. S-a uitat în sus la ferestrele lui Tom Fitzwilliam, apoi s-a întors și s-a dus înapoi la ea acasă. Mi-am dat seama imediat, desigur, că e una dintre ei. Evident că fusese invitată la întâlnire, dar din cine știe ce motiv, s-a răzgândit și n-a mai bătut la ușă. Poate și-a dat seama că mașina lui Tom Fitzwilliam nu e acolo și a hotărât să aștepte.

POLIȚIA: Deci mașina lui Tom Fitzwilliam nu era acolo la ora 8?

FT: Nu, nu era. Așa că am așteptat câteva minute să sosească. Era clar că femeia blondă se așteptase să-l găsească acolo. Și atunci mi-am adus aminte: când eram mică, aveam o prietenă care locuia în Melville Heights. Locuia la numărul 3, în casa roz. Mă duceam la ea să ne jucăm destul de des și în spatele casei era un fel de grădină secretă. O mică pădurice. Toate casele au acces la ea de pe poarta din spate. Și mi-am amintit că e o cărare care duce acolo de la poalele dealului, chiar din spatele cabinei telefonice de acolo. Și mi-am dat seama dintr-odată, știți, că dacă se întâlnesc cu toții, bineînțeles că n-o să intre pe ușa din față, curajoși și toate cele. Și m-am gândit așa: pun pariu că asta o să facă blonda. O să meargă prin casa ei și o să iasă prin spate. Așa că mi-am luat aparatul și am coborât până la intrarea în pădurice și de-acum era deja foarte întuneric. N-am văzut mare lucru. Dar am văzut o siluetă în fața mea, cineva care ieșea pe ușa din spate a uneia dintre case. M-am pitit în umbră ca să nu mă vadă.

POLIȚIA: Și ați văzut din ce casă a ieșit această persoană?

FT: Din casa galbenă. Casa lui Tom Fitzwilliam.

POLIȚIA: Și unde s-a dus această persoană după ce a ieșit din casa lui Tom Fitzwilliam?

FT: A coborât până la două case mai jos. A intrat în casa albastră, prin spate. Casa chirurgului cardiovascular.

POLIȚIA: Ați recunoscut această persoană?

FT: Păi, era femeia blondă. Cea pe care tocmai mi-ați arătat-o în fotografie. Cine altcineva să fie?

POLIȚIA: Și spuneți că aveți aparatul foto la dumneavoastră. Ați făcut cumva o fotografie acestei persoane?

FT: Da, am făcut. Una singură. Și e foarte neclară, mă tem. Vreți să o vedeți?

POLIȚIA: Da, doamnă Tripp, am vrea.

24 martie

Podeaua bucătăriei era plină de sânge. Mama lui Freddie zăcea cu fața în jos, plină de sânge. Tatăl său stătea pe jos în sânge, plângând, și clătinându-se, și gemând.

– Freddie, zise el cu o voce ciudată și groasă. Mama ta! A...

Se ridică în picioare. Palmele lui erau pline de sânge. Hainele lui erau lipicioase de sânge. Avea pe obraji dăre de sânge în care lacrimile îi săpaseră canale.

– Tată, zise Freddie încet. Ce-ai făcut?

– Doamne, Freddie, n-am fost eu! Nu eu am făcut asta! Altcineva a fost!

Tatăl lui își trecu dosul palmei pe sub nas, lăsându-și încă o dâră de sânge pe față.

– A murit? Mama a murit?

Freddie avea stomacul ca un ghem. Îi venea să verse. Îi venea să urle. Voia ca mama lui să se trezească și să nu mai fie moartă.

– Da. Tatăl lui își înghiți un suspin uriaș și vocea lui sună de parcă era strangulat. Da, a murit. Și uite! În mână ținea un teanc de hârtii, fotografii scoase la imprimantă pe hârtie. Astea au fost lăsate pe corpul ei. Nu înțeleg!

Freddie se uită la ele o clipă sau două, după care își dădu seama la ce se uită. Erau fotografiile *lui*. Cu Jenna. Și Bess. Nu se mai uitase la ele de mult, iar mărite atât de mult arătau obscene, vulgare, bolnave.

– Sunt ale mele, zise el, cu voce mică și slabă.

– Cum adică?

– Adică eu am făcut pozele astea. Erau pe computerul meu.

– Pe...? Tatăl lui părea confuz. Tu le-ai făcut?

El încuviință din cap.

– Îmi pare rău, zise el. Era doar un fel de jurnal pe care-l țineam. Se chema *Cronicile din Melville*. Despre cartier. Era doar ceva cu care îmi ocupam timpul. Nu trebuia să fie...

– Fred, îl întrerupse tatăl lui. Trebuie să scăpăm de astea. Trebuie să sun la poliție. Și nu pot să sun la poliție până nu dispar astea. Tocată. Înțelege?

El încuviință.

– Și va trebui s-o faci tu pentru că tu n-ai sânge pe mâini, iar eu am. OK?

Timp de zece minute, Freddie vârî fotografiile imprimate în tocător, sistematic, fără să vorbească.

– Bravo, băiete, spuse tatăl lui. Bravo, băiete.

Era aproape ca și cum mama lui nu era acolo. Ca și cum nu era moartă, pe podea, într-o baltă uriașă de sânge în formă de rinichi. Era ca și cum creierul lui pur și simplu eliminase felia aceea de realitate. Apoi, după ce le băgase pe toate fetele în tocător, tatăl lui se uită din nou de jur împrejurul bucătăriei. Transpira, avea părul lipit de frunte. Spuse:

– Bun, acum o să sun la poliție. Și orice s-ar întâmpla, când sosesc, să nu spui nimic despre poze. OK?

El aprobă din cap. Acum începea să înțeleagă lucrurile. Cineva o omorâse pe mama lui. Și oricine ar fi fost acea persoană, era aceeași persoană care îi intrase în fișiere. Dar nu crezuse el că tata fusese cel care-i umblase în fișiere? Și atunci, asta însemna că tatăl lui *chiar* o omorâse pe mama lui? Era posibil. Chiar era posibil. Fata care s-a sinucis. Zgomotele din camera părinților. Vânățăile.

E posibil ca tatăl lui s-o fi omorât pe mama lui.

Rămaseră în hol ca să aștepte poliția. Încă mai mirosea a vopsea proaspătă. Se gândi la mama lui, cu doar două săptămâni în urmă, râzând în bucătărie cu Alfie Butter. Oare Alfie Butter o omorâse? O clipă își dori mai mult ca orice să fi fost Alfie Butter. Sau poate fusese Joey. Cizme Roșii. Da, se gândi el. *Da*. Ea trebuie să fi fost. Nu tatăl lui. Ea era mereu prin preajmă. Încercase să-l sărute pe

tatăl lui când era beată. Venise la ei acasă și făcuse poze cu casa lor. O făcuse intenționat, ca să știe cum să intre în casă. Era obsedată de tatăl lui și o voia moartă pe mama lui ca să-l poată avea doar pentru ea. Bineînțeles. Era evident. Nu avea cum s-o fi omorât tatăl lui pe mama, efectiv nu avea cum.

Fugi de lângă tatăl lui. Acesta îl întrebă:

– Unde te duci?

– Nicăieri, spuse el. Să fac pipi.

– Nu atinge nimic. Orice ai face. Bucătăria e locul faptei. Te rog să nu atingi nimic.

Fugi în camera lui și trase micul sertar din centrul biroului și degetele lui găsiră puful moale al ciucurelui de piele întoarsă, cel pe care îl găsisese pe palier după ce Cizme Roșii fusese aici marți ca să fotografieze casa. Luă ciucurele în pumn, se duse cu el la parter și îl aruncă printr-o crăpătură din ușa de la bucătărie.

Apoi se așeză lângă tatăl lui, cu mâinile strânse în poală, gândindu-se: „Acum o să știe cine a fost. Eu i-am ajutat. Acum o să știe că sigur nu tata a omorât-o pe mama. O să știe că a fost ea“.

A fost Cizme Roșii.

PARTEA A VI-A A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Doamnă Mullen, ne puteți spune din nou, mai exact, ce s-a întâmplat după întâlnirea cu domnul Fitzwilliam la hotelul Bristol Harbour? După ce a plecat?

JM: M-am pregătit de plecare. Am coborât. Am luat un taxi. M-am dus acasă. Am fost gata să bat la ușa lui Tom...

POLIȚIA: Dar nu ați făcut-o.

JM: [Scutură din cap.]

POLIȚIA: Vă rog să răspundeți cu da sau nu.

JM: Nu, n-am bătut.

POLIȚIA: De ce?

JM: Nu știu exact. Tom încă nu se întorsese și m-am gândit că poate aș putea să stau de vorbă cu Nicola.

POLIȚIA: Și ce aveți de gând să-i spuneți doamnei Fitzwilliam?

JM: Voiam să-i spun... Nu știu ce voiam să-i spun. Eram îngrijorată...

POLIȚIA: Îngrijorată din ce cauză?

JM: Eram îngrijorată din cauza amândurora.

POLIȚIA: Și de ce erai îngrijorată din cauza lor?

JM: Așa. Din cauza lucrurilor pe care mi le-a spus Tom când eram la hotel.

POLIȚIA: Ce fel de lucruri?

JM: Lucruri despre relația lor. Era abuzivă. Se simțea captiv. Voia să scape.

POLIȚIA: Deci ce vă îngrijora de fapt? Că Tom Fitzwilliam s-ar putea să-i facă rău soției sale?

JM: [Tăcere.]

POLIȚIA: Doamnă Mullen, puteți răspunde la întrebare?

JM: Da. Presupun. Sau că doamna Fitzwilliam ar putea să-i facă rău lui.

POLIȚIA: Soțului ei?

JM: Da. Părea că au o relație abuzivă reciproc. Suna puțin a sadomasochism. Nicola fiind sadica. Părea doar... nu știu. Părea că Tom a ajuns în punctul de unde nu se mai poate întoarce. Aveam un sentiment neplăcut. Nu pot să explic. Și am crezut că poate dacă sunt acolo când Tom ajunge acasă, aș putea să împiedic să se întâmple ceva rău. Dar m-am

gândit, *mi-am dat seama*, că nu e deloc problema mea. Așa că m-am răzgândit și m-am dus acasă.

POLIȚIA: Și ce ați făcut când ați ajuns acasă?

JM: V-am spus deja toate astea. M-am dus acasă. Am urcat în camera mea. M-am uitat la televizor cu soțul meu.

POLIȚIA: Și când ați intrat, înainte să urcați la etaj, ați mai mers undeva?

JM: M-am dus în bucătărie. Mi-am luat niște apă.

POLIȚIA: Și ați văzut pe cineva acolo?

JM: Nu. Nu era nimeni acolo.

POLIȚIA: Ați ieșit? În grădina din spate?

JM: Nu. Nu, de ce să...?

POLIȚIA: Doamnă Mullen – pentru înregistrare, îi arătăm doamnei Mullen fotografia cu numărul 2198. Aceasta este scurgerea chiuvetei din camera de serviciu de la Melville Heights numărul 14, adresa dumneavoastră. După cum vedeți, sunt urme consistente de noroi. Și mai sunt niște urme de noroi umed pe tălpile acestor saboți de grădină, găsiți tot în camera de serviciu.

JM: Nu înțeleg...

POLIȚIA: Deci cineva din casa dumneavoastră a ieșit afară în acești saboți vineri seară, în jurul orei crimei.

JM: Păi, n-am fost eu.

POLIȚIA: Atunci, după părerea dumneavoastră, cine e posibil să fi fost?

JM: Păi, sunt saboții Rebeccăi. Deci presupun că ea a fost.

POLIȚIA: Rebecca Mullen?

JM: Da. Cumnata mea.

POLIȚIA: Doamna Mullen afirmă că a fost în biroul ei de acasă toată seara, lucrând. Avem un martor care spune că a văzut o siluetă la geamul ei la ora la care dumneaei susține că era acolo. Și dumneavoastră spuneți că nu era la parter când ați ajuns acasă?

JM: Nu, dar...

POLIȚIA: Deci, doamnă Mullen, iată ce avem până acum. Pe dumneavoastră, într-o cameră de hotel cu soțul victimei în seara crimei. Avem fotografii făcute marți, săptămâna aceasta, pe telefonul dumneavoastră, care arată foarte clar probabilul mijloc de intrare al agresorului în casa familiei Fitzwilliam: geamul spart. Avem fotografii de la un alt martor, în care dumneavoastră urmăriți casa familiei Fitzwilliam timp de săptămâni întregi înaintea serii precedente; fotografii cu

dumneavoastră atingând mașina domnului Fitzwilliam de mai multe ori. Avem un ciucure de la cizmele pe care le purtați aseară, găsit la locul faptei; avem dovezi fotografice ale unei siluete în spatele casei în jurul orei crimei. Și avem noroi proaspăt pe aceste cizme, care este același noroi găsit la locul faptei. Doamnă Mullen, în acest moment vă sugerez cu tărie să vă exercitați dreptul la reprezentare prin avocat.

63

25 martie

- Jack!
 - Doamne! Joey! Slavă Domnului! Ce se petrece? Mai ești acolo?
 - Da! Mă interoghează de mai bine de o oră!
 - Despre ce?
 - Cred că eu am făcut-o, Jack! Trebuie să-mi faci rost de un avocat!
 - Cred...?
 - Cred că eu am omorât-o pe Nicola Fitzwilliam!
 - Ce?! Dar e...
 - Știu. E o nebunie! Dar au atâtea dovezi! Au găsit un ciucure de la cizma mea. Lângă cadavru!
 - Poftim?
 - N-are nici un sens. Dar era acolo. Mi-au arătat poza. Era în balta de sânge.
 - Joey...
 - Fă-mi rost de un avocat, Jack. Te rog. Cel mai bun pe care-l găsești.
 - Alfie e aici...
 - Nu vreau să vorbesc cu Alfie. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Doar că... mi-e așa de frică, Jack! Mi-e așa de frică!
- Jack oftează.
- O să-l sun pe David Moffat. O să-mi poată recomanda pe cineva. Lasă pe mine. Dar, Joey, ascultă. Nu mai spune nici un cuvânt nimănui. Nici măcar un cuvânt. Până nu sosește avocatul. Promiți?
- Joey își trage nasul.
- Promit. Doamne! Bineînțeles că promit. Doar găsește pe cineva. Se lasă liniștea o clipă și Joey ascultă ritmul respirației cuprinse de panică a

fratelui ei. Apoi spune: Trebuie să închid acum, Jack. Te iubesc tare mult. Te iubesc tare, tare mult.

– Și eu te iubesc, surioară. Ai grijă de tine!

Apoi linia moare și Joey rămâne ținând fără vlagă receptorul în mână, până când cineva i-l ia.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

TF: Thomas Robert John Fitzwilliam.

POLIȚIA: Mulțumim. Adresa completă?

TF: Melville Heights nr. 16, Bristol BS12 2GG

POLIȚIA: Mulțumim. Ne puteți confirma relația dumneavoastră cu victima?

TF: Sunt soțul ei.

POLIȚIA: Domnule Fitzwilliam, ne puteți spune exact unde ați fost aseară, între orele 6 și 9?

TF: Am fost la școală între 6 și 7.

POLIȚIA: Și există martori care să confirme această afirmație?

TF: Da, câțiva. Am fost în biroul meu cea mai mare parte din timp; am petrecut o vreme în cancelarie, socializând. Am părăsit clădirea în același timp cu domnul Kirk, adjunctul meu. Aveam mașinile parcate una lângă alta.

POLIȚIA: Și la ora 7 ați plecat de la Academia Melville?

TF: Da. Sau imediat după.

POLIȚIA: Și apoi?

TF: Apoi am mers în oraș.

POLIȚIA: Unde ați mers mai exact?

TF: M-am dus în port și am parcat mașina în parcare de pe strada Nelson. Apoi am mers pe jos până la hotelul Bristol Harbour. Am ajuns acolo pe la 7.25.

POLIȚIA: Și ați vorbit cu cineva când ați ajuns acolo?

TF: Nu. Am luat direct liftul până în cameră.

POLIȚIA: Vă amintiți numărul camerei?

TF: Nu, nu-mi amintesc. Era la primul etaj.

POLIȚIA: Și ce ați făcut când ați ajuns la cameră?

TF: Am bătut la ușă. Josephine Mullen a răspuns. Am intrat în cameră.

POLIȚIA: Apoi?

TF: Am sărutat-o.

POLIȚIA: V-a sărutat și ea?

TF: Da, la început. Dar pe urmă, foarte repede, a devenit evident că nici unul dintre noi nu se simte comod la întâlnire. Că a fost o greșeală. Așa că am plecat.

POLIȚIA: Și asta, la ce oră?

TF: Pe la 7.40.

POLIȚIA: Deci v-ați întors în parcare de pe Nelson Street și v-ați dus acasă?

TF: Corect.

POLIȚIA: Un drum de circa douăsprezece minute, de obicei la ora aceea?

TF: Da.

POLIȚIA: Și totuși, nu ați ajuns acasă până la 8.17?

TF: Da, cam așa.

POLIȚIA: Puteți să explicați ce ați făcut între 7.40 și 8.17?

TF: Am condus. Am condus aiurea. Am încercat să-mi adun gândurile.

POLIȚIA: Deci nu vă simțeați tocmai pregătit să veniți acasă? Să dați ochii cu soția?

TF: Exact.

POLIȚIA: Domnule Fitzwilliam, ar fi corect să spunem că relația dumneavoastră cu soția era întrucâtva încordată?

TF: Nu mai mult decât a oricui.

POLIȚIA: Deci nu ați spune că exista probabil un aspect fizic al relației, care poate, ocazional, depășea limitele unei relații maritale normale?

TF: Nu, n-aș spune asta.

POLIȚIA: Deci nu i-ați spus doamnei Mullen că aveți o relație sadomasochistă cu soția dumneavoastră?

TF: Nu. Deloc.

POLIȚIA: Domnule Fitzwilliam, în afara multiplelor plăgi prin înjunghiere de pe pieptul și spatele soției dumneavoastră, avea și niște vânătăi pe gât. Vânătăile par să fie destul de vechi, de cel puțin o săptămână sau două. Ne puteți explica aceste vânătăi?

TF: Nu. Nu am o explicație.

POLIȚIA: Deci vânătăile nu i-au fost făcute de dumneavoastră?

TF: Nu. Din câte știu eu, nu.

POLIȚIA: Din câte știți?

TF: Nu. Adică nu. Nu de mine.

POLIȚIA: Și aveți idee care ar putea fi cauza lor?

TF: Nici o idee.

POLIȚIA: Nu e prima dată când sunteți adus la interogatoriu la poliție, nu-i așa, domnule Fitzwilliam?

TF: [Oftează.]

POLIȚIA: În luna aprilie 1997, ați fost reținut pentru interogatoriu la Secția de Poliție Burton în legătură cu sinuciderea lui Gene-

vieve Hart, elevă la școala unde predați dumneavoastră.

TF: [Oftează.] Da. Așa este. Dar nu văd ce legătură are cu...

POLIȚIA: Părinții ei credeau că au dovezi că aveai un fel de relație neadecvată cu ea.

TF: Nu aveau dovezi. Aveau un jurnal cu câteva referiri la sentimentele ei față de mine, cu câteva descrieri înflorite ale întâlnirilor noastre în totalitate normale și adecvate. Nimic mai mult.

POLIȚIA: Au existat suspiciuni la momentul acela – nu-i așa? – că, potrivit celor scrise în jurnalul ei, ați stabilit să vă întâlniți cu ea în locul unde și-a luat viața. Că se aștepta să vă găsească acolo.

TF: Nu. Nu era nimic în jurnalul ei care să sugereze vreun aranjament să se întâlnească cu mine. Absolut nimic. A făcut aluzie la un alt fel de aranjament și părinții ei au presupus că era cu mine. Dar nu era. Am avut un alibi extrem de solid și poliția mi-a dat drumul în câteva minute. Și, din nou, nu văd ce legătură are ceva din toate astea cu uciderea soției mele.

POLIȚIA: Încercăm doar să ne formăm o imagine, domnule Fitzwilliam, o imagine completă. Doamna Mullen ne spune că i-ați făcut o invitație foarte bruscă și specifică la începutul săptămânii, ca să vă întâlniți într-un anumit loc, la o anumită oră. Ca să faceți sex sau cel puțin ca să discutați despre asta. Sugerează un tipar de comportament, domnule Fitzwilliam. Atât.

TF: Nu am aranjat să mă întâlnesc cu Genevieve Hart pentru sex. Nu am aranjat să mă întâlnesc cu ea, punct.

POLIȚIA: Atunci cine a făcut-o, după părerea dumneavoastră?

TF: [Mormăie.] Îmi pare rău, domnilor polițiști, chiar îmi pare rău, dar nu sunt pregătit să răspund la alte întrebări despre Genevieve Hart. Nu mai sunt. OK?

POLIȚIA: Bine. Bine. Revenind, atunci, la cronologia evenimentelor de aseară. V-ați întors acasă la 8.17. Și apoi?

TF: Am intrat în casă. Nu era nimeni. Am strigat-o pe soția mea. Fusesse bolnavă toată săptămâna și își petrecuse ziua dinainte în pat. Așa că atunci când n-a răspuns, am urcat în dormitorul nostru. Nu era acolo. M-am dus prin restul casei, apoi am coborât înapoi la parter și am deschis ușa bucătăriei și atunci... [Tăcere.]

POLIȚIA: E în regulă, domnule Fitzwilliam. Nu vă grăbiți.

TF: Era acolo. Nicola. Pe podea. Era moartă.

POLIȚIA: Ați verificat semnele vitale?

TF: Da. Da, bineînțeles că da. Dar mi-era clar că e moartă. De când am văzut-o. După cât de mult sânge era. Adică, trebuie să fi fost moartă de ceva timp.

POLIȚIA: De fapt, domnule Fitzwilliam, raportul criminalistic sugerează că ora decesul a fost între aproximativ 7 și 8.30 seara.

TF: Da?

POLIȚIA: Da. Și acum, trecând la apelul dumneavoastră la serviciile de urgență. Acesta a fost înregistrat la 8.40. Îmi puteți spune, domnule Fitzwilliam, ce ați făcut între ora întoarcerii acasă, 8.17, și ora apelului, 8.40?

TF: Păi, după cum spuneam, am urcat la etaj. Am căutat-o pe Nicola. Și... da, am fost la toaletă. Cea de lângă camera noastră. Cred că am stat ceva timp acolo.

POLIȚIA: Douăzeci de minute?

TF: Nu, e posibil să nu fi stat douăzeci de minute.

POLIȚIA: Atunci, să spunem cinci minute? Da? Apoi ați coborât la parter și ați găsit-o pe soția dumneavoastră. Deci, cincisprezece minute mai târziu ați sunat la serviciile de urgență. Vă rog să-mi explicați ce ați făcut în acele cincisprezece minute.

TF: Am... Doamne, nu știu. Am plâns. Eram în stare de șoc. M-am dus înapoi prin casă, am căutat ucigașul, am căutat indicii. M-am dus în grădină... [Plânge.] ... Totul mi-e atât de neclar! Nu mi s-a părut că au trecut cincisprezece minute. Nu mi s-a părut.

POLIȚIA: Și apoi?

TF: S-a întors fiul meu. La un moment dat. Nu știu exact când. Apoi ne-am așezat în hol și am așteptat să vină poliția.

POLIȚIA: Vă mulțumim, domnule Fitzwilliam. Cred că vom face o pauză aici.

64

Când autobuzul 218 intrase în satul Melville în seara precedentă, inima Jennei începuse să o ia la galop la vederea girofarurilor. Țâșni pe ușile autobuzului când se deschiseră și ridică privirea spre Melville Heights: aleea era delimitată cu o bandă și o polițistă stătea de pază.

– Nu puteți trece, mă tem. A avut loc un incident major.

– Ce fel de incident?

– Nu vă pot spune. Locuiți acolo?

– Nu, zise ea. Nu, nu locuiesc acolo.

– În acest caz, vă rog să părăsiți zona. Avem nevoie de acces liber pentru vehiculele noastre.

Se năpusti înapoi pe alee, spre casă. Mama ei stătea în camera de zi, cu țigara electronică într-o mână și o cană cu ceai în cealaltă.

– Mamă! zise Jenna, aruncându-și rucsacul pe podea și ducându-se lângă ea. Ce naiba se petrece acolo, sus? În Melville Heights.

– Nu știu. De ce?

– Sunt girofaruri! Și un cordon de poliție.

– Păi, spuse mama ei, am fost acolo mai devreme. M-am întors de vreo jumate de oră. Nu se întâmplă nimic când am plecat.

– Ce făceai acolo?

– Îl urmăream.

– Pe cine?

– Pe Tom Fitzwilliam. Trebuia să găzduiască o întâlnire mare. Cu toți.

– Care toți? întrebă ea și se opri. N-ai făcut nimic, nu-i așa, mamă? Spune-mi că n-ai făcut nimic.

– Poftim? Sigur că nu. Ce naiba crezi că aș fi putut să fac?

– Nimic, oftă ea. Nimic. Sigur că nu.

În dimineața următoare, este la toate știrile. O crimă în Melville Heights. Nevasta lui Tom Fitzwilliam. Înjunghiată în bucătărie, de peste treizeci de ori. Soțul reținut pentru interogatoriu. O angajată a hotelului Bristol Harbour din oraș afirmă că domnul Fitzwilliam s-a cazat într-o cameră de hotel în seara precedentă, imediat după o femeie blondă pe nume Josephine Mullen, care este de asemenea reținută pentru interogatoriu. Comunitatea locală este în stare de șoc.

Jenna stă turcește în pijama și se uită la știri. Mama ei stă la masa din sufragerie și se uită și ea.

– Poftim, zice mama. Vezi? Acum totul o să iasă la iveală. Totul. A omorât-o pe nevastă-sa. Probabil pentru că știa prea multe. Vezi dacă m-ar fi ascultat mai devreme? Vezi?

Jenei i se învârt gândurile în cap. Domnul Fitzwilliam. Genevieve Hart. Femeia de la două case distanță. Domnul Fitzwilliam. Genevieve Hart. Femeia de la două case distanță. E ceva care leagă toate aceste elemente, știe că așa e.

– Mamă, spune ea, mai zi-mi o dată: mai exact, ce făceai acolo aseară?

– Ți-am zis. Urmăream.

– Dar n-ai văzut nimic?

– Nu. N-am văzut nimic. Doar pe femeia blondă când a venit acasă. Apoi, câteva minute mai târziu, am văzut-o în spatele caselor pe aleea secretă.

– Pe femeia blondă?

– Da. Uite. Am făcut o poză... Mama ei scoate aparatul foto din geantă și îl pornește. Uite, zice ea, e ultima dinainte să renunț și să vin acasă.

Întoarce display-ul aparatului foto către Jenna. Aceasta îi ia aparatul din mână și apasă pe butonul de zoom în amestecătura încurcată de gri, și verde, și maro, și negru. Acolo, în spate, este o siluetă, umbrită și vagă, cu ochii roșii ca niște rubine cât vârful de ac din cauza blițului îndepărtat. E imposibil să vezi ce culoare are părul persoanei, ba chiar și de ce gen este persoana respectivă. Însă blițul a scos la iveală altceva la acea siluetă: o pată de lumină albă drept în mijloc. Jenna mărește și mai

mult, apoi micșorează imaginea. E un nasture, un singur nasture supradimensionat. A mai văzut o haină cu un asemenea nasture undeva de curând; cineva pe care-l cunoștea o purta. Iar apoi își amintește, ca într-o străfulgerare. Femeia din fotografia pe care i-a arătat-o Freddie, cea care vorbea cu mama ei. Purta o haină mare și neagră, prinsă deasupra burții de gravidă cu un nasture mare. În inima Jennei picură gheață.

– Mamă, spune ea, știi că asta s-ar putea să fie persoana care a omorât-o pe soția domnului Fitzwilliam.

Mama ei ia din nou aparatul foto și se uită la display.

– Dar... domnul Fitzwilliam a omorât-o pe nevastă-sa.

– De unde știi?

– Păi... cine altcineva?

– Mamă, spune Jenna. Trebuie să mergem la secția de poliție. Trebuie să le spui ce ai văzut. Și trebuie să le arăți fotografia asta. Chiar acum.

Joey închide ochii și se forțează să gândească. Trebuie să existe o explicație rațională pentru toate astea. Trebuie să i se clarifice în minte până sosește avocatul.

„Gândește“, șuieră către sine, „gândește“.

Cineva i-a adus un ceai într-un pahar de carton. Are gustul interiorului unui automat de băuturi. Îl bea atât de repede că îi opărește gura. Nu-i pasă.

„Gândește, Joey, gândește.“

O clipă mai târziu izbește cu palmele în blatul mesei, suficient de tare cât să o facă să tresară ușor pe polițista desemnată s-o supravegheze.

Bineînțeles. Tom Fitzwilliam a omorât-o pe Nicola! Bineînțeles! A dus-o intenționat pe Joey la hotelul acela. Totul a fost un aranjament. Știa că fiul său va fi plecat, așa că a dus-o acolo ca să o poată face complice, ca să-i poată lua ciucurele de la cizmă. Sau poate îl avea deja? Poate i-a căzut în mașina lui? Poate atunci a făurit tot planul? Apoi a jucat teatru la hotel, vai, bietul de mine, și a dispărut în noapte, apoi a parcat undeva, așteptând ca ea să ajungă acasă. Altfel de ce n-ar fi fost acolo? A plecat de la hotel cu cinci minute înaintea ei. Apoi s-a strecurat prin spatele caselor, a intrat pe ușa din spate și...

Joey scoate un geamăt.

Saboții de grădinărit.

Cum să explice saboții de grădinărit unui avocat?

Tom nu s-ar fi furișat în casa ei pentru a lua saboții Rebeccăi. Nici măcar ca diversiune. Ușa din spate era mereu încuiată și răsîncuiată. Și în plus, picioarele lui erau enorme.

Cineva a purtat saboții de grădinărit și i-a clătît în chiuvetă. Jack a lucrat seara trecută, iar Alfie n-avea cum să fi fost, așa că rămânea numai Rebecca. Dar

Rebecca a spus că a fost în camera ei toată seara. Cineva a și văzut-o acolo.

În timp ce gândea acest lucru, o imagine îi străfulgeră prin minte, luminoasă ca razele soarelui reflectate pe apă. Când a urcat pe palierul de la primul etaj în seara precedentă, cu un pahar în mână, cu capul plin cu evenimentele din ultima oră, agitată că urma să dea ochii cu Alfie, încercând să-și vină în fire, calmându-și nervii, încercând să pară normală, se oprise o clipă să tragă aer în piept o ultimă dată înainte să urce scările și trăsese cu ochiul prin crăpătura din ușa biroului Rebeccăi și un moment, neclar și confuz, se întrebase de ce naiba mutase modelul din carton în mărime naturală al lui Jack în fața ferestrei.

Agenta de poliție Rose Pelham stă în fața casei cu numărul 14 din Melville Heights. O însoțește inspectorul Philip Makin, șeful ei. E prima sa vizită în Melville Heights. Era la părinții lui, în Bangor, seara trecută, când venise primul apel, dar se întorsese în grabă cu prima ocazie. În sinea ei, Rose e mulțumită. Ceea ce părea un simplu uxoricid – soțul acoperit cu sângele victimei, cele douăzeci de minute lipsă între sosirea lui acasă și apelul la serviciile de urgență, idila cu o femeie blondă de două ori mai tânără, zvonurile despre o relație sadomasochistă între el și soția sa – devenise dintr-odată, în ultimele ore, ceva mult mai complicat. Philip Makin e cel mai experimentat detectiv din departament. El o va ajuta să nu se mai simtă depășită de situație.

Casa cu numărul 14 din Melville Heights e o casă frumoasă de culoare albastră. Are bovindouri pronunțate la parter și la primul etaj și un panou de vitraliu care acoperă etajele superioare, prin care se vede conturul unei scări. Casa alăturată e de un roșu carmin cu fațada plată; e goală momentan, proprietarii fiind detașați la San Francisco timp de un an. Alături, desigur, este casa de la numărul 16, casa familiei Fitzwilliam, încă delimitată cu o bandă de plastic, cu girofaruri pâlpâind leneș de la două mașini de poliție parcate în față. Rose a vizitat deja numărul 14; au venit de dimineață devreme ca s-o aducă pe Josephine Mullen la interogatoriu și ca să examineze accesul din spatele casei. Fusesse primită de fratele lui Josephine Mullen: Jack Mullen, ciufulit din somn și frumos ca un băiat, nespus de fermecător. Îi făcuse un cappuccino la aparatul lui lucios și zgomotos cât timp o așteptau pe Josephine

să se îmbrace. Ba chiar îi presărase deasupra și pudră de cacao.

– Știți, spusese el, privind-o sincer peste masa din bucătărie cu ochii lui blânzi, azurii, e efectiv imposibil ca sora mea să aibă vreo legătură cu asta. Adică, e cu adevărat cea mai dulce, mai blândă și mai drăguță persoană din lume. Cu adevărat.

O, cât își dorise să-l creadă!

Însă acum, câteva ore mai târziu, ușa e deschisă de o femeie, care clipește la ei.

– Bună ziua.

– Bună ziua. Doamna Rebecca Mullen? Sunt agentul de poliție Rose Pelham, iar acesta e colegul meu, inspectorul Philip Makin. Putem să intrăm un minut?

– Sigur, zice ea. Ține strâns de marginea ușii. Îi dă drumul încet. Vă rog, intrați.

– Grozav.

Își șterg tălpile și o urmează pe femeie în casă. Scara se curbează spectaculos la stânga și lumina din vitralii pătrunde pe covorașul pentru trepte de culoarea algelor palide, formând bălți de culoare. În stânga se află un cuier-panou de anticariat, din bronz și fildeș. Rose îl scanează iute cu privirea când trec pe lângă el. Găsește ce caută și pune bine informația. În față e bucătăria unde a stat în dimineața asta și a băut un cappuccino făcut de domnul Mullen, iar în stânga ei este o cameră de zi spațioasă. Doamna Mullen strigă în bucătărie:

– Jack, a venit iar poliția.

Jack Mullen apare, mai puțin ciufulit acum, într-un tricou gri și jeansi închiși la culoare. Zâmbește neliniștit.

– Sora mea e OK? zice el. A sosit avocatul? Îi dați drumul?

– Nu încă, domnule Mullen. Avocatul dumneaei a sosit acum aproximativ o oră; am avut o discuție rapidă cu amândoi și lucrurile încep să se clarifice. N-ar trebui să mai dureze mult de-acum.

– Bun, zice el. Slavă Domnului! Părea atât de speriată când am vorbit cu ea la telefon.

– Stăm aici, Jack? întreabă doamna Mullen, arătând spre camera de zi.

– Nu, spune Jack cu fermitate. Hai să stăm în bucătărie. E mai plăcut.

Plăcut, se gândește Rose. Nu e un cuvânt pe care îl auzi foarte des în toiul anchetei unei crime.

Jack le oferă cafea, dar e o oră prea târzie deja pentru cafea, așa că Rose cere în schimb un pahar cu apă. Jack și Rebecca stau de o parte a mesei, pe o bancă lungă. Rose și Philip stau pe două scaune tapițate cu in deschis la culoare, de cealaltă parte.

Rose studiază chipul Rebeccăi Mullen. Nu la așa ceva s-ar fi așteptat având în vedere cum arată Jack Mullen. Jack e solid, și cald, și vesel, pe când Rebecca e rece, și ștearsă, și încordată. Poartă o rochie-cămașă bleumarin peste burta de gravidă, cu o curea din material textil care se încheie chiar deasupra burții. Părul negru are cărare pe o parte și e legat la spate cu un elastic maro simplu. Poartă verighetă și un medalion la gât. Mâinile ei palide stau împreunate pe masă, dar Rose aude *toc-toc-ul* balerinilor ei pe piciorul mesei.

– Deci, începe ea, uitându-se mai întâi la Philip pentru confirmarea că ar trebui să înceapă interviul. Ne puteți spune din nou, domnule Mullen, pentru inspectorul Makin, ce mi-ați spus azi-dimineață despre vizita doamnei Fitzwilliam de ieri, de la prânz?

– Da, spune el vesel. Desigur. Păi, era în jur de ora 14. Urma să plec la muncă și a sunat cineva la ușă. Am răspuns și era doamna Fitzwilliam. Arăta un pic... nu știu. Un pic șifonată? Nu ca de obicei. A spus că a avut gripă, dar că încearcă să iasă din casă. Ne-a adus un cadou.

– Și îi puteți arăta cadoul inspectorului Makin?

– Da, sigur. Stați așa, ar trebui să fie... aici. Da.

Se întinde după un pachet de pe un raft de lângă ușa din spate și i-l întinde.

– Acesta e.

Este o păturică tricotată de culoare crem, având la ambele capete niște gogoloaie galbene și albastre, care se pare că ar trebui să fie iepurași, deși dacă nu

i-ar fi explicat Jack Mullen acest lucru mai devreme, nu ar fi avut cum să-și dea seama.

– A zis că e un cadou pentru copil. Că a tricotat-o singură. A zis că e primul lucru pe care l-a tricotat vreodată și și-a cerut scuze că arată puțin stângaci.

– Și, doamnă Mullen, dumneavoastră ați fost prezentă la această întâlnire?

– Da, încuviință ea. Da, am fost. Jack m-a chemat din birou.

– Și erați în hol?

– Da, spune Jack. Toți eram în hol.

– Nu ați invitat-o pe doamna Fitzwilliam înăuntru?

– Nu, spune Jack, scuturând tare din cap, iar în gât i se oprește un suspin. Iar acum mă simt atât de prost că n-am invitat-o. Doar că... a fost bolnavă și arăta groaznic, și Rebecca e însărcinată, și m-am gândit... *ne-am* gândit... În fine, n-am invitat-o înăuntru. Nu.

Își trage nasul și Rose vede lacrimi în ochii lui.

– Deci vă oferă pachetul. Și apoi?

– I-am mulțumit din suflet. I-am spus că sper să aibă parte de multă îngrijire atentă din partea familiei în seara aceea. Ea a zis că e puțin probabil, că soțul ei lucrează până târziu, iar fiul ei se duce la primul lui bal. Am discutat o vreme despre asta. Că urma să invite o fată și cât de încântată era ea de lucrul ăsta. A zis că trebuie să ne invite la cină la un moment dat. Apoi a plecat, târându-și picioarele.

– Și apoi?

– M-am dus la muncă.

– Și doamna Mullen? Dumneavoastră ce ați făcut?

– M-am dus înapoi în birou. Mi-am continuat treaba.

– Cu ce vă ocupați?

– Sunt analistă de sisteme pentru o firmă de contabilitate.

– Ah, deci sunteți pricepută la tehnologie?

– Nu mai mult decât majoritatea celor din generația mea.

– Și domnul Butter, cumnatul dumneavoastră? A spus că s-a întors de la mama sa în jurul orei 7 seara. L-ați văzut sau l-ați auzit când s-a întors?

– Nu.

– Și cumnata dumneavoastră, Josephine Mullen? Spune că s-a întors în jurul orei 8. Ați văzut-o sau ați auzit-o când s-a întors?

– Din nou, nu. Am stat în birou până pe la 9 sau cam așa ceva, când am auzit sirenele urcând dealul.

Rose trage aer în piept, gata să facă interogatoriul să ia o curbă strânsă. Își consultă carnetul, zâmbește, se uită din nou în jos și își drege glasul.

– Doamnă Mullen, cumnata dumneavoastră spune că atunci când a urcat aseară, în jurul orei 8.10, a observat că ați mutat un model din carton în mărime naturală al soțului dumneavoastră în bovindoul biroului dumneavoastră.

Tăcere ca un pumnal.

– Poftim?

– Când a trecut pe lângă ușa biroului dumneavoastră aseară, a observat că un model din carton în mărime naturală al soțului dumneavoastră fusese mutat dintr-un colț al biroului în bovindou.

– Nu, spune Rebecca. Nu. Nu-i așa.

Rose trage aer în piept și zâmbește.

– Vă deranjează? întreabă ea. Putem să aruncăm o privire?

– Desigur, zice Rebecca. Vă rog.

Se mișcă ușor pe scări pentru o femeie cu o sarcină atât de avansată.

– Poftiți.

Împinge ușa încăperii. Biroul ei stă cu fața la perete, lângă celălalt perete e o canapea mică, multe etajere. Rose se uită prin cameră, măsurând cu privirea lucrurile pe care spera să le găsească aici. Acolo, pe birou, o fotografie cu o adolescentă care zâmbește, cu părul lung și negru, cu brațul în jurul unui Border Collie. În colț e ascuns modelul lui Jack Mullen. Rose se duce la bovindou. De aici vede aproape tot satul Lower Melville. Vede și în bovindoul identic al casei familiei Fitzwilliam. Se

uită în jos, la locul unde a stat doamna Tripp seara trecută în tufe și a urmărit casele din Melville Heights, apoi se uită din nou la biroul Rebeccăi, cu scaunul aranjat sub el.

– Mulțumim, doamnă Mullen, grozav.

La picioarele scărilor, Rose se oprește.

– E paltonul dumneavoastră, doamnă Mullen? întreabă ea, arătând spre un palton lung din lână neagră, cu un fular roșu închis încă strecurat pe sub guler.

– Da, zice ea, și răsufierea aproape i se poticnește, dar nu chiar, în silaba rostită.

– Vă deranjează, întreabă ea, să-l probați pentru noi?

Jack face un pas în față.

– Ăă, poftim?

– E doar ceva ce trebuie să facem, ca să eliminăm o pistă.

– O pistă? Legată de paltonul soției mele?

– Sunt sigură că nu e nimic, domnule Mullen. E doar ceva ce a menționat un martor. Trebuie doar să vedem paltonul, apoi putem merge mai departe cu ancheta. Dacă nu vă deranjează?

Jack și Rebecca schimbă o privire. Jack ridică din umeri, iar Rebecca ia haina din cuier și Philip o ajută să o îmbrace. Rose își notează în minte nasturele mare și singur care o ține strânsă peste burtă. Schimbă o privire rapidă cu Philip, apoi zâmbește.

– Grozav, spune ea veselă. Mulțumim! Și acum, mai avem câteva întrebări, dacă e în regulă pentru amândoi.

Se întorc în bucătărie și își reiau locurile.

– Îndepărtându-ne puțin de seara trecută, și mergând puțin mai mult înapoi în timp, doamnă Mullen, ne puteți spune câte ceva despre evenimentele din 1997? De când locuiți în Burton upon Trent?

Domnul Mullen se zbârlește din nou.

– Ăă, stați puțin, OK. Nu-mi place ce se întâmplă. Nu-mi place deloc. Mai întâi sora mea, acum...

– Domnule Mullen, înțeleg că e ceva tulburător, dar într-o anchetă precum aceasta, chiar nu ne permitem să ignorăm nici o pistă, chiar și pe cele improbabile. Am putea s-o ducem pe doamna Mullen la secție pentru interogatoriu, dar în starea dumneaei, am prefera să nu facem asta. Așadar, dacă nu vă deranjează, ne lăsați să continuăm?

Încheie cu un zâmbet larg pe care el îl întoarce, fiind genul de om programat să întoarcă zâmbetele celorlalți.

– Mulțumesc, spune și se întoarce către Rebecca. Doamnă Mullen, știu că probabil e greu să vorbiți despre asta, dar ar fi foarte folositor dacă ne-ați putea spune ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră în 1997. Vă rog.

– De unde...?

– Pur și simplu.

– Dar ce legătură are cu...?

– Probabil nici una. Dar trebuie să discutăm despre asta. Vă mulțumim foarte mult.

Rebecca se uită la Jack, care îi strânge mâna sub mâna lui.

– Păi, sora mea s-a sinucis.

– Și sora dumneavoastră se numea?

– Genevieve. Viva. Viva Hart.

– Și de ce s-a sinucis?

– Nu știm. Nu a lăsat nici un bilet. Dar fusese victima bullyingului la școală.

– Cred că dumneavoastră i-ați găsit jurnalul după ce s-a sinucis.

– Da.

– Conținutul lui i-a făcut pe părinții dumneavoastră să-l raporteze pe unul dintre profesorii ei la poliție?

– Da.

– Și numele acelui profesor era Tom Fitzwilliam?

Jack Mullen se întoarce brusc să o privească pe soția lui. Are gura ușor căscată și face un zgomot ciudat, cu respirația tăiată.

Rebecca lasă capul în jos.

– Nu știu cum se numea. Știu doar că era profesorul ei de engleză.

– Păi, am văzut copii ale paginilor relevante ale jurnalului surorii dumneavoastră care au fost aduse la secția din Burton de părinții dumneavoastră și acestea menționează clar numele profesorului în cauză. Tom Fitzwilliam. A fost adus la interogatoriu.

Rebecca ridică din umeri.

– Și eliberat treizeci și cinci de minute mai târziu fără nici o acuzație. Și acum, douăzeci de ani mai târziu, dumneavoastră și Tom Fitzwilliam sunteți vecini apropiați!

Rebecca își încrucișează brațele peste burtă, limbajul corpului ei devenind tot mai defensiv.

– Ceea ce e o coincidență bizară, oricum ați privi-o. Nu credeți?

Jack se uită concentrat la Rebecca, încercând să-i atragă atenția, dar privirea ei e fixată pe un punct de pe blatul mesei, chiar lângă carnetul lui Rose.

– E o coincidență, spune Rebecca. Una mare.

– Probabil ați fost îngrozită să vă mutați în casa visurilor dumneavoastră și să descoperiți că stați la două case de bărbatul despre care familia dumneavoastră crede că a fost responsabil pentru moartea surorii dumneavoastră.

– Eu nu credeam asta despre el, zice ea, pigulind cu degetele mânecile rochiei în jurul coatelor. Eram doar un copil. Nu știam ce să cred.

Rose face o pauză.

– Și părinții dumneavoastră? Unde sunt...?

– Mama a murit în 2012. De cancer. Tata... nu știu unde e. A dispărut. Are o problemă cronică cu alcoolul. Încearcă să se țină departe.

– Deci sunteți doar dumneavoastră?

– Da. Doar eu. Și acum, Jack, desigur.

– Și încă unul în curând?

Rebecca se uită la burta ei și se forțează să zâmbească.

– Da, spune ea. Încă unul în curând.

– Când ar trebui să nașteți?

– Pe întâi mai.

Rose zâmbește încordată și se gândește: „Doamne, de dragul copilului ăstuia nenăscut, fă ca totul să fie greșit, te rog, fă ca toate astea să fie gândurile

dezlânate ale unei femei delirante și ale ficei sale adolescente cu o imaginație debordantă. Fie ca toate astea să fie o prostie“.

– Aș vrea să vă arăt o fotografie, dacă se poate.

Scoate un plic din geantă, trage ușor fotografia din el și o întinde pe masă către Rebecca. Aceasta o atinge cu vârful arătătorului drept.

– A fost făcută în spatele casei dumneavoastră, aseară, la ora opt și optsprezece minute, cam la aceeași oră la care Tom Fitzwilliam s-a întors acasă. Se vede cum cineva se îndepărtează de casa familiei Fitzwilliam și se apropie de poarta din spatele casei dumneavoastră. Chiar aici, zice și arată spre ușa din spate.

Rebecca trage fotografia mai aproape, o studiază o secundă, apoi o împinge la loc.

– Cine e?

– Păi, da, e greu să-ți dai seama, nu-i așa? Nu e o fotografie grozavă. Dar dacă vă uitați mai bine aici – arată spre punctul luminos și alb din centrul siluetei – se poate distinge o formă rotundă. Ca un nasture mare. Tehnicienii se ocupă chiar acum să mărească imaginea, așa că, în câteva minute, ar trebui să ne fie mai clar cine ar putea fi persoana respectivă. Dar uitându-vă la ea acum, doamnă Mullen, aveți vreo idee?

– Nici una, zice ea. Absolut nici una.

– Nu, spune Rose, lăsând fotografla în mijlocul mesei. Nu, în regulă. Bine.

Apucă marginea mesei și se întoarce către Philip.

– Cred că asta a fost tot deocamdată? Dacă nu vrei să mai întrebi ceva, Philip?

Philip trage aer în piept și își trece degetele de-a lungul cravatei bleumarin.

– Păi, mai e un singur lucru, doamnă Mullen, repede, înainte să plecăm.

Își pune ochelarii de citit și își consultă carnetul, destul de vag, exact așa cum au discutat în mașină în drum spre casa cu numărul 14.

– Ăă, cunoașteți cumva o doamnă Frances Tripp?

– N-am auzit niciodată de ea.

– Locuiește în sat. Cred că v-ați întâlnit o dată sau de două ori. E doamna care crede că e persecutată.

– Nu. Nu știu la cine vă referiți.

– Uitați, această doamnă, spune și împinge spre ea o fotografie cu doamna Tripp.

– Ah, da, spune ea, da. Cred că am mai văzut-o prin zonă. E un pic...

– Delirantă. Da. Fiul domnului Fitzwilliam are o fotografie, de fapt, cu voi două stând de vorbă pe stradă, acum doar câteva zile.

– Da. Da, îmi amintesc.

– Despre ce discutați?

– Îmi povestea despre toate nebuniile ei. Despre toți oamenii care o urmăresc. Genul ăsta de lucruri. Eram oarecum prinsă la înghesuială. Nu puteam să scap.

– Deci, spune Philip, scoțându-și ochelarii și apoi răsflrându-și degetele pe blatul mesei, uitați cum stau lucrurile. Doamna Tripp a primit ieri în jurul orei 18 un mesaj de la cineva din camera ei de chat, care o informa că Tom Fitzwilliam va organiza în cursul serii o întâlnire de amploare cu toți hărțuitorii ei la el acasă, și îi spunea să vină și să facă poze. Femeia susținea că locuiește în Mold, dar am urmărit adresa IP și de fapt mesajul a fost trimis din zona Melville.

Rose observă cum un mușchi din maxilarul Rebeccăi se încordează ușor.

– Și a fost convenabil, presupun, că doamna Tripp a fost acolo aseară, deoarece a putut să confirme că ați fost în biroul dumneavoastră toată seara. Susține că v-a văzut acolo. Stând în bovindou. Doar că, desigur, biroul dumneavoastră nu e în bovindou, nu-i așa? E lângă perete? Iar cumnata dumneavoastră n-a spus că a văzut un model din carton în bovindou când a trecut pe lângă birou în jurul orei opt? Și asta, continuă Philip, bătând cu degetul în fotografla cu silueta de pe aleea din spate. Asta ați putea fi dumneavoastră, dacă n-ați fi stat la biroul dumneavoastră în camera de la etaj, așa cum susțineți că ați făcut. Nasturele paltonului stă destul de sus când îl purtați peste burtă. La fel ca nasturele

de pe paltonul acesta. Bate din nou cu degetul în fotografie, apoi expiră și se lasă pe spate pe scaun. Doamnă Mullen, vreți să ne spuneți ceva despre mișcările dumneavoastră de aseară? Ceva ce nu ne-ați spus deja? Ceva ce ar putea fi folositor?

În următorul moment, se lasă o liniște mormântală.

Jack se uită la Rebecca.

– Bex, o îndeamnă cu blândețe. Bex?

Rebecca fixează cu privirea un punct din dreapta, hotărâtă.

– Doamnă Mullen? zice Philip.

În cele din urmă, se întoarce cu fața către Rose și Philip. Privirea ei e neagră și hotărâtă.

– De ce, Doamne iartă-mă, spune ea lent și clar, aș vrea s-o omor pe Nicola Fitzwilliam?

Rose inspiră brusc. Asta e. Aici e miezul problemei. De ce s-ar duce o femeie cu o sarcină avansată în bucătăria unei vecine pe întuneric și ar înjunghia-o mortal? Cu sau fără o ranchiună de douăzeci de ani împotriva soțului ei? Asta era întrebarea care o lăsase perplexă de când Jenna și Frances Tripp intraseră în secție de dimineață cu o mulțime de informații neașteptate. Petrecuse două ore trecând prin toate datele pe care le avea la dispoziție, încercând să găsească lucrul care să răspundă la enigmă. Apoi, cu vreo oră în urmă, i-a picat fisa.

Jenna Tripp le spusese că Nicola Fitzwilliam a fost și ea elevă la școala lui Tom Fitzwilliam în anii '90, deși nu au început o relație decât după câțiva ani. Așa că Rose a citit și a recitit paginile din jurnalul lui Genevieve Hart, iar și iar; în secțiunile care evidențiau campania înfiorătoare de bullying la care fusese supusă, apărea mereu același nume.

Nikki Lee a fost capul răutăților și maestrul păpușar; a stat deoparte și le-a lăsat pe acolitele ei să se ocupe de abuzurile cele mai urâte. Nikki Lee mirosea a țigări și a after-shave de băieți. Își decolora părul și îl purta strâns bine la spate, lăsând la iveală pomeții ca niște lame, sprâncenele smulse care nu se mișcau niciodată, ochii precum niște

cioburi de gheață albastră murdară. Stătea cu mâinile în buzunare chiar și atunci când îi trăgea șuturi lui Genevieve în spinare. Îi spunea lui Genevieve că mirosea a spermă de profesori. Îi scuipa în păr și îl freca bine cu călcâiul. A răspândit o bârfă cum că Genevieve ar avea chlamydia. A răspândit altă bârfă cum că herpesul de pe buza lui Genevieve fusese luat de pe penisul unui profesor. Le-a pus pe acolitele ei să-i distrugă temele la arte plastice lui Genevieve – la un moment dat, o acuarelă cu părul mamei sale la care lucrase o lună de zile. Stătea noaptea pe zidul de vizavi de casa lui Genevieve, cu mâinile în buzunare, urmărind și fumând, iar prezența ei era indicată uneori numai de cerculețul roșu arzând care creștea și se micșora. I-a spus lui Genevieve că dacă va povesti cuiva despre ce i se întâmplă, o să-i omoare câțelul împingându-i un fier pe fund până ce îi iese pe gură. Genevieve descria cum Nikki Lee o urmărea aparent în fiecare minut al fiecărei zile; oriunde se ducea Viva, acolo era și ea. Așteptând, urmărind, insultând, ciupind, scuipând, lovind, venind după ea, detestând, mințind, trăgând șuturi, făcând rău. Un an întreg, un an înfiorător, dureros și inimaginabil.

Rose a sunat la școală și a cerut să i se trimită prin e-mail albumul de sfârșit de an al clasei lui Genevieve. L-a primit în câteva minute. Rose s-a așezat la birou cu răsuflarea tăiată, așteptând ca fișierul atașat să se descarce. Și iată cheia. În mâinile ei. Ea și Philip au pornit spre casa soților Mullen treizeci de secunde mai târziu.

Acum Rose se uită la Rebecca, o doare sufletul de grozăvia situației, oftează, bagă mâna în geantă o ultimă dată și scoate o ultimă fotografie.

– Pofțiți, zice ea. Uitați-vă la fotografia asta, vă rog. Privește chipul Rebeccăi, așteptând să-i vadă reacția. Îmi puteți spune cine e?

– Da, șoptește Rebecca, e Nikki Lee.

– Exact. Nikki Lee. Agresoarea surorii dumneavoastră. Fata care a făcut-o să se sinucidă. Și mai știți cine e această persoană, nu-i așa?

Ochii Rebeccăi s-au umplut de lacrimi. Scoate un zgomot din adâncul gâtului, încercând să și le tragă înapoi. Încuviințează din cap.

Rose îl aude pe Jack murmurând: „O, Doamne!” în fundal.

– E Nicola Fitzwilliam, spune Rebecca.

– O, Doamne! spune Jack Mullen. Iisuse Hristoase!

– Exact, spune Rose cu blândețe. Exact. Și acum, vrei să ne povestești, Rebecca? Să ne spui exact ce s-a întâmplat aseară?

Rebecca Mullen dă din cap aprobator.

– Da, zice ea. O să vă povestesc totul.

IV. DUPĂ

67

26 august

Dragă domnule Fitzwilliam,

Am primit ieri rezultatele la examenele finale și voiam doar să vă spun că am promovat opt! Un 9 la limba și literatura engleză și un 8 la mate. Și un 8,50 la spaniolă! Și voiam doar să vă mulțumesc pentru tot. Că ați avut grijă de mine. Chiar și atunci când probabil n-am meritat să aveți grijă de mine. Că ați rezolvat totul cu cei de la asistența socială. Că ați rezolvat totul cu Bess și mama ei. A fost un pic înghesuială cât am stat acolo acele luni, dar m-am mutat înapoi cu tata pe timpul verii și aici am o cameră mare, doar a mea, așa că e foarte drăguț. Mama e OK. E într-un spital din Weston-super-Mare, iar eu, tata și Ethan mergem și o vizităm o dată la două zile. Nu știu ce se va întâmpla după vara asta. Am notele necesare pentru locul pe care mi-l doream în ciclul superior, dar acum nu mai sunt sigură că o să mă mai întorc în Melville. O să mă gândesc la asta.

În fine, sper că sunteți OK. E îngrozitor ce vi s-a întâmplat dumneavoastră și lui Freddie. Mă gândesc mult la amândoi. Dacă vă aflați vreodată în Weston-super-Mare, veniți să ne salutați. Ar fi grozav să vă văd.

Cu mult drag,

Jenna Tripp

Bebelușul dă din picioare. Joey le ridică, le duce la gură și suflă pe ele. Asta o încântă pe fetiță, care dă din picioare și mai tare și îi zâmbește larg lui Joey, uluită.

Joey strecoară scutecul sub fundul copilului și îi trage închizătoarele peste burtica umflată. Apoi bagă brațele și picioarele copilului într-o salopetă galbenă moale și închide cu pricepere toți nasturii. Scutecul făcut gogoloi îl bagă într-o pungă de plastic parfumată.

– Gata, îi spune copilului. Am terminat.

Bebelușul îi zâmbește din nou, iar Joey o ridică de pe covorașul de înfășat și o duce la parter.

Pe fetiță o cheamă Eloise. E fiica lui Jack, nepoțica lui Joey. S-a născut cu zece zile înainte de termen și acum are patru luni și șase zile. Are părul negru ca al mamei ei și ochii verzi ca ai lui Joey. E perfectă.

Jack se întoarce de la lucru o oră mai târziu. Joey vede cum i se schimbă expresia, așa cum se întâmplă în fiecare zi când se întoarce și ochii lui o găsesc pe fiica sa, cum privirea lui se transformă dintr-o uimire bântuită într-o bucurie obosită.

– Ia uite-o, spune Joey, pasându-i fratelui ei copilul cu pielea moale. Uite-o pe fetița ta.

Jack a adus-o pe fetiță de la spital când avea două zile. Nu era loc în cea mai apropiată unitate pentru mama și copilul și Rebecca i-a dat drumul fără să verse o lacrimă.

– Vreau să aibă grijă Joey de ea, spusese Rebecca, împăturind salopete și scutece într-o geantă. Nu o bună. Joey.

Primele săptămâni au fost un șoc uriaș. Alfie s-a mutat de acasă la scurt timp după arestarea Rebeccăi. După ce a fost reținută pentru interogatoriu la poliție aproape o zi întreagă, Joey

nu a avut de ales și a trebuit să-i povestească despre pasiunea ridicolă pentru Tom Fitzwilliam, iar el, la rândul lui, i-a spus despre toate fetele cu care s-a sărutat la muncă de când a înțeles că ea de fapt nu îl iubește. Alfie a plâns; Joey a răsuflat ușurată.

Așa că acum e singură în zilele lungi și liniștite. Doar ea și Eloise în casa asta mare care odinioară i s-a părut un hotel ușor respingător și care acum îi pare pur și simplu locul unde locuiește cu Jack și Eloise. În unele zile se simte singură, în altele se simte amortită, iar în altele îi vine să fugă la un bar de pe o plajă din Ibiza și să bea până nu mai știe de ea. Însă nu se mai simte inutilă. Nu și-a dorit un copil al ei; cu atât mai puțin și-a dorit copilul altcuiva. Însă acum copilul e aici și o iubește cu o patimă primitivă.

Rebecca le-a cerut să nu-i aducă bebelușul în vizită. E în custodie la Easthill Park. Nu a primit cauțiune și urmează să i se pronunțe sentința pe 3 septembrie. Nu se va mai întoarce acasă niciodată ca să-și crească fetița. Joey nu i-a spus niciodată lui Jack ce îi zisese odată Rebecca despre faptul că nu își dorește un copil, că a rămas însărcinată ca să-l facă pe el fericit. N-a vrut să mai umbrească nimic ceea ce ar fi trebuit să fie cele mai fericite clipe din viața lui.

L-a întrebat, cu vreo două săptămâni în urmă, când amândoi beau whisky la masa din bucătărie la trei dimineața; i-a spus: „De ce ea, Jack? De ce Rebecca? Chiar și fără faza asta cu crima, mereu m-am întrebat de ce ai ales-o pe ea“.

Iar el a zâmbit trist și a spus: „Nu eu am ales-o pe ea. Ea m-a ales pe mine“.

Joey a tresărit la asta. Semăna atât de mult cu ce spusese Tom despre Nicola. Se întreba dacă așa mergeau lucrurile, dacă în timp ce majoritatea femeilor își petrec viața căutând bărbatul perfect, bărbații stau degeaba și așteaptă să fie aleși, apoi se resemnează.

„Dar ai iubit-o, nu-i așa?“

„Bineînțeles. Și încă o iubesc. Dar e înspăimântător să mă gândesc că n-am cunoscut-o

niciodată cu adevărat. Nici măcar un pic.“

Joey l-a văzut pe Tom în oraș în săptămâna precedentă. Era îmbrăcat în jeanși și o cămașă cu mânecă scurtă. Purta ochelari de soare și ducea o pungă de cumpărături de la Russell & Bromley. L-a privit din stația de autobuz unde stătea cu Eloise alături, în cărucior. Încă avea prestanță, a observat cu detașare, încă ocupa spațiul cu o anumită mândrie, cu un anumit elan. Preț de o clipă scurtă, și-a amintit de ea însăși în umbrele întunecate din Melville Heights, de mâinile care îi trăgeau corpul spre al lui, totul atât de dur, și de disperat, și de frenetic. A străbătut-o un licăr trecător. Ceva luminos și imperios.

Însă și-a amintit chipul lui trist și greu în hotelul Bristol Harbour, umerii lui căzuți, colăceii învinși ai burții, luciul palid al scalpului său în zona în care i se rărea părul în creștet. Și-a amintit de urmele îngrozitoare de pe corpul lui, de parcă s-ar fi întins și ar fi îngăduit să fie sfâșiat de un animal. Răsuflarea lui grea. Prezența lui micșorată când a ieșit din camera de hotel.

Habar n-avea ce-a fost în mintea ei. Habar n-avea.

*

A doua zi, Joey o duce pe Eloise în vizită la mama ei și a lui Jack. Sau la nana Sarah, cum au decis ei că va trebui să-i spună Eloise când va fi suficient de mare cât să vorbească despre unele lucruri. Pe cer sunt nori grei de furtuni de vară și nu are umbrelă și ar trebui să se ducă acasă, dar ceva a adus-o astăzi în locul acesta. Vreo idee că viața merge mai departe. Așa se întâmplă când ai copii: te pironesc în momentul prezent în același timp în care te azvârle în viitor și te leagă înapoi de trecut.

Pe mormântul mamei e un buchetel de lalele care se scofâlcesc și se fac subțiri ca hârtia în căldura de august. Depune lângă ele trandafirii de vară de culoare roz prăfuit și se așază în fund, cu o mână pe cadrul căruciorului, zgâlțâindu-l ușurel ca să n-o trezească pe Eloise.

– Bună, mamă, spune ea. Eu sunt. Am adus-o pe Eloise să te vadă. Dar acum doarme, așa că n-o să obții mare lucru de la ea astăzi. Acasă lucrurile încep să se așeze pe făgașul lor. Dar Jack e atât, atât de trist! Mă termină să-l văd așa. Sunt obișnuită ca el să fie cel care se veselește mereu, care mă înveselește *pe mine*. E ciudat că am făcut schimb de roluri. Dar e bine. Trebuie să nu mai fac pe copilul neajutorat și faptul că am avut un frate ca Jack a însemnat că mi-a fost foarte ușor să mă comport așa. Știu că vin mereu aici și îți spun că mă maturizez, dar înainte credeam că să fi matur înseamnă să faci lucruri mature. Acum știu că nu e adevărat, că a fi matur nu înseamnă să te căsătorești, să ai un apartament cochet și un grup de lectură, ci înseamnă să-ți asumi răspunderea pentru acțiunile tale și pentru consecințele acelor acțiuni. Așa că da, ajung și acolo, mamă. Chiar ajung acolo, să știi...

Se oprește simțind prezența cuiva în spatele ei. Își ține răsuflarea și se întoarce. E un bărbat, un bărbat la vârsta a doua, într-un tricou cu Stone Roses și pantaloni scurți militărești, cu părul cărunt, tuns dezordonat în jurul unei fețe aspre, și care ține în mână un buchet de lalele roșii de 99 de penny de la Asda.

– Bună, dragă, zice el.

– Tată, spune Joey.

– I-am adus mamei niște flori, spune el, bătând cu buchetul în cealaltă palmă.

– Da, zice ea. Și eu.

Privirea lui se îndreaptă către cărucior. Joey vede cum ochii i se umplu de lacrimi.

– E...?

– Da. E Eloise.

El dă din cap și își înghite lacrimile.

– Uau! spune. Uau!

– Doarme.

– Să n-o trezești, spune el și dă iar din cap.

Amândoi rămân tăcuți o clipă.

O picătură de ploaie aterizează între ei, mare și grea. Apoi alta. Amândoi se uită spre cer, apoi unul la altul.

- Mergem? întreabă Joey.
- Bem ceva, poate? spune tatăl ei.
- Da, zice Joey. Ar fi drăguț.

20 aprilie 2018

Draga mea Eloise,

La mulți ani! Astăzi împlinești un an, ceea ce înseamnă că au trecut 363 de zile de când te-am văzut ultima oară.

Tăticul tău îmi povestește totul despre tine, tăticul tău și mătușica Joey, bineînțeles. Îmi arată fotografii și filmulețe cu tine și îmi povestesc ce-ai mai învățat să faci. Dar eu i-am rugat să nu te aducă aici. Nu vreau să te gândești la mine ca la Femeia Aia Ciudată Din Locul Înfricoșător Unde Trebuie Să Merg Când Aș Prefera Să Stau Acasă Și Să Mă Distrez. Nu vreau să te gândești deloc la mine. Vreau doar să te bucuri de viața ta de copil, să te bucuri de faptul că ai cel mai minunat tătic din lume, să te bucuri de timpul petrecut cu mătușa Joey, care e de vreo sută de ori mai distractivă decât mine. Și apoi sper că, într-o bună zi, mă vor lăsa să vin acasă și atunci o să pot să fiu o persoană nouă și de treabă în viața ta. Sau nu. Cum vrei tu. Tu deții controlul asupra ta și a mea. Tu alegi toate astea.

Dar până să vină ziua aceea, m-am gândit că ar fi foarte important să înțelegi de ce am făcut asta, de ce am făcut cuiva atâta rău încât a însemnat că voi fi luată de lângă tine și de lângă tati. Așa că îți scriu lucrurile astea acum și îl voi lăsa pe tati să decidă când ești suficient de mare ca să le citești. Și mi-ar plăcea să pot să-ți spun că a fost un accident, că n-am vrut să se întâmple așa. Mi-ar plăcea să spun că nu a fost vina mea, că a fost vina altcuiva, că eu n-aș fi făcut niciodată așa ceva, știind ce preț voi avea de plătit. Dar nu e adevărat, și sunt sigură că, la vârsta la care vei fi suficient de mare ca să citești scrisoarea asta, și tu vei ști că nu e adevărat.

M-am dus acasă la femeia aceea cu intenția să-i fac rău. Și m-am dus acolo știind că există o posibilitate – o posibilitate foarte redusă, credeam eu –, dar o posibilitate să fiu prinsă, apoi să trebuiască să fiu plecată ani și ani și să ratez toate lucrurile plăcute pe care ar fi trebuit să le împărtășesc cu tine și cu tati. Am sperat că nu voi fi prinsă. Am sperat că poliția o să creadă că a fost soțul ei și că el va ajunge la închisoare, dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Și acum eu sunt aici și tu ești acolo, afară, și trebuie să accept că este în totalitate vina mea, numai a mea și a nimănui altcuiva.

Tati probabil că ți-a povestit despre sora mea mai mică, Viva, și despre ce s-a întâmplat cu ea. Dar eu îmi doresc foarte mult să auzi lucrurile astea și de la mine, pentru că răspunsurile la toate întrebările tale se găsesc în ceea ce simțeam pentru ea, iar asta nu poate exprima nimeni altcineva în afară de mine.

Aveam doi ani când s-a născut Viva. Am fost furioasă din cauza asta. Absolut furioasă. Am fost enervată ani de zile că mama și tata n-au crezut că eu sunt de ajuns pentru ei. Am fost vânată de furie că trebuia să-i împart cu altcineva, și nu cu oricine, ci cu fetița asta ca un ghemotoc, cu gropițe și un licăr în ochi, copila asta care fermeca orice adult care o vedea. Era mereu într-o dispoziție bună, mereu gata de joacă, mereu îmbrățișa pe toată lumea și pupa pe toată lumea. Când a început școala, toată lumea voia să se împrietenească cu ea. Era atât de diferită de mine; eu am avut nevoie de ani de zile ca să-mi fac prieteni la școală, și chiar și atunci îi țineam la distanță. Nu voiam niciodată să vină acasă la noi după ore, să-mi încalce spațiul. Eram o introvertită. Viva era o extrovertită. O adoram. O detestam. Însă până să ajung la anii adolescenței, găsiserăm o cale de a coexista. Ea mă privea cu admirație fiindcă eram isteată și reținută. Eu o admiram pentru că era sociabilă și drăguță. Era persoana mea preferată din lume.

Nu i-am spus niciodată asta. Mi-aș dori să-i fi spus. Nu trece zi fără să regret faptul că nu i-am spus niciodată cât de mult însemna pentru mine, cât de mult

o adoram. Apoi, când avea paisprezece ani, totul a început să se destrame lent. A devenit tot mai tăcută. A pierdut în greutate. Era morocănoasă, vorbea monosilabic. Licărul din ochi i-a murit. Pur și simplu a murit. Și am încercat să vorbesc cu ea despre asta și îmi zicea: sunt bine, sunt bine. Dar eu știam că nu e bine și auzisem niște zvonuri despre o fată de la școală care îi făcea viața un iad, dar n-am văzut niciodată vreo dovadă, iar ea refuza să vorbească despre asta.

Apoi, într-o zi, surioara mea naivă, strălucitoare, sprințară, vorbăreață și extraordinară s-a dus la școală și nu s-a mai întors acasă.

La câteva zile după ce a murit, mama i-a găsit jurnalul. Presupun că știi despre asta și ce era înăuntru. Tati probabil că ți-a povestit deja. Viva avea o pasiune uriașă pentru unul dintre profesorii ei, iar el, la rândul lui, îi acorda multă atenție. Mult prea multă atenție, după părerea mea. A lăsat-o să-și facă iluzii. A făcut-o să creadă că e o parte importantă din viața lui. Mai importantă decât un elev obișnuit. În seara în care a murit, a scris în jurnal că are impresia că el s-ar putea s-o aștepte undeva în oraș. Că se va duce și va vedea dacă e și el acolo. Dar nu era. Era la școală, a fost acolo până târziu. Poate că a crezut că o s-o salveze de agresoarea ei? Că e ultima ei șansă? Nimeni nu va ști vreodată de ce s-a dus acolo, dar când el nu s-a prezentat, ea s-a simțit destul de rău cât să-și ia viața. Iar când și-a luat viața, a luat-o și pe a mea.

Încă nu ai un frate sau o soră. Dar până ce nu vei trăi amestecul incredibil de emoții pe care îl aduce un frate sau o soră în viața ta, e foarte greu să-ți imaginezi, să știi. Dragostea și ura, distracția și certurile, rivalitatea și apropierea. Nimeni altcineva nu îți cunoaște lumea ca un frate sau o soră. E acolo în fiecare vacanță de vară nasoală, în fiecare zi când nu mergeți la școală, de fiecare dată când părinții voștri se ceartă, de fiecare Crăciun plictisitor, la fiecare petrecere aniversară, e acolo. Și e o parte din tine. Iar cu Viva, uneori aveam impresia că eram continuări ale aceleiași persoane, că eu începeam unde se sfârșea ea și viceversa.

Când a plecat, a luat cu ea orice sentiment că aş fi o persoană valoroasă. Fără ea, eram doar un spaţiu gol. Când a murit, toată lumea mea s-a făcut neagră. Negrul s-a mai estompat cu anii, dar niciodată n-a dispărut de tot. Uneori o zi bună poate să-mi pară gri. Dar nimic nu mi-a părut vreodată alb. Niciodată. Nici măcar ziua nunţii mele. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că sora mea ar fi trebuit să fie acolo.

O mulţime de oameni îşi pierd un frate sau o soră. Dar nu toată lumea face ce am făcut eu. Şi deşi nu pot să găsesc vreo scuză pentru alegerea pe care am făcut-o anul trecut şi pentru acţiunile îngrozitoare pe care le-am întreprins, am vrut să-ţi explic exact ce m-a îndemnat să fac lucrul de neiertat pe care l-am făcut. Pentru că jurnalul Vivei nu ne-a arătat doar ce sentimente avea pentru profesorul ei de engleză, ci ne-a oferit şi imaginea completă şi şocantă a abuzului la care a fost supusă de o fată pe nume Nikki Lee. N-o să intru în detalii. Sunt prea tulburătoare. Sunt prea scârboase. Dar îmi aduc aminte că stăteam acolo la şaisprezece ani, cu jurnalul surorii mele în mâini, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, şi mi-am jurat că dacă o văd vreodată pe Nikki Lee, o s-o omor. O s-o omor cu mâinile mele.

Apoi, într-o zi, în timpul unei vizite la Lake District cu mama în 2011, am văzut-o. Ne opriserăm să luăm îngheţată de pe malul lacului Buttermere când a oprit un autocar. L-am văzut pe el cum coboară, pe fostul nostru profesor de engleză, apoi i-am văzut pe soţia şi pe fiul lui. I-am arătat-o mamei, am zis: „Uite, nu e Nikki Lee?” Părea de necrezut, de neimaginat. Dar cu cât ne uitam mai mult, cu atât mai limpede devenea.

Mama a luat-o razna. A fugit peste stradă şi l-a înfruntat pe Tom Fitzwilliam, a ţipat la el şi l-a lovit. Nikki trebuie s-o fi văzut pe mama cum vine şi urcase deja în autocar cu fiul ei. Tom a liniştit-o pe mama şi autocarul a plecat. Dar după aceea am devenit obsedată. I-am căutat mereu pe Google, am încercat să-mi dau seama unde sunt, ce fac. Faptul că cei doi oameni care, după părerea mea, au distrus-o pe sora mea locuiau împreună ca un cuplu căsătorit, aveau un copil, îşi făcuseră o viaţă în timp ce sora mea zăcea şi

putrezea în pământ îmi provoca greață. Eram măcinată de furie și ură. Așa că atunci când am citit în ziarul local că Tom Fitzwilliam a fost numit director la Academia Melville, am aflat unde urmează să locuiască și am cumpărat o casă cât mai aproape de a lor.

Luni de zile i-am urmărit. Am urmărit-o pe Nikki Lee cum aleargă prin sat, prefăcându-se că e o persoană normală. Apoi, în vinerea aia îngrozitoare din martie anul trecut, a îndrăznit să vină până la ușa mea. Și pentru că era Nikki, toată atenția ei era fixată asupra lui tati, nu asupra mea. Era de parcă eu nici n-aș fi existat.

Ne-a oferit o pătură pe care a spus că a tricostat-o singură. Era atât de urâtă! Tati a încercat să mi-o dea, dar eu n-am putut să-mi adun curajul să o ating. Abia dacă mai puteam să respir, iar după ce a plecat am vomitat. Am hotărât atunci că o voi înfrunta, în seara aceea, în timp ce soțul și fiul ei vor fi plecați. Am decis atunci că îi voi spune că știu cine e, cine e cu adevărat, că voi spune tuturor cine e cu adevărat. Și știam fără urmă de îndoială că era foarte probabil s-o omor.

Când am sosit, stătea în bucătărie. Am bătut la ușa din spate și mi-a dat drumul în casă. Era surprinsă să mă vadă acolo, dar era amabilă. Am zis că am venit să-i mulțumesc pentru pătură. Apoi am întrebat-o dacă mă recunoaște. A zis că nu. Apoi am întrebat-o dacă își amintește de o fată pe nume Viva Hart. A zis că nu, dar era clar că minte. Am văzut cum totul îi străfulgeră pe chip: înțelegea cine sunt și de ce stau în bucătăria ei. Conversația a devenit arțăgoasă. Eu m-am enervat tot mai tare. I-am arătat fotografiile cu adolescente pe care le-am găsit pe hard diskul lor când am pătruns în rețeaua lor de internet. I-am spus că soțul ei încă e un pervers, că n-ar trebui să i se permită să lucreze cu copii. M-a făcut scorpie nebună, așa că am pus mâna pe ea. Am crezut că o să riposteze, apoi mi-am amintit de jurnalele surorii mele: ea n-a făcut niciodată treburile murdare. Ea nu era o luptătoare. Era o lașă. Așa că, bineînțeles, a fugit de mine. S-a întors cu spatele.

Și atunci s-a întâmplat, Eloise. Atunci am luat decizia care a modelat viața ta, viața mea, viața lui

tati, viețile tuturor, pentru totdeauna. Nu mi s-a părut greșit în momentul acela; de fapt, mi s-a părut oribil de corect. Zile întregi după aceea, am trăit o euforie. Eram bucuroasă că am omorât-o pe Nicola Fitzwilliam. Nu aveam regrete. Din punctul meu de vedere, merita să moară. I-am făcut dreptate surorii mele. Am făcut echilibru în univers. Eram împăcată cu mine însămi.

Însă acum, când stau aici și îți scriu, mi-aș dori mai mult decât orice să nu fi făcut asta. Mi-aș dori să pot să dau timpul înapoi și să fac totul altfel. Mi-aș dori s-o fi înfruntat pe Nikki Lee la lacul Buttermere, să fi urcat în autocarul acela și să-i fi spus ce a făcut, să-i fi spus exact ce părere am despre ea și despre bărbatul ei sordid și jalnic. Mi-aș dori s-o fi expus în fața tuturor acelor oameni, apoi să plec și să-mi văd de viața mea.

În schimb, am lăsat șocul vederii ei să mi se așeze în stomac ca o sămânță otrăvitoare. Am lăsat-o să crească, și să crească, și să crească până ce m-a consumat cu totul, până ce am ajuns în punctul în care am pus ura mea față de Nikki Lee mai presus de iubirea mea față de tine și tati.

Te-am avut doar două zile până să vină tati să te ia acasă. Ai dormit în patul meu în prima noapte. De fiecare dată când asistenta te pune în pătuț, plângeai. Așa că până la urmă am rugat-o să te lase în patul meu. Am tot ațipit și m-am tot trezit în noaptea aceea. Totul mi se părea neclar, ca prin vis. Însă a fost un moment când m-am trezit dintr-un somn scurt și greu și m-am întors cu fața către tine și tu erai trează, cu ochii larg deschiși în întuneric, și țineai strâns în pumn o şuviță din părul meu și te uitai fix la mine. Te uitai cu privirea cea mai largă, mai blândă și mai calmă. Și preț de o fracțiune de secundă am crezut că ești Viva. Am plâns și o lacrimă te-a stropit pe obraz. Am șters-o cu vârful degetului și pielea ta era atât de fină că mi s-a tăiat respirația. Și tu ai clipit, și parcă îmi spuneai: e OK. Cu toții o să fim OK.

Apoi tati te-a luat a doua zi și eu n-am plâns, pentru că am știut că o să-ți fie bine. Am văzut asta în ochii tăi. Tu mi-ai arătat cine ești cu adevărat și eu te-am văzut. Și te-am cunoscut. Și ți-am dat drumul.

La mulți ani, copil frumos! Nu te cunosc, dar să știi că te iubesc. Acum și pentru totdeauna. Și veșnic după aceea.

Mămica ta

EPILOG

Câinele chihuahua se numește Diego. Freddie crede că e un nume excelent pentru un cățel din America de Sud. Acum animalul îl urmează până la ușa casei Romolei când dă să plece. Romola nu îl urmează. Încă e la masa din bucătărie, unde îi servește cina mama ei, pe care o cheamă Maxine și care e tare drăguță. Romola nu îl conduce niciodată până la ușă când pleacă. Nu își ia niciodată la revedere la sfârșitul unei întâlniri sau la sfârșitul unei convorbiri telefonice. Spune că o face să se simtă neliniștită să-și ia la revedere, nu poate explica de ce, pur și simplu.

Maxine s-a oferit să gătească și pentru el, dar au miel la cină și Freddie nu poate să mănânce miel, carnea e prea texturată, aroma e prea moartă. Plus că tatăl lui a zis că poate în seara asta comandă de mâncare.

Așa că Freddie își ia rămas-bun de la Diego, închide ușa de la căsuța Romolei în urma lui și merge pe jos cele cinci minute cât face până la apartamentul în care locuiește acum împreună cu tatăl lui.

S-au mutat din casa mare și galbenă din Melville și acum au un apartament drăguț cu două dormitoare într-o casă georgiană, foarte aproape de școala lui Freddie. A fost păcat să fie nevoiți să părăsească locuința cea mare din Melville, mai ales atât de repede după ce au cheltuit atâția bani pe renovare. Dar acolo a avut loc o crimă, și cine vrea să locuiască într-un asemenea loc? Ei bine, pe Freddie nu l-ar fi deranjat, de fapt. După experiențele lui cu poliția de anul trecut, când a trebuit să-i spună tatălui său că a plasat ciucurele de

piele întoarsă al lui Cizme Roșii la locul faptei ca să încerce s-o incrimineze, apoi a trebuit să aștepte în fața sălii de interogatoriu cât timp tatăl lui a povestit poliției ce a făcut Freddie, a devenit obsedat de procedurile poliției. Nu mai voia să lucreze pentru MI5. Voia să devină detectiv criminalist.

Administrația Academiei i-a cerut tatălui său să renunțe la funcție. Îi distrăgea atenția prea mult, au spus. L-au păstrat într-un rol consultativ ca să-i conducă pe cei din clasa a unsprezecea pe parcursul examenelor finale, însă de pe bancheta din spate. Însă asta se întâmpla în urmă cu aproape un an, iar acum este oficial șomer. El spune că își ia un an sabatic, după care va hotărî ce va face mai departe.

Principalele hobbyuri ale lui Freddie sunt acum să se vadă cu Romola (ceea ce face aproape în fiecare zi, fie și numai cinci minute după școală), să meargă la terapeutul specializat în traume o dată pe săptămână (ceea ce e plictisitor, dar interesant în același timp) și să o investigheze pe mama lui. Pentru că după ceea ce s-a întâmplat cu mama lui, practic a simțit că n-a cunoscut-o niciodată cu adevărat. Rebecca Mullen a omorât-o pentru că a hărțuit-o pe sora ei. Rebecca Mullen a spus că mama lui a fost oribilă și înfricoșătoare, că toată lumea din școală a trăit cu frica ei și a grupului său de acolite. Și totuși, pentru Freddie, ea a fost doar mama. Ea nu l-a hărțuit niciodată și n-a țipat la el și nu l-a făcut să se simtă înfricoșat. În afară de ultima dată, când era bolnavă la pat și a urlat la el și i-a zis „căcat cu ochi” și l-a împins. Atunci el a văzut posibilitatea existenței acestei laturi diferite. Și acesta e cel mai recent proiect al său. Se numește *Informațiile*, după alt roman de Martin Amis. Pentru că de asta are nevoie. De informații despre mama lui, ca să încerce să-și dea seama cine a fost.

A adus toate lucrurile mamei sale din casa din Melville, le-a pus în trei cutii mari de carton etichetate „Informațiile 1”, „Informațiile 2” și „Informațiile 3”. Le parcurge în stil criminalist și își augmentează cercetările cu ședințe ocazionale de întrebări și răspunsuri pe care le ține cu tatăl lui.

Dar acestea sunt în general inutile, deoarece, per ansamblu, tatăl lui pare să nu știe nimic despre fosta lui soție, despre ce o făcea să se comporte în anumite feluri. Spune că atunci când a cunoscut-o în autobuz în ziua aceea, când ea avea nouăsprezece ani și el treizeci și cinci, nu știa că ea era agresoarea din școală care i-a distrus viața Vivei Hart. A spus că nu știa că șatena Nicola Lee din autobuz era aceeași persoană ca blonda Nikki Lee. Nu a știut nici o clipă. Nu a știut până când mama Vivei Hart l-a lovit la Lake District. Iar atunci, a spus el, a știut imediat și atunci totul a avut sens.

Nu a reușit să explice mai exact la ce se referea cu asta. Tot ce a spus a fost că mama lui a avut întotdeauna „o înclinație spre cruzime” și că acum înțelege de ce. Freddie a notat acele cuvinte – „înclinație spre cruzime” – și le-a contemplat, întrebându-se dacă nu cumva a moștenit și el o părticică din „înclinația spre cruzime” a mamei sale, din cauza lucrurilor secrete pe care le gândea sau le făcea uneori.

Apoi, ieri, Freddie a găsit ceva foarte ciudat într-una din cutiile mamei lui. Freddie îl scoate după ce mănâncă ce și-au comandat din oraș. E un plic obișnuit, atât de vechi încât partea cu lipici s-a făcut galben-aprins și zgrunțuroasă. Nu scrie nimic pe exteriorul plicului, iar înăuntru e o şuviță de păr brunet lucios, legată cu un elastic. E mult prea lungă ca să fi fost vreodată părul lui Freddie și prea închisă la culoare ca să fi fost a mamei lui.

– Ce-i asta? zice el, împingând plicul peste masă, înspre tatăl lui.

Îl privește pe tatăl lui cum aruncă o privire în plic, vede cum degetele lui pătrund înăuntru și scot şuvița de păr.

Ridică privirea spre Freddie.

– Unde ai găsit asta?

– În lucrurile mamei.

Tatăl lui întoarce privirea către plic.

– Al cui e părul? întreabă Freddie.

Chipul tatălui său s-a făcut cenușiu. Toată pielea de pe față arată de parcă i s-ar fi desprins deodată de

pe oase. Îl vede cum înghite în sec.

Freddie se uită lung la tatăl său, așteptând ca el să spună ceva.

Dar nu spune.

MULȚUMIRI

Sunt la cartea cu numărul șaisprezece și am impresia că mereu le mulțumesc aceluiași oameni, în același fel, pentru că au făcut aceleași lucruri. Dar asta se întâmplă pentru că sunt o autoare foarte norocoasă. Am niște echipe atât de loiale care lucrează în numele meu într-o mulțime de țări; am cei mai buni cititori din lume și o rețea de sprijin extraordinară, alcătuită din prietenii și familia mea.

Așa că vă mulțumesc, ca întotdeauna, Selina, Susan, Najma, Cassandra, Celeste și tuturor celor de la Editura Cornerstone.

Mulțumesc, Richenda Todd, pentru redactarea impecabilă.

Mulțumesc, Jonny, Catherine, Melissa, Alice, Luke și tuturor celorlalți de la Curtis Brown.

Mulțumesc, Deborah și Penelope și tuturor celor de la Gelfman Schneider.

Sarah, Ariele, Daniella, Haley, Kitt și tuturor celor de la Atria.

Pia, Christoffer, Anna și tuturor celor de la Printz Publishing.

Tuturor editorilor mei din lumea întreagă pe care încă nu i-am cunoscut.

Tuturor cititorilor mei, celor pe care i-am cunoscut, celor pe care încă nu i-am cunoscut, celor noi și celor vechi.

Tuturor librarilor de pretutindeni.

Tuturor bibliotecarilor.

Familiei mele minunate, fetelor mele extraordinare, prietenilor mei remarcabili.

Consiliului. Sunteți excelenți.

Ție, pentru că mi-ai citit cartea. Sper că ți-a plăcut.